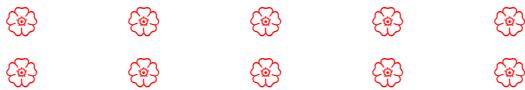

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ

(ਨਿਹਕਲਂਕ ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਭੰਡਾਰ ਚੋ)

ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ
 ਸੋਹੁੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਜੈ

ਉਹ ਪਰਮਾਤਮਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਯੁਗ ਚੌਕੜੀਆਂ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤੀਆਂ ਤੇ ਬਣਾਈਆ ਹੋਈਆਂ ਨੇ ਉਹ ਕਦੀ ਕਿਸੇ ਇੱਤਸਾਨ ਨਾਲ ਤੇ ਬੁਦ्धਿ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਤੇ ਅਕਲ ਵਾਲੇ ਨਾਲ ਗਲ਼ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਉਹਦਾ ਇਕ ਮਥਵਰਾ ਹੈ ਸਲਾਹ ਹੈ ਦਲੀਲ ਹੈ ਵਿਚਾਰਧਾਰਾ ਹੈ ਕਰਨੀ ਦਾ ਕਰਤਵ ਹੈ, ਜਾਂ ਖੇਲ ਖੇਲਣਾ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਸਲਾਹ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ। ਜੇਹੜਾ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਕਦੇ ਜਮਿਆ ਮਰਯਾ ਤੇ ਨਾਸ਼ ਨਹੀਂ ਹੋਯਾ। ਦੁਨਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਕੋਈ ਸਲਾਹ ਮਥਵਰਾ ਨਹੀਂ।

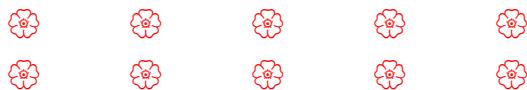
ਜਿਥੇ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ ਜੋਤ ਦੀ ਧਾਰ ਨੇ ਤਤਿਆਂ ਵਾਲੇ ਸਰੀਰ ਦਾ ਨਾਮ ਦਾ ਰੂਪ ਧਾਰਨ ਕਰਕੇ। ਫਿਰ ਦੁਨਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਨ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਐ ਮਨੁ਷ਿਆ ਏ ਇੱਤਸਾਨ। ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਨਾਨਕ ਦੇਵ ਜੀ ਨੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ ਏਸਾ ਮਾਰਗ ਪ੍ਰਸਿੰਢ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਕਲਿਯੁਗ ਦਾ ਕੁਕਰਮ ਭਰਿ਷ਟਾਚਾਰ ਤੇ ਅਤਿਆਚਾਰ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਰਿਹਾ ਸੰਸਾਰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਕਲਿਯੁਗ ਕਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਭੁਲਾ ਦੇਵੇ। ਪਰ ਥੋੜੀ ਜਹੀ ਮਰਦਾ ਕਾਧਮ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸਤਿਗੁਰ ਕਾਣ ਹੈ, ਸਤਿਗੁਰ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ? ਸਤਿਗੁਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਤ ਕਰੈਣ ਵਾਸਤਾ ਸਾਹਿਬਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਅ ਹੀ, ਜੋਤ ਅਤੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਧਾਰ ਭਾਈ

लहणे विच्च रक्ख दिती। दुनियां नूं संबोधन कर दिता ऐ प्रेमीउँ प्यारयो, ऐ जगयासूयो, ऐ संसारीयो, सतिगुर शरीर नहीं है, सतिगुर परमात्मा दी ताकत है। जेहड़ी मैं आपणी शक्ती धुर तों लै के आया सा, आह मैं देवी दे पुजारी अंगद विच्च रक्ख रिहा हां और उस नूं भरभूर बणा दिता। गुरू अज्जण साहिब जी ने किरपा कर दिती, ७२ साल दी आयू दे विच्च सेवादार ते मेहर कर दिती गुरू अमरदास नूं बणा दिता। एसे तरां जोत ते शब्द दी धार दसां जामयां तक चली गई और संसार दे विचों संसा कढ दिता बई जिस सरीर दे अंदर परमात्मा दी शब्द दी धार आ जावे, उह आपणी जोत दा प्रकाश रक्ख देवे, उस शरीर दा सतिकार हो सकदा है, लेकिन सतिगुरू शब्द है, शरीर सतिगुरू नहीं है। एह गुरू नानक देव जी ने फैसले वास्ते एह सारा खेल खेलया। . . . . .

. . . . . अवतार पैगम्बर गुरु कहन्दे ने, ऐ धरनीए, असीं सचरवण्ड विच्च बैठे होए ऐस वेले दे मनुष्य ते इन्सान ने, ऐस वेले दीनां मज़हबां दी धार ने, साड़ी कमजूत नहीं कोई रहण दिती। साते ग्रन्थ शास्त्र साड़े पवित्र जितने वी सन धुर दे फरमाण, उहनां नूं हट्टां बजार दे विच्च पैसिआं ते वेचणा शुरु कर दिता है। नाले साड़े ग्रंथां नूं गुरू मन नदे आ, मथ्थे टेकदे ने, निमस्कारां जनारदनां बन्दना ते सयदे करदे ने, नाले हट्टीआं दे विच्च उहनां नूं सौदयनं वागूं कीमतां दे उत्ते वेच दिता है। जिस गुरू दी कीमत पै गई, उस गुरू दा सतिकार की रह गिआ। गुरू दी कीमत कदी नहीं पै सकदी। सतिगुरू दी कीमत कोई चुका नहीं सकदा। साड़ी दशा जो हो रही है असीं वेख रहे हां कि सानूं हट्टां बजारा दे विच्च कीमत तों वेचिआ जा रिहा है। . . . . .

. . . . . उह परमात्मा जिस ने जदों वी संसार विच्च नवा मार्ग लाया ए, किसे अवतार पैगम्बर गुरू नूं भेजया ए, उहनूं पिछली कथा कहाणी नहीं उहनूं कही। पिछले ग्रन्थां साशतरां नूं पढ़न वास्ते नहीं उहनूं किहा। उह जदों आया, उह नवां संदेश नवां फरमाण नवां नाम नवां कलमा भेजया है और उस नूं संसार अंदर प्रसिद्ध कीता है। . . . . .

. . . . . एह सतिगुरू ते धरनीए शब्द है जिस ने बहु रूपां विच्च खेल खेलया है। असीं वी उसे दा रूप बणे हां। अवतार हां पैगम्बर हा गुरू हां, साई उसे दी ताकत उसे दी शक्ती लै के सारा खेल होया सी। . . . . (सतिगुरां दुआरा कीते अरथां विच्चों)

सतिगुर शब्द मेला राम, राम रमय्या मेल मिलाईआ। सतिगुर शब्द घन्या शाम, काहना बंसरी इक्क वजाईआ। सतिगुर शब्द सच्चा जाम, अमृत रस इक्क चरवाईआ। सतिगुर शब्द पूरन करे काम, पूरी इच्छया मात कराईआ। सतिगुर शब्द सच दए पैगाम, धुर संदेशा इक्क सुणाईआ। सतिगुर शब्द आत्म सच्चा देवे सच आराम, सच सिँघासण इक्क सुहाईआ। सतिगुर शब्द पकड़ाए दाम, दामनगीर इक्क हो जाईआ। सतिगुर शब्द साचा

रक्खे इक्को आन, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सतिगुर शब्द इक्क वडयाईआ।

सतिगुर शब्द सूरबीर, वड वड्डा वड वडयाईआ। सतिगुर शब्द निराला तीर, अण्याला आप चलाईआ। सतिगुर शब्द दूई द्वैती हउमे हंगता माया ममता देवे चीर, कूड़ी क्रिया दए मिटाईआ। सतिगुर शब्द हउमें हंगता कछु पीड, दुःख दर्द दए गवाईआ। सतिगुर शब्द आत्म मारे सच जंजीर, प्रेम गंहुण इक्को पाईआ। सतिगुर शब्द जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, चोटी चाढे फड़ अरक्कीर, आरक्कर सतिगुर मेल मिलाईआ।

सतिगुर शब्द गा गा थक्के पीर फकीर, पैगंबर ढोला इक्को गाईआ। सतिगुर शब्द जुग जुग घते वहीर, लोकमात वेस वटाईआ। सतिगुर शब्द बेनजीर, नजर किसे ना आईआ। सतिगुर शब्द सच सतिगुर तस्वीर, नूर नूराना डगमगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, नाम इक्को इक्क समझाईआ।

सतिगुर शब्द नाम प्याला, मधुर रस इक्क प्याइंदा। सतिगुर शब्द दीन दयाला, दीनन आपणे गले लगाइंदा। सतिगुर शब्द सदा रखवाला, एथे ओथ्ये दो जहान सिर आपणा हत्थ टिकाइंदा। सतिगुर शब्द करे प्रितपाला, बण प्रितपालक सेव कमायदां। सतिगुर शब्द मार्ग दस्से इक्क सुखवाला, औझड़ राह पन्ध मुकाइंदा। सतिगुर शब्द लेखा जाणे शाह कंगाला, राओ रंक राज राजान एका दर बहाइंदा। सतिगुर शब्द देवे सच फरमाना, धुर दी धार आप वडिआइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा नाम, वस्त अमोलक झोली पाइंदा।

साचा नाम सतिगुर प्यार, प्यार प्यार विच्च मिलाईआ। सतिगुर शब्द नाद धुन जैकार, सति सति शनवाईआ। सतिगुर शब्द कागज कलम ना लिखणहार, लेखा लिख लिख सिफ्त सालाहीआ। सतिगुर शब्द दो जहानां वसे बाहर, ब्रह्मण्ड खण्ड पुरी लोअ आकाश पाताल गगन मण्डल चरनां विच्च रखाईआ। सतिगुर शब्द लेखा जाणे पृथमी आकाश, समुंद सागर उच्चे टिल्ले परबत खोज खुजाईआ। सतिगुर शब्द, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, इक्को नाम आदि जुगादि वरताईआ।

सतिगुर शब्द सदा बेअन्त, अन्त कहण कोई ना पाईआ। सतिगुर शब्द साचा कन्त, गुरमुख सुरत सवाणी लए परनाईआ। सतिगुर शब्द आत्म परमात्म मणीआ मंत, मन वासना दए गवाईआ। सतिगुर शब्द नाता तोडे लक्ख चुरासी जीव जंत, जीवण जुगत दए जणाईआ। सतिगुर शब्द लेखा चुकाए हउमे हंगत, हँ ब्रह्म इक्क समझाईआ। सतिगुर शब्द नाता तोडे भुक्ख नंगत, सच भंडार झोली पाईआ। सतिगुर शब्द बोध अगाधा पंडत, निशअकर्वर वकर्वर करे पढ़ाईआ। सतिगुर शब्द लेखा जाणे जेरज अंडत, उत्भुज सेतज वेरव वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जिस जन देवे नाम वर, वस्त अमोलक इक्क वरताईआ।

सतिगुर शब्द नाम निधान, निशअक्खर धार चलाइंदा। सतिगुर शब्द सदा मेहरवान, मेहर नज़र इकक उठाइंदा। सतिगुर शब्द ब्रह्म ज्ञान, ब्रह्म विद्या इकक पढ़ाइंदा। सतिगुर शब्द सच निशान, धर्म निशाना इकक वरखाइंदा। सतिगुर शब्द मेल मिलाए आत्म राम, परमात्म आपणी गंडु पवाइंदा। सतिगुर शब्द वरखाए सच भूमका असथान, गृह मन्दर सोभा पाइंदा। सतिगुर शब्द करे प्रकाश कोटन भान, रव सस नैण शरमायदा। सतिगुर शब्द जिस सतिगुर देवे आण सिर आपणा हत्थ टिकाइंदा। सो सन्त सो भगत सो गुरमुख सो हरिजन चतर सुजान, मूर्व मूढे आपणे धंदे लाइंदा। नाता तोड़ काम क्रोध लोभ मोह हँकार शैतान, शहनशाह आपणे अंग लगाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, साचा नाम जिस जणाइंदा।

(२६ माघ २०१६ बिक्रमी)

सतिगुर शब्द चार वरन मीता, मित्र प्यारा सर्ब अखवाइंदा। सतिगुर शब्द सदा अतीता, त्रैभवण धनी आपणे रंग रंगाइंदा। सतिगुर शब्द त्रैगुण ठंडा करे अंगीठा, अमृत मेघ इकक बरसाइंदा। सतिगुर शब्द जणाए सच प्रीता, आत्म परमात्म जोड़ जुड़ाइंदा। सतिगुर शब्द इकको घर वरखाए हस्त कीटा, कीट हस्त इकको दर बहाइंदा। सतिगुर शब्द भेव जाणे जीव जीअ का, गृह गृह आपणा आसण लाइंदा। सतिगुर शब्द वड नीकन नीका, जगत नेत्र नज़र किसे ना आइंदा। सतिगुर शब्द, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आप आपणे रंग रंगाइंदा।

सतिगुर शब्द सदा सदा सच, सच सुच वडयाईआ। सतिगुर शब्द भाग लगाए काया माटी कच, कंचन रूप वटाईआ। सतिगुर शब्द तत्त्व तत्त्व बुझाए अंच, अगनी पोह ना सके राईआ। सतिगुर शब्द जन भगतां हिरदे अंदर जाए रच, रोम रोम समाईआ। सतिगुर शब्द सच दवारे रिहा नच्च, आत्म अन्तर सोभा पाईआ। सतिगुर शब्द, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, घर साचे आप जणाईआ।

सतिगुर शब्द साचे मन्दर, घर घर विच्च सोभा पाईआ। सतिगुर शब्द भाग लगाए डूंघे रवण्डर, प्रकाश प्रकाश आप धराईआ। सतिगुर शब्द मेट मिटाए चांदना चन्दर, रव सस माण गवाईआ। सतिगुर शब्द मन वासना मारे बन्दर, दह दिशा ना उठ उठ धाईआ। सतिगुर शब्द भाग लगाए डूंघी कंदर, कुण्डा आपणी हत्थीं लाहीआ। सतिगुर शब्द, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल बेपरवाहीआ।

सतिगुर शब्द सच्चा सज्जण, घर साचे मेल मिलाइंदा। सतिगुर शब्द कराए मज्जन, दुरमत कूड़ी मैल धवाइंदा। सतिगुर शब्द बणाए साचा हाजी हज्जण, काअबा इकको इकक वरखाइंदा। सतिगुर शब्द दो जहानां रकर्वे लज्जण, लाजावन्त इकक हो जाइंदा। सतिगुर

शब्द साचा भजन, भव सागर पार कराइंदा। सतिगुर शब्द पड़दा पाए नंगण, ढाकण कूपत इक्क अखवाइंदा। सतिगुर शब्द काया माटी बणाए कंचन, कंचन पारस नाल छुहाइंदा। सतिगुर शब्द करे प्रकाश जोत निरञ्जन, जोती नूर डगमगाइंदा। सतिगुर शब्द, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, साचा शब्द इक्क सुणाइंदा।

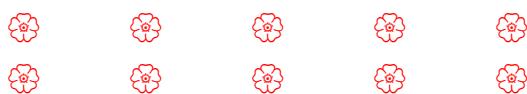
सतिगुर शब्द अगमी नाद, सुर ताल ना कोई वडयाईआ। सतिगुर शब्द ब्रह्म ब्रह्माद, ब्रह्मांड खोज खुजाईआ। सतिगुर शब्द सन्त सतिगुर साध, गुर गुर वेस वटाईआ। सतिगुर शब्द लेरवा बोध अगाध, खाणी बाणी वंड वंडाईआ। सतिगुर शब्द सदा विस्माद, बिसमल आपणा खेल चलाईआ। सतिगुर शब्द दो जहानां खेल तमाश, खालक खलक विच्च धराईआ। सतिगुर शब्द मण्डल मंडप पाए रास, पृथमी आकाश गोपी काहन नचाईआ। सतिगुर शब्द गुर अवतार बणाए शारख, पीर पैगगबर आपणा अंग बणाईआ। सतिगुर शब्द लकरव चुरासी करे वास, घट घट आपणा डेरा लाइंदा। सतिगुर शब्द जुग चौकड़ी ना होए विनास, अबिनाशी आपणी धार वरवाइंदा। सतिगुर शब्द सच संदेसा देवे खाश, खाहश सभ दी पूर कराइंदा। सतिगुर शब्द समाए पवण स्वास, उणंजा पवण सेवा लाइंदा। सतिगुर शब्द सेवा लाए त्रिलोकी नाथ, लोक परलोक खोज खुजाइंदा। सतिगुर शब्द विष्ण ब्रह्मा शिव देवे साथ, साचा संग निभाइंदा। सतिगुर शब्द आदि जुगादी पूजा पाठ, कलमा नबी आप पढ़ाइंदा। सतिगुर शब्द बणाए तीर्थ ताट, सरोवर मठ आपणे रंग रंगाइंदा। सतिगुर शब्द पार किनारा घाट, साचे पतण डेरा लाइंदा। सतिगुर शब्द जन्म जन्म दी मेटे वाट, पूरब लहणा झोली पाइंदा। सतिगुर शब्द दो जहानां अगमी दात, अलख अगोचर आप वरताइंदा। सतिगुर शब्द मेटे रैण अन्धेरी रात, चौदस चन्न इक्क चमकाइंदा। सतिगुर शब्द आत्म परमात्म साची गाथ, सोहँ ढोला आप पढ़ाइंदा। सतिगुर शब्द आदि जुगादि जीव जंत लकरव चुरासी करे घात, काल महांकाल आपणा हुक्म जणाइंदा। सतिगुर शब्द हो दयाल बणे दास, दासी दास बण बण सेव कमाइंदा। सतिगुर शब्द कदे ना होए नरास, निराशा रूप ना कोई धराइंदा। सतिगुर शब्द बिन गुरमुखां कोई ना सके भारव, खोजिआं हत्थ किसे ना आइंदा। सतिगुर पूरा जिस जन खोले अन्तर आख, निझ नेत्र आप खुलाइंदा। तिस नजरी आए सारथ्यात, स्वछ सरूपी रूप वटाइंदा। सो गुरमुख होए पारजात, परम पुरख मेल मिलाइंदा। मुरीद मुशर्द प्याए आब हयात, सद खुमारी इक्क जणाइंदा। हरिजन हरि हरि, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, साचा शब्द इक्क समझाइंदा।

सतिगुर शब्द खेवट खेटा, बेड़ा आपणे कंध उठाईआ। सतिगुर शब्द गुरसिख मेला बाप बेटा, पिता पूत गोद उठाईआ। सतिगुर शब्द सतिगुर गुरसिखां करे भेटा, आपणी दया झोली पाईआ। सतिगुर शब्द काया पंज तत्त अंदर लपेटा, नजर किसे ना आईआ। सतिगुर शब्द आदि जुगादी जाणे लेरवा, लिखया लेरव भुल्ल ना जाईआ। सतिगुर शब्द मुछ दाढ़ी ना कोई केसा, मूँड मुंडाया नजर कोई ना आईआ। सतिगुर शब्द रहे हमेशा, जुग चौकड़ी फेरा पाईआ। सतिगुर शब्द सच नरेश, शाह पातशाह इक्क अखवाईआ। सतिगुर शब्द सदा सद चलाए आपणा पेशा, पेशवा पेशतर आपणा हुक्म मनाईआ। सतिगुर शब्द

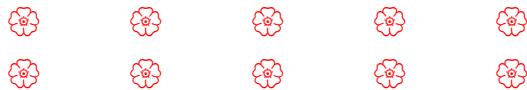
सदा सद सद आदेशा, निउँ निउँ सीस झुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सतिगुर शब्द देवणहार वडयाईआ।

सतिगुर शब्द दाता दातार, दयावान अखवाइंदा। सतिगुर शब्द बाल बिरध जवान, बुझे नझे करे इकक प्यार, मात गर्भ वेरव वरवाइंदा। सतिगुर शब्द ईश जीव दस्से सच विहार, विवहारी आपणी कार कमाइंदा। सतिगुर शब्द आत्म परमात्म मेला नार कन्त भतार, सेज सुहञ्जणी इकक सुहाइंदा। सतिगुर शब्द पारब्रह्म ब्रह्म मीत मुरार, मित्र प्यारा इकक अखवाइंदा। सतिगुर शब्द रागाँ नादां वसे बाहर, सारंग सरंगा भेव कोई ना पाइंदा। सतिगुर शब्द छत्ती राग कर ना सकण विचार, विचारयां विचार विच्च कदे ना आइंदा। सतिगुर शब्द शास्त्र सिमरत सिफत सालाही करन कार, सिफती सिफत सिफत समझाइंदा। सतिगुर शब्द सभ तों वसे बाहर, पुस्तक आपणी ना कोई वरवाइंदा। सतिगुर शब्द निशअक्खर धार, अक्खर आपणी वंड वरवाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सो शब्द शब्द सार, सार गुरमुखां आपे पाइंदा।

सतिगुर शब्द शब्द सार, सार किसे ना आईआ। सतिगुर शब्द शब्द अगम्मी धार, धार धार विच्चों प्रगटाईआ। सतिगुर शब्द शब्द प्यार शब्द शब्द करे कुडमाईआ। सतिगुर शब्द शब्द धुनकार, धुनकार शब्द शनवाईआ। सतिगुर शब्द वसे धाम नयार, धाम नयार महल्ल अद्वल अद्वल इकक वडयाईआ। सतिगुर शब्द सच उजिआर, उजिआर नूर नूर रुशनाईआ। सतिगुर शब्द विष्ण ब्रह्मा शिव दए आधार, आधार आधार इकको आस जणाईआ। सतिगुर शब्द लेरवा लेरवे लाए तेई अवतार, अवतार अवतार आपणे हुक्म भवाईआ। सतिगुर शब्द भगत अठारां कर पसार, पसर पसारी वेरव वरवाईआ। सतिगुर शब्द ईसा मूसा मुहम्मद खोल किवाड़ कलमा नबी रसूल पढाईआ। सतिगुर शब्द नानक गोबिन्द दए पैगाम, परा पसन्ती मद्धम बैरवरी बाणी बाण जणाईआ। सतिगुर शब्द आदि जुगादि धुरदरगाही कलाम, कातब कोई लिरव ना सके राईआ। सतिगुर शब्द सच अमाम, आमद आपणी आपणे हत्थ रखवाईआ। सतिगुर शब्द आदि जुग चौकड़ी बदल देवे नजाम, नौबत आपणा डंका नाम वजाईआ। सतिगुर शब्द कलिजुग अन्तम जन भगतां बणे गुलाम, बण बरदा सेव कमाईआ। गुरमुख गुरसिख हरिजन हरिभगत सन्त सुहेले विरले पाण, जिस आपणी बूझ बुझाईआ। सो सतिगुर गुर शब्द गरीब निमाणयां देवे आण, निरगुण सरगुण झोली भराईआ। जीवदिआं जग करे कल्याण, मरयां दुःख ना लागे राईआ। लेरवा चुकके जगत मसाण, साढ़े तिन्न हत्थ भूमी वंडु ना कोई वंछाईआ। सतिगुर शब्द शब्द गुर सतिगुर गुरमुख गोदी चुकके आण, वेले अन्त होए सहाईआ। सतिगुर शब्द सोहँ ढोला जो जन गाण, गावत गा गा खुशी मनाईआ। घर भगत मिले भगवान, भगवन आपणा फेरा पाईआ। आत्म परमात्म सिदक सबूरी सच देवे ईमान, अमानत आपणा नाम झोली पाईआ। सति सति सति वरवाए निशान, निशाना इकको इकक झुलाईआ। जो जन गाए सोहँ महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सो नाम सतिगुर अनडिठड़ा झोली पाईआ। (२६ माघ २०१६ बिक्रमी)

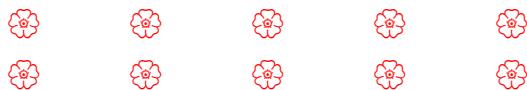

शब्द गा गा थक्के पीर फकीर, पैगग्बर ढोला इक्को गाईआ। सतिगुर शब्द जुग जुग घत्ते वहीर, लोकमात वेस वटाईआ। सतिगुर शब्द बेनजीर, नजर किसे ना आईआ। सतिगुर शब्द सच सतिगुर तस्वीर, नूर नूराना डगमगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, नाम इक्को इक्क समझाईआ। (१३—५८५)

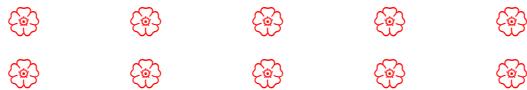
पुरख अकाल कहे, अन्त कल वेरव वर्खावांगा। गुर अवतार पीर पैगग्बर सरनी ढहे, फड़ बाहों गले लगावांगा। चार कुण्ट दह दिशा जो भगत सुहेला भाणा सहे, परदा उहला आप उठावांगा। जो हरि सरनाई सतिगुर चरनी बहे, फड़ बाहों गले लगावांगा। झगड़ा चुका के तूं ते मैं, मुहब्बत इक्को नाल जुड़ावांगा। प्रेम प्रीती अंदर कर के लै, मसत खुमारी इक्क वर्खावांगा। सतिगुर पूरा शब्द इक्को है, पंज तत्त नाता जगत तुड़ावांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच मार्ग इक्क लगावांगा।

(१६—१९८)

पुरख अकाल कहे, अन्त कल वेरव वर्खावांगा। गुर अवतार पैगग्बर सरनी ढहे फड़ बाहों गले लगावांगा। चार कुण्ट दह दिशा जो भगत सुहेला भाणा सहे, परदा उहला आप उठावांगा। जो हरि सरनाई सतिगुर चरनी बहे, फड़ बाहों गले लगावांगा। झगड़ा चुका के तूं ते मैं, मुहब्बत इक्को नाल जुड़ावांगा। प्रेम प्रीती अंदर कर के लै, मसत खुमारी इक्क वर्खावांगा। सतिगुर पूरा शब्द इक्को है, पंज तत्त नाता जगत तुड़ावांगा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच मार्ग इक्क लगावांगा।

(१६—१९८)

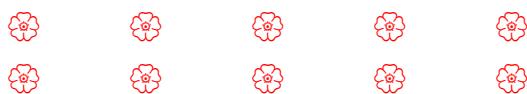

नारद कहे जन भगतो उह की तुसां सरीर नूं सतिगुर कहणा, जो जगत रहण ना पाईआ। उह की तुसां तत्तां दे कोल बहणा, तन वजूद वेरवो चाई चाईआ। सभ नूं पता रहे एह काया दा बुरज जरूर ढहणा, जगत जहान नजर कोई ना आईआ। सतिगुर शब्द शब्द शब्द सद रहणा, जिस नूं जन्मे जन्मे जन्मे कोई ना माईआ। जिस नूं तुसीं वेरव नहीं सकदे नाल नैणां, उह बिन नैणां तों तुहानूं वेरवे थाऊँ थाईआ। उह तुहाछु साहिब नहीं तरफैण, अतीता इक्क अखवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा खेल आप कराईआ। (२३—१४४३)

ਸਤਿਗੁਰ ਦਾਤਾ ਗਹਰ ਗਮੀਰ, ਗੁਰ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਏ ਤਸਚੀਰ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਬੇਨਜੀਰ, ਨਜ਼ਰ ਵਿਚਵ ਨਾ ਕੋਈ ਟਿਕਾਇੰਦਾ। ਜੋ ਮੰਜਲ ਚੋਟੀ ਚੜ੍ਹੇ ਅਰਖੀਰ, ਹਕ ਸੁਕਾਮੇ ਭੇਰਾ ਲਾਇੰਦਾ। ਸਚਖਣਡ ਸਾਚੇ ਬਹੇ ਪੀਰਾਂ ਦਾ ਪੀਰ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਸੋਭਾ ਪਾਇੰਦਾ। ਸੋ ਆਦਿ ਅਨੱਤ ਜੁਗ ਜੁਗਨਤ ਬਣੌਂਦਾ ਰਹੇ ਤਦਬੀਰ, ਤਕਦੀਰ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਮੇਟ ਮਿਟਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਮ ਖਣਡਾ ਤਿਕਰੀ ਧਾਰ ਸ਼ਮਸੀਰ, ਸ਼ਮਅ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਗੁਲ ਕਰਾਇੰਦਾ। ਜਿਸ ਦਾ ਰਾਹ ਤਕਕਦਾ ਗਿਆ ਕਬੀਰ, ਕਾਧਾ ਕਾਅਬਾ ਵੇਰਖ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਇੰਦਾ। ਸੋ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਨਾਮ ਸਚਵਾ ਸੀਰ, ਸ਼ੀਰਖਾਰ ਬਚ੍ਚੇ ਆਪਣੀ ਗੋਦ ਉਠਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਦਸਤਗੀਰ, ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਇੰਦਾ।

(੧੬—੨੩੦)

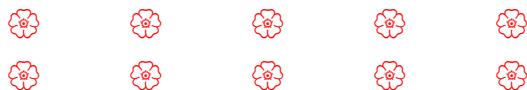

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਬਹੁਣਡਾਂ ਕਰੇ ਇਕਕ ਪਾਰ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਬਹੁਧਾ ਵਿ਷ਨ ਸ਼ਿਵ ਦਾਏ ਅਧਾਰ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਗੁਰ ਪੀਰ ਅਵਤਾਰ ਆਪਣੀ ਕੁਰਖਾਂ ਲਏ ਉਭਾਰ, ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਏਕਾ ਸ਼ਬਦ ਨਾਮ ਫੂਢਾਇੰਦਾ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਸਾਚੀ ਕਾਰ, ਜੁਗ ਜੁਗਨਤਰ ਕਰੇ ਵਿਚਵ ਸੰਸਾਰ, ਲੋਕਮਾਤ ਵੇਸ ਵਟਾਇੰਦਾ। ਬਿਨ ਹਰਿ ਭਗਤ ਦੂਸਰ ਜਾਏ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦਵਾਰ, ਗੁਰ ਦਰ ਮਨਦਰ ਮਸਿਜਦ ਮਢ੍ਹ, ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਦੇ ਨਾ ਆਸਣ ਲਾਇੰਦਾ। ਕਿਸੇ ਨਾ ਹੋਰੇ ਬਨਦ ਕਿਵਾਡ, ਸਤਿ ਸਤਿ ਗੱਛੀ ਗੱਛੁ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਕਿਸੇ ਨਾ ਸਿਰ ਰਕਖੇ ਆਪਣਾ ਭਾਰ, ਸੀਸ ਚੁਕਕ ਚਾਰਾਂ ਕੁਣਟ ਨਾ ਕੋਈ ਫਿਰਾਇੰਦਾ। ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰਸਿਰਖ ਹਰਿਭਗਤ ਹਰਿਸਨਤ ਆਪਣੀ ਗੋਦੀ ਲਏ ਆਪ ਉਠਾਲ। ਸ਼ਾਹ ਕਂਗਾਲ ਆਪਣੇ ਲੇਰਖੇ ਪਾਇੰਦਾ। ਏਕਾ ਬਣਧਾ ਰਹੇ ਦਲਾਲ, ਨੇੜ ਨਾ ਆਏ ਕਾਲ ਮਹਾਂਕਾਲ, ਗੁਰ ਸ਼ਬਦੀ ਸੇਵ ਕਮਾਇੰਦਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕੋਈ ਨਾ ਬਨ੍ਹ ਕੇ ਰਕਖੇ ਵਿਚਵ ਰੁਮਾਲ, ਅਲਮਾਰੀ ਵਿਚਵ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਇੰਦਾ। ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਵਰਨ ਗੋਤ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰੇ ਪਵੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜੰਜਾਲ, ਦਾਢੀ ਮੁਛ ਕੇਸ ਮੂੰਡ ਨਾ ਮੁੰਡਾਏ ਨਿਰਗੁਣ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਇੰਦਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚਵਾ ਸਾਹਿਬ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਆਪਣੀ ਮਹਿਮਾ ਜਾਣੇ ਕਥਨਾ ਅਕਥਥ, ਵੇਦ ਕਤੇਬ ਸਰਬ ਜਸ ਗਾਇੰਦਾ। (੦੬—੧੦੦੭)

ਭਗਤ ਮਿਲਾਵਾ ਏਕੱਕਾਰ, ਭਗਵਾਨ ਦਾਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਦਾਅਵਾ ਵਿਚਵ ਸੰਸਾਰ, ਦਰੰਦਾਂ ਦਰੰ ਵੰਡਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਾਵਾਂ ਲਾਏ ਆਪ ਕਰਤਾਰ, ਤਿਸ ਦਾ ਲੇਰਖਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਿਟਾਈਆ। ਵਿ਷ਨ ਬਹੁਧਾ ਸ਼ਿਵ ਕਰਨ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰ, ਜਨ ਭਗਤ ਤੇਰੀ ਵਡਧਾਈਆ। ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰ ਵੇਰਖਣ ਨੈਣ ਉਘਾਡ, ਨਿਜ ਨੇਤ੍ਰ ਧਾਨ ਲਗਾਈਆ। ਸਾਹਿਬ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀਨ ਦਿਨ, ਸਰਬ ਘਟ ਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਪਾਰ, ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੀਤੀ ਆਪ ਨਿਭਾਈਆ। ਚਲੋ ਰਲ ਕੇ ਸਾਰੇ ਕਰੀਏ ਦੀਦਾਰ, ਮਿਲੇ ਦਿਲਦਾਰ ਸਚਵਾ ਸਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਦਸ਼ਸਦੇ ਆਏ ਸਾਂਝਾ

यार, सगला संग निभाईआ। सो साहिब सिरजणहार, सिर सिर रिजक सबाईआ। कलिजुग अन्त लै अवतार, निरगुण नूर करे रुशनाईआ। सम्बल बैठा चौंकड़ा मार, नजर किसे ना आईआ। औकड़ पए सर्ब संसार, ओड़क होए ना कोई सहाईआ। रोकड़ रहे ना नकद उधार, खाली हृषि रिहा कराईआ। बरदे बणीए चल गुलाम, सजदा सीस झुकाईआ। परवरदिगार इक्क अमाम, नूर नुराना नजरी आईआ। जिस दी सच्ची सच कलाम, सोहला सच सच जणाईआ। जिस दा आदि जुगादि खेल तमाम, सो जन भगतां तमां रिहा मिटाईआ। दर दरवेश बणो करो सलाम, समां सभ नूं रिहा जगाईआ। हमां तुमां ना सके पहचान, सो पहचाने जिस आपणी अकरव खुलाईआ। आदि जुगादि साहिब सतिगुर सो पुरख निरञ्जन हूँ ब्रह्म देवणहारा दान विष्णुं भगवान, जग रीता जग करता जग हरता जग जीवण दाता इक्क अनेक हर घट वेख, भगत भगवान दे टेक, टिक्का मस्तक इक्को नाम लगाईआ। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोती शब्दी धरया भेख, जोत शब्द दोवें नजर ना आईआ। (१४—१८)

कलिजुग अन्त हो प्रगट, पारब्रह्म प्रभ भेव चुकाईआ। साचा मार्ग साहिब दस्स, दह दिशा करे शनवाईआ। इक्को मन्नो पुरख समरथ, अकाल पुरख वड़ी वडयाईआ। नाता तोड़ो पंज तत्त, पंज तत्त गुरू ना कोई अखवाईआ। शब्द गुरू हर घट रिहा वस, घर खोजो सज्जण भाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, नाम हड्डी दए जणाईआ। (१४—२०३)

फुल्ल कहण एह बरखा अमृत धार, जन भगतां दिती लगाईआ। शब्द गुरू किहा, नहीं इस दे नाल सारी सृष्टी दा करना विहार, एह मेरी बेपरवाहीआ। क्यों शब्द दे शब्द सदा इख्त्यार, ते शब्द दा शब्द सदा मुखत्यार, शब्द दा शब्द सदा आगिआकार, शब्द निरगुण ते शब्द सरगुण, बिनां शब्द तों मण्डल रास विच्च रंग जगत ना कोई वरवाईआ।

शब्द कहे मैं सतिगुरू मैं गुरदेव मैं सारी दीन दुनी दा बदमाश, बदी करन करौण वाला शब्द इक्क अखवाईआ। पर एह मेरा मन दे नाल कम्म खास, ते बुद्धि नाल टकराईआ। ते जिस वेले मैं आत्मा नूं देवां प्रकाश, उह मेरा नूर नूर नजरी आईआ। गुर अवतार पैगंबर, शब्द गुरू कहे, मेरे कीते नूं नहीं सके वाच, जो अंदर सुणाया, ओनां ने रसना गाया, कलम शाही नाल लिखाया, लिख के सिफतां गए सुणाईआ। ओनां अकर्वां उत्ते धरवास रखाया, जिस नूं अग्ग नाल सारे देण जलाया, उह प्रभू अबिनाशी भुलाया, जो घर घर अंदर फेरा लाईआ। अल्ला वाहिगुरू राम कृष्ण ओम जै जैकार कराया, जै जैकार करौण वाला नजर कोई ना आईआ।

शब्द कहे मेरा आदि अन्त किसे ना पाया, जे किसे उत्ते किरपा कीती ओन, भगवन्त नूं कन्त कह सुणाया, नारी हो के मैं साची सेव कमाईआ। जे किसे बुत्त विच्च नूर चमकाया, ओन ओस दा मंत दृढ़ाया, अठु पहर ध्यान लगाया, साह साह रसना गाया, चरन कँवल कँवल चरन बिना चरनां तों सीस निवाया, ते शब्द गुरू कहे मैं किसे दा फेर नहीं माण वधाया, जो आया सो पार कराईआ। वेर्खो गुरू अवतार पैगंबर किसे दे साहमणे नजर कोई ना आईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ।

शब्द गुरू कहे मैं अंना बोला, सुणन कुछ ना पाईआ। भेरवाधारी वसां विच्च काया चोला, तत्तां विच्च सोभा पाईआ। जिस वेले चाहवां ओसे वेले आपणी धार दा बोलां बोला, अनबोलत हो के आपणा राग सुणाईआ। जे मैं कह दित्ता प्रभू मौला, ते सारयां मौला कह के रौला दित्ता पाईआ। जे मैं किहा सतिनाम, ते सति सति सारे रहे गाईआ। जे मैं किहा वाहिगुरू वाहिगुरू वाहिगुरू, ते वाह वा गुरू दी सारे करन वडयाईआ। ते जे मैं कहां ओस प्रभू दा कोई नाम नहीं कोई निशान नहीं ते तुसीं किस दा गौंदे ढोला, उह फेर सारे दिआं भुलाईआ। जे मैं कहां उह तकड़ वाला तोला, जे मैं कहां धुरदरगाह दा दूल्हा, जे मैं कहां उहदा हुक्म होवे माअकूला, जे मैं कहां उह सारयां अंदर फल्लया फूला, फेर हत्थ जोड़ के सारे सीस निवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ।

शब्द कहे मैं राम बण गिआ, सीता पिच्छे भज्जया वाहो दाहीआ। शब्द कहे मैं काहन बण गिआ, राधा पिच्छे बंसरी रिहा वजाईआ। शब्द कहे मैं मूसा बण गिआ, मूंह दे भार रगड़ के नक्क दित्ता घसाईआ। शब्द कहे मैं ईसा बण गिआ, गल फासी लई लटकाईआ। शब्द कहे मैं मुहम्मद बण गिआ, कलमयां विच्च दित्ती दुहाईआ। शब्द कहे मैं नानक बण गिआ, गरीबी वेस कर के धरती कदमां नाल मिणाईआ। शब्द कहे मैं गोबिन्द बण गिआ, खण्डा खड़ग चमकाईआ। शब्द कहे मैं सभ नूं छड़ गिआ, शब्द शब्द विच्च समाईआ। शब्द कहे मैं सभ कुछ बण गिआ, आपे पिता ते आपे माईआ। शब्द कहे मैं ताणा तण गिआ, लक्ख चुरासी नजरी आईआ। शब्द कहे मैं विष्ण ब्रह्म शिव घाड़त घड़ गिआ, संसारी भण्डारी सँघारी नाउँ रखाईआ। शब्द कहे जे मैनूं तकको ते मैं सारयां विच्च वड गिआ, बिना मेरे तों जीदा नजर कोई ना आईआ। शब्द कहे मैं अंदर काया मन्दर ते सभ दी चोटी उत्ते चढ़ गिआ, सिखर बह के आपणा आसण लाईआ। शब्द कहे मैं मूर्ख मूढ़ बण गिआ, अकल विद्या ना कोई चतराईआ। शब्द कहे मैं सभ कुछ पढ़ गिआ, मेरे पढ़ाइओं तों बिनां गुर अवतार पैगंबर किसे नूं समझ किछ ना आईआ। सो शब्द कहे मैं पहली चेत जगत जहान दे मैदान विच्च खड़ गिआ, मदद अवर ना मंग मंगाईआ। आपणे विहार अंदर सृष्टी दी दृष्टी नाल लड़ गिआ, आपणी कार अंदर इष्टी दा रूप धराईआ। ना कदे जम्मयां ते ना कदे मर गिआ, मढ़ी गौर ना कदे दबाईआ। ना हिंदू ना सिख ना ईसाई ना मुसलम ते मैं ना किसे मज़हब नूं चंगा कर के वरजिआ,

आओ तुहानूं सिंघासण उत्ते दिआं बठाईआ। जदों दिल कीता ओनां दे हत्थां विच्च फङ्गा के निककीआं निककीआं पर्चीआं, बच्चयां वांग दित्ता परचाईआ। किसे नूं राम किसे नूं कृष्ण किसे नूं ओम अल्ला सतिनाम दे के जगत वाला खर्चया, मातलोक दे राहे दित्ता पाईआ। ओन आ के उत्ते धरतिआ, धरनी धरत धवल दित्ती वडयाईआ। गुण गा के प्रीतम अरशिआ, सिपत दित्ती सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच करनी कार कमाईआ।

शब्द गुर कहे सारे कहन्दे मन्नो शास्त्र सिमरत वेद पुरान, अज्जील कुरानां ध्यान लगाईआ। मैं हस्सदा फिरां बिनां मेरी किरपा किसे नूं औणा नहीं ज्ञान, पढ़यां हत्थ कुछ ना आईआ। जिनां चिर मैं अंदर ना वडिआ मन्दर ना चढ़या ते मेरी कौण देऊ पहचान, निज नेत्र ना कोई खुलाईआ। पढ़ना रसना दा गान, सुणना कन्नां दा विधान, मिलणा जिस वेले प्रभू होवे मेहरवान, बिना मेहर तों मिलण कोई ना पाईआ। ते जे कोई कहे असीं सारे इन्सान, साड़े विच्च भगवान, असीं ओसे दा निशान, ब्रह्म ब्रह्म ब्रह्म सारे नजरी आईआ। शब्द गुरू कहे फेर मैं कहां तुहाड़े ब्रह्म दी केहड़ी दुकान, ते जे तुसीं ब्रह्म ते तुहाड़ी करे कौण पहचान, ते बेपहिचाण कवण अखवाईआ। एसे कर के मैं अक्खरां विच्च पवा दिता घमसान, अक्खरां नाल अक्खर अक्खरां नाल अक्खर, त्रैगुण माया नाल अक्खरां वाला नाम, प्रभू ने दिते लड़ाईआ। की प्रभू नूं चंगा कहोगे कि शैतान, जिस ने गुर अवतार पैगरबरां कोलों आपणे रस्ते बदला के सन्त सन्तां नाल दिते टकराईआ। शब्द गुरू कहे मैं आदि जुगादि सदा बलवान, बलधारी इक्क अखवाईआ। सदा रहे मेरी कमान, हुक्म इक्को इक्क वरताईआ। जो आया सो बण के गुलाम, नफरां वाली कार कमाईआ। एसे कर के डण्डावत बन्दना सजदे करदे रहे सलाम, निँचं निँचं सीस झुकाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दी करनी कार कमाईआ।

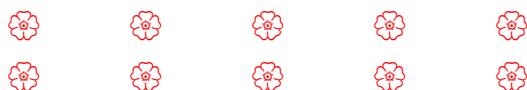
(२१—८२६ ८३०)

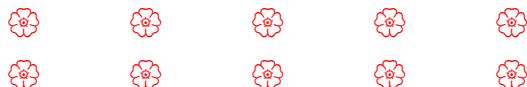
सतिगुर सच्चा जाणीए, जो आदि जुगादी एक। सतिगुर सच्चा जाणीए, जन भगतां देवे साची टेक। सतिगुर सच्चा जाणीए, जो बुद्ध करे बिबेक। सतिगुर सच्चा जाणीए, जो सुरती शब्दी नाल करे नेक। सतिगुर सच्चा जाणीए, जो आत्म परमात्म कराए हेत। सतिगुर सच्चा जाणीए, जो कूड़ी क्रिया करे खेत। सतिगुर सच्चा जाणीए, जो दर्शन देवे नेतन नेत। सतिगुर सच्चा जाणीए, जो अन्तर अन्तश्करन खोले भेत। सतिगुर सच्चा जाणीए, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, हरिजन साचा लए चेत।

सतिगुर सच्चा जाणीए, आदि जुगादी एकंकारा। सतिगुर सच्चा जाणीए, ब्रह्म ब्रह्माद जो वेखणहारा। सतिगुर सच्चा जाणीए, दो जहानां पावे सारा। सतिगुर सच्चा जाणीए,

ਲਕਰਵ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਰਵੇ ਵੇਰਖਣਹਾਰਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਵਾ ਜਾਣੀਏ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰੇ ਪਾਰਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਵਾ ਜਾਣੀਏ, ਜਿਸ ਦਾ ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਜੈਕਾਰਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਵਾ ਜਾਣੀਏ, ਜਿਸ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰ ਦੇਣ ਸਹਾਰਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਵਾ ਜਾਣੀਏ, ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਉਜਿਆਰਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਵਾ ਜਾਣੀਏ, ਜੋ ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਦਾ ਧੁਨਕਾਰਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਵਾ ਜਾਣੀਏ, ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਪਸਾਰਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਸਚਵਾ ਜਾਣੀਏ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਚਵਾ ਅਵਤਾਰਾ। (੨੬ ਮਧਘਰ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮੱਤ ੧੧)

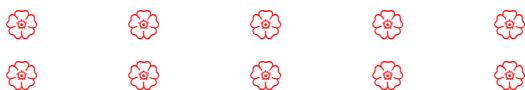
ਸਿਰ ਤੇਰੇ ਹਤਥ ਰਖਾਏਗਾ। ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਦਿਆ ਕਮਾਏਗਾ। ਨਵ ਸਤ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਏਗਾ। ਅਫੁ ਸਫੁ ਫੋਲ ਫੁਲਾਏਗਾ। ਨੌਂ ਦਰ ਪਰਦਾ ਲਾਹੇਗਾ। ਦਸਵੇਂ ਜੋਤ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਏਗਾ। ਵਰਨ ਗੋਤ ਮੇਟ ਮਿਟਾਏਗਾ। ਜੀਵ ਜਾਂਤ ਵੇਰਖ ਕੋਟੀ ਕੋਟ, ਕੋਟਨ ਕੋਟਾਂ ਪਰਦੇ ਲਾਹੇਗਾ। ਸ਼ਬਦ ਨਗਾਰੇ ਲਗਾ ਕੇ ਚੋਟ, ਜੀਵ ਜਾਂਤ ਉਠਾਏਗਾ। ਕਲਿਜੁਗ ਆਲਣਿਉੱਡਿਗੇ ਬੋਟ, ਫੱਡ ਬਾਹੋਂ ਤੇਰੀ ਝੀਲੀ ਪਾਏਗਾ। ਇਕਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਨਿਰੰਗ ਜੋਤ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਡਗਮਗਾਏਗਾ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕਕੋ ਹੋਵੇ ਬਹੁਤ, ਦੂਜਾ ਇਘਟ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਾਏਗਾ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਪਰਵਰਦਿਗਾਰਾ ਸਾਂਝਾ ਧਾਰਾ ਏਕੱਕਾਰਾ ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਵਲ ਧੌਲ ਤੇਰੇ ਉਤੇ ਆਪੇ ਜਾਏ ਪਹੁੰਚ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਦੇਵੇ ਦਾਨ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। (੨੩—੮੭੨)

ਸਵਾ ਗਿਠ ਏਹ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਨੀਲੀ ਟਾਕੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਜੋਗੀਆਂ ਅਭਿਆਸੀਆਂ ਦੇ ਲੇਖਾ ਦਿੱਤਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਤੋਂ ਦੂਜਾ ਰਹਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸਾਕੀ, ਸਭ ਦੇ ਪਾਲੇ ਦਿੱਤੇ ਰੁਢਾਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਗੁੜ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਤਨ ਖਾਕੀ, ਗੁੜ ਗ੍ਰਨਥ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਬਿਨਾਂ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਪਰਮਾਤਮਾ ਤੋਂ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਚੁਕਾਏ ਕੋਈ ਨਾ ਬਾਕੀ, ਬਕਾਇਦਾ ਦਿੱਤਾ ਸੁਣਾਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਅਮ੃ਤ ਜਾਮ ਤੋਂ ਬਦਲੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਹਧਾਤੀ, ਜੀਵਣ ਵਿਚਚ ਜੀਵਣ ਨਾ ਕੋਈ ਬਦਲਾਈਆ। ਸਭ ਨੂੰ ਮਨਣੀ ਪੈਣੀ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦੀ ਆਖਵੀ, ਜਿਸ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਏਹ ਨੀਲੀ ਸਭ ਦੀ ਪਿਛੂ ਉਤੇ ਉਹ ਟਾਕੀ, ਜੇਹੜੀ ਟਕਧਾਂ ਨਾਲ ਹਤਥ ਕਿਤੋਂ ਨਾ ਆਈਆ। ਇਸ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਮਜ਼ਹਬ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਜਾਤਿ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਦੀ ਸਾਂਝੀ ਸਾਰਵੀ, ਜੋ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਸੂਣਟੀ ਗਿਆ ਸਮਝਾਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਦਿੱਤੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮੰਜਲ ਸਾਚੀ, ਜੋ ਘਾਟੇ ਪੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਸਜ਼ਣ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। (੨੯—੦੩੦)

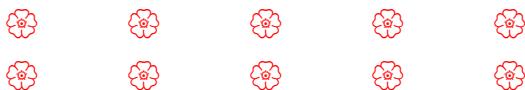

ਹੁਕਮ ਕਹੇ ਸੇਰੀ ਤਾਅਲੀਮ, ਤੁਲਬੇ ਗੁਰਮੁਖ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸਥਕ ਦਸ਼ਾਂ ਇਕਕ ਅਜੀਮ, ਆਹਲਾ ਅਦਨੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜੇ ਕੋਈ ਸਮਝੇ ਢਣਡਾ ਮੀਮ, ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਹੋਵੇ ਜੁਦਾਈਆ। ਜੇ ਕੋਈ ਅਕਰਖ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਵੇਰਖੇ ਸੀਨ, ਸਮਾਂ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਜੇ ਮੁਸ਼ਾਰਦ ਤੱਤੇ ਕਰੇ ਧਕੀਨ, ਧਕਾ ਧਕ ਆਪਣਾ ਨੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਾਚੀ ਸਿਖਿਆ ਵਿਚਚ ਕਰੇ ਮਸ਼ਕੀਨ, ਮਸਲਾ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਰਹੇ ਨਾ ਕੋਈ ਨਾਬੀਨ, ਅਨ੍ਧ ਅਨ੍ਧੇਰ ਮਿਟਾਈਆ। ਬਿਨਾ ਸਜਦਿਤੁੱ ਕਹੇ ਆਮੀਨ, ਵਾਹਵਾ ਤੇਰੀ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਏਹ ਮਾਰਗ ਧਾਰ ਜਗਤ ਮਹੀਨ, ਮਹਿਰਮ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਬਿਨਾ ਸ਼ਬਦ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭ ਦਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਜਾਨਥੀਨ, ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਘਰ ਦੇਣ ਗਵਾਹੀਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਰੂਪ ਨਾ ਨਰ ਤੇ ਨਾ ਮਦੀਨ, ਨਾਰੀ ਪੁਰਖ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਨਾ ਚਿੰਤਾ ਨਾ ਗਸ਼ਮੀਨ, ਖੁਸ਼ੀ ਗਮੀ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਦਰ ਆਧਾਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰੇ ਤਸਲੀਮ, ਬਿਨ ਤਸਬੀ ਮਾਲਾ ਪਾਰ ਲਾਂਘਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਨਭੀਆਂ ਦਾ ਨਭੀ ਰਸੂਲਾਂ ਦਾ ਰਸੂਲ, ਰਸਮ ਆਪਣੀ ਦਾ ਸਮਝਾਈਆ। (੧੬—੧੮੦)

ਪੈਗਘਰ ਕਹਣ ਸਜਦਾ ਕਰੀਏ ਝੁਕ, ਸੀਸ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਜੇ ਸਾਡੀ ਸਮਝ ਆ ਗੰਡ ਇਕ ਤੁਕ, ਤੁਰਤ ਲਏ ਮਿਲਾਈਆ। ਸਾਡਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਸੁਕਕ, ਸੁਕਮਲ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇ ਕੇ ਸਭ ਕੁਛ, ਖਾਲੀ ਸਭ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਕਰਾਈਆ। ਸੁਹਮਦ ਕਹੇ ਮੈਂ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਿਆ ਜਿਸ ਨੇ ਵਾਰੇ ਆਪਣੇ ਸੁਤ, ਓਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਲੁਕੀਏ ਕੇਹੜੀ ਗਢ੍ਹ, ਰਾਹ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਅਜ਼ ਤੋਂ ਸਾਡਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਦਾ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਗਿਆ ਛੁਫ਼, ਛੁਫ਼ੀ ਦੋ ਜਹਾਨ ਕਰਾਈਆ। ਅਗੇ ਵਾਸਤੋ ਇਕ ਪਵਰਦਿਗਾਰ ਦਾ ਧੁਰ ਹੁਕਮ ਸਭ ਨੇ ਲੈਣਾ ਪੁਚ਼ਛ, ਆਪਣੀ ਪੁਚ਼ ਨਾ ਕੋਈ ਪਵਾਈਆ। ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਅਭੀਲ ਕੁਰਾਨ ਕਰ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਕੁਛ, ਬਲਹੀਣ ਰਹੇ ਕੁਰਲਾਈਆ। ਹੁਣ ਇਕ ਆਪ ਰਹਣਾ ਤੇ ਇਕ ਓਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਦੁਲਾਰਾ ਰਹਣਾ ਸੁਤ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਭ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਜਾਣਾ ਜੁਫ਼, ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਕਰਨ ਚਲਲਿਆ ਖੁਸ਼, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਵਿਚ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲਾਈਆ।

(੨੯ ੦੧੪)

੧੬) ਜੋ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਸਿਰਖ, ਸਿਖਿਆ ਵਿਚਚ ਸਦਾ ਸਮਾਈਆ। ਤਹ ਜ਼ਰੂਰ ਅੱਤਰ ਆਪਣਾ ਜਾਣੇ ਭਵਿਰਖ, ਬਾਹਰੋਂ ਪੁਚ਼ਣ ਦੀ ਲੋੜ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਉਸ ਦੇ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਅੰਦਰ ਨਿਝ ਸਰੂਪ ਪਏ ਦਿਰਖ, ਪੱਡਦਾ ਉਹਲਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਪ੍ਰੀਤਮ ਹੋ ਕੇ ਮਾਲਕ ਇਕ, ਭੇਵ ਅਮੇਦਾ ਦਾ ਰਖੁਲਾਈਆ। ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਦੇ ਕੇ ਚਿਟ, ਧੁਰ ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਸਦਾ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇ ਰਹਿੰਦਾ ਵਿਚ, ਵਿਛੋੜੇ ਵਿਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਧੁਰ ਦਾ ਪਿਤ, ਬਾਲਕ ਗੁਰਮੁਖ ਗੋਦ ਉਠਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਨਿਤ ਨਵਿਤ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਭੇਵ ਆਪ ਰਖੁਲਾਈਆ।

ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਸਿਰਖ ਲਿਆ ਅਪਨਾ, ਉਪਮਾਂ ਆਪਣੀ ਵਿਚਚ ਲਗਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾ, ਦੁਤੀਆ ਭਾਉ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦ ਲਏ ਸਮਾ, ਸਮਾਪਤ ਕਰੇ ਬਾਹਰੋ ਲੋਕਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਸ਼ਬਦੀ ਨਾਦ ਧੁਨ ਸ਼ਨਵਾ, ਅਗਮਮ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਆਪ ਖੁਲਾ, ਮੇਲਾ ਮੇਲੇ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਸੋ ਸੂਰਾ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਹਾਜਰ ਹਯੂਰਾ ਹਰ ਘਟ ਬੈਠਾ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਦੂਰ ਦੁਰਾਡਾ ਪਨਥ ਮੁਕਾ, ਲੋਕਮਾਤ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਤਠਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੇ ਰੰਗ ਸਦਾ ਸਮਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਸਤਿਗੁਰ ਕਦੇ ਨਾ ਵਿਛੋੜੇ, ਵਿਛੋੜੇ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਦ ਗੁਰਮੁਰਖਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰੇਮ ਧਾਰੋਂ ਨਿਕਲੇ, ਬਾਹਰੋਂ ਹਤਥ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਉਹ ਪੂਰਬ ਲੇਖੇ ਜਾਣੇ ਪਿਛਲੇ, ਕਰਮ ਦਾ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਪੜਦੇ ਖੋਲ੍ਹੇ ਵਿਚਲੇ, ਹਉਮੋਂ ਰੋਗ ਗਵਾਈਆ। ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਸਾਚੀ ਸਿਰਖ ਲਏ, ਸੋ ਸਿਰਖ ਸਤਿਗੁਰ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਧੁਰ ਦਰਗਾਹੀਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਸਤਿਗੁਰ ਸਦਾ ਮੇਲਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਸੁਰਤੀ ਸ਼ਬਦੀ ਰਖੇਲ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲਾ, ਤਤਾਂ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਏਥੇ ਓਥੇ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਗੁਣ ਤ ਜਾਹਰ ਧੁਰ ਦਰਗਾਹੀ ਬਣ ਕੇ ਸਜ਼ਣ ਸੁਹੇਲਾ, ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅਨਤਰਜਾਮੀ ਆਪਣਾ ਜੋੜ ਜੁੜਾਈਆ। ਬਿਨ ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਤੋਂ ਗੋਬਿੰਦ ਕਦੇ ਨਾ ਬੈਠੇ ਵੇਹਲਾ, ਸਦ ਗੁਰਮੁਰਖਾਂ ਅੰਦਰ ਵੱਡ ਕੇ ਆਪਣਾ ਝਾਟ ਲੰਘਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਦਾ ਰੰਗਾਈਆ।

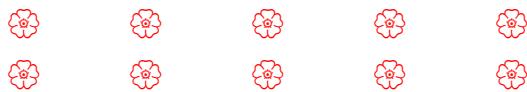
ਜੇਹੜਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਸਿਰਖ ਬਣਯਾ, ਆਪ ਆਪਣਾ ਗਿਆ ਬਦਲਾਈਆ। ਉਹ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰੋਂ ਜਣਿਆ, ਨਾਤਾ ਮਾਤ ਪਿਤ ਤੁੜਾਈਆ। ਓਸ ਨਿਰਅਕਰਵਰ ਇਕਕੋ ਪਢਧਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਿਦਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਤੈਗੁਣ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਸਡਧਾ, ਮਮਤਾ ਮੋਹ ਨਾ ਕੋਈ ਹਲਕਾਈਆ। ਸਰਨ ਸਰਨਾਈ ਓਸ ਦੀ ਪਢਧਾ, ਜਿਥੇ ਮਿਲੇ ਮਾਣ ਵਡਧਾਈਆ। ਰਹੇ ਭਤ ਕੋਈ ਨਾ ਡਰਧਾ, ਭਧਾਨਕ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਅਮ੃ਤ ਨਹਾਵੇ ਸਾਚੇ ਸਰਧਾ, ਦੁਰਮਤ ਮੈਲ ਧਵਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਸਿਰਖ ਸਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਘਰ ਵੱਡਾ, ਵਿਛੋੜਾ ਰਹਣ ਕਦੇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਨਾ ਜੰਦਾ ਨਾ ਮਰਧਾ, ਮਰ ਜੀਵਤ ਓਸੇ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚਾ ਦਰ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਸਿਰਖ ਬਣਨਾ ਔਰਖਾ, ਚਾਰ ਵਰਨਾਂ ਸਮਝ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਉਹ ਝਾਗੜਾ ਛੁੱ ਜਾਏ ਚੌਦਾਂ ਲੋਕਾਂ, ਚੌਦਾਂ ਤਬਕਾਂ ਪਨਥ ਮੁਕਾਈਆ। ਉਹ ਸੁਣ ਇਕਕ ਸਲੋਕਾ, ਦੂਜਾ ਬਚਨ ਸਰਵਣ ਸੁਣਨ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਉਹ ਰਕਰਵੇ ਇਕਕੋ ਓਟਾ, ਓੜਕ ਇਕਕੋ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਉਹਦੇ ਅੰਦਰ ਗੋਬਿੰਦ ਦੀ ਨਾਮ ਲਗੇ ਚੋਟਾ, ਚੋਟੀ ਚਢ੍ਹ ਕੇ ਦਰਸ ਦਿਖਾਈਆ। . . . . . (੨੦—੩੩੬ ੩੩੭)

शेर सिंघ ना कोई तन वजूद माटी रखाकी, भगवान भगत वेरव रखाईआ। आदि अन्त दा बण के साकी, जाम प्याले रिहा प्याईआ। उहनूं की कोई समझावे बाती, अकल विच्च की दृढ़ाईआ। जिस ने चार जुग गुर अवतार पैगबरां तन दा बणा के साथी, फेर विछेड़ा दित्ता कराईआ। अगली रखेल किसे समझ ना आई बाकी, पर्दा सके ना कोई उठाईआ। जिस वेले चाहे जिध्दर चाहे ओधर बणा लए आपणे साथी, अंदर वड के आपणा रंग रंगाईआ। क्यों एह रखेल पुरख अबिनाशी, तत्तां वाला जीव समझ कोई ना पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे रखेल साचा हरि, सच दा मेला आप मिलाईआ।

भगत भगवान इकको सेज, आत्म परमात्म सोभा पाईआ। जिथे देवे जोती तेज, नूर जोत रुशनाईआ। शब्द संदेशा देवे भेज, अगम्म नाद सुणाईआ। उथे एह दो अकर्वां ना सकण वेरव, जिथे बैठा आपणा रसीआ रस चरवाईआ। पुज्ज ना सकण चार वेद, पुरान पर्दा ना कोई खुलाईआ। की होया जे दुनियां वाले दुनियां रहे वेरव, दुनियां दी ममता विच्च दुनियां दी महिमा विच्च आपणा आप गवाईआ। पुरख अकाला दीन दयाला जिस ने आपणी करनी अज्ज तकक नहीं दित्ती किसे अगे बेच, वणजारा नजर कोई ना आईआ। जद आया ते रक्ख के आपणी सेध, निशाने आपणे गिआ चलाईआ। पुरख अकाल सच्चा सतिगुरू नहीं कोई बक्करी भेड़, वाड़े विच्च फड़ के जिथे कोई चाहे ओथे बन्द कराईआ। एह ओस प्रभू दी रखेड़, जो जुग जुग आपणे हथ्य रखाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे रखेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णु भगवान, सद वसे आपणे अगम्मे देस, दिशा लक्ख चुरासी जीव जंत साध सन्त सभ दी वेरव रखाईआ। (५ कत्तक सै सं ५ वरकशाप विच)

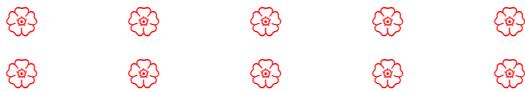

शब्द किहा मैं शब्दी काफर, गहर गम्भीर अखवाईआ। जुग चौकड़ी रिहा होर, कलिजुग होर रूप बदलाईआ। जद वेरवो नवां नकोर, बिरध बाल ना रूप जणाईआ। मेरा किसे दे नाल नहीं कोई रखोर, भगतां दा रखोजी बण के फेरा पाईआ। गुरमुखो कोई प्रभू तुहाड़े वरगा नहीं कठोर, जो दर आया नूं देवे दुरकाईआ। जे सच समझो तुहाड़े अंदर वसां तुसां फेर वी नहीं जाणी लोड़, लोड़ां जगत पूर कराईआ। जदों वडां ते वडां बण के चोर, राती सुत्यां दे अंदर डाका आवां पाईआ। तुहाड़ा रखजाना तुसीं नहीं समझे ते ना कोई जाणे लक्ख करोड़, असंख्यां वाली गणत ना कोई गणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, मेहरवान दया कमाईआ। (६६—६७)

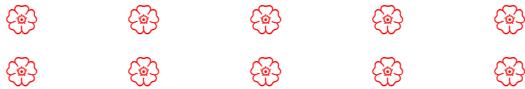

माघ कहे मैं भगतां दर्सणा सच, सहज सहज जणाईआ। गुरमुखो पड़दा लाह के

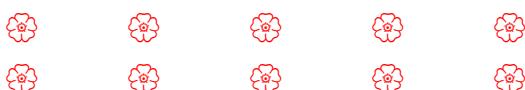
ਵੇਰਵੋ ਕਾਧਾ ਸਾਟੀ ਕਚਚ, ਕਚਨ ਗੜ੍ਹ ਸੁਹਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਤਰ ਬੈਠਾ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਘਰ ਵਿਚਚ ਆਪਣਾ ਭੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਕਕ ਮੂਹੰ ਨਹੀਂ ਹਥ, ਤਤਤਵ ਤਤ ਨਾ ਕੋਈ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਹਕੀਕਤ ਵਿਚਚ ਸਚ, ਸਤਿ ਦਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਤਿੰਨ ਕਰੋੜ ਅੰਦਰ ਰਿਹਾ ਰਚ, ਰਚਨਾ ਆਪਣੀ ਦਾ ਜਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ। (੧੬—੧੧੨)

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹੇ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੀਰ ਪੈਗਗਬਰੋ ਹਾਜ਼ਰ ਕਰੋ ਲਿਖਤ, ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਜਣਾਈਆ। ਤੁਹਾਡਾ ਪੂਰਾ ਹੋਧਾ ਭਵਿਖਤ, ਬੀਸ ਇਕੀਸਾ ਪਨਥ ਚੁਕਾਈਆ। ਅਗੇ ਸਭ ਦਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਹੋਣਾ ਇ਷ਟ, ਦੂਜਾ ਗੁਰ ਨਾ ਕੋਈ ਮਨਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਮ ਤੇ ਨਾ ਕੋਈ ਵਸ਼ਿ਷ਟ, ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਵਾਲਾ ਸਤਿਗੁਰ ਕਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਪੰਜ ਤਤ ਭੋਗੇ ਨਾ ਕਦੇ ਗ੍ਰਹਸਤ, ਜੋਤ ਸ਼ਬਦ ਕਰੇ ਕੁਝਮਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਆਸਾ ਰਕਰੇ ਸ਼ਵਾ ਬਹਿਸਤ, ਸਚਰਖਣਡ ਸਚ ਇਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਨਾ ਹੋਵੇ ਨਿਸ਼ਟ, ਠੀਕਰ ਭਨਨ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਵਾਈਆ। ਕੂੜੀ ਕਿਧਾ ਵਿਚਚ ਨਾ ਹੋਏ ਭੂ਷ਟ, ਭਰਮਾਂ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਭਰਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਹੁਕਮੀ ਹੁਕਮ ਸੁਣਾਈਆ। (੧੬—੧੧੪)

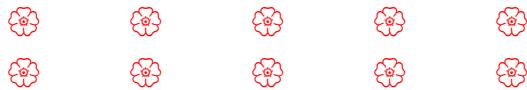

ਕਿਰਪਾ ਕਰੇ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਦੀਨ, ਦਿਆਨਿਧ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਤਡਫਣ ਦੇਵੇ ਨਾ ਮਚੀ ਮੀਨ, ਅਸੂਤ ਬੁੰਦ ਸ਼ਵਾਂਤੀ ਜਾਮ ਪਾਈਆ। ਨਾਤਾ ਤੋੜ ਕੇ ਤੈਗੁਣ ਤੀਨ, ਤੈਭਵਣ ਧਨੀ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਮਾਰਗ ਦਰਸ਼ ਮਹੀਨ, ਰਾਹ ਇਕਕੇ ਦਿੱਤਾ ਵਰਵਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਹੁਕਮ ਤੇ ਸਦਾ ਕਰੋ ਧਕੀਨ, ਭੁਲ ਵਿਚਚ ਭੁਲ ਕਦੇ ਨਾ ਜਾਈਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਵਡੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਹੋਰ ਤਾਲੀਮ, ਜਗਤ ਸਿਖਿਆ ਕਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਹਿਰਦੇ ਰਕਰੋ ਜ਼ਹਿਨ, ਜਹੀਨ ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਦਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਫੇਰ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੋ ਗਮਗੀਨ, ਚਿੰਤਾ ਚਿਰਖਾ ਨਾ ਕੋਈ ਤਪਾਈਆ। ਪਾਰ ਮੁਹਬਤ ਵਿਚਚ ਰਹਣਾ ਲੀਨ, ਲਿਵ ਅੰਤਰ ਅੰਤਰ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਲੇਖਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਸਭ ਨਰ ਮਦੀਨ, ਸੁਦਾ ਆਪਣੇ ਹਥ ਰਖਾਈਆ। (੨੨—੬੧੪)

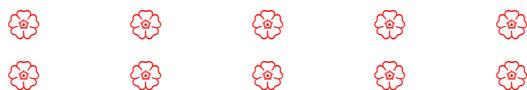

ਸਾਚੀ ਸਿਕਰੀ ਸ਼ਬਦ ਵਿਚਾਰ, ਹਰਿ ਆਪਣੀ ਆਪ ਵੁਢਾਇੰਦਾ। ਸਤਾਂ ਦੀਪਾਂ ਦਾ ਹੁਲਾਰ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਾਚੀ ਜੜ੍ਹ ਲਗਾਇੰਦਾ। ਆਪੇ ਬੈਠ ਦਿਲਲੀ ਦਰਬਾਰ, ਤਿਰਖੀ ਧਾਰਾ ਇਕਕ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਨੌਂ ਰਖਣਡ ਪੂਰੀ ਜੋਤ ਅਕਾਰ, ਲੋਆਂ ਪੁਰੀਆਂ ਵੇਰਖ ਵਰਖਾਇੰਦਾ। ਸ਼ਬਦ ਸਿੱਧਾਸਣ ਹਰਿ ਦਾਤਾਰ, ਏਕਾ

मात विछाइंदा । चतरभुज हो त्यार, अष्टभुज सेवा लाइंदा । गुरमुखां तन शिंगार, पंचम ताजा सीस टिकाइंदा । पंचम अवाजां रिहा मार, सोहँ मस्तक लेरव लिखाइंदा । नाम सोटी हत्थ करतार, सृष्ट सबाई आप वर्खाइंदा । चरन जोडा अपर अपार, शब्द घोडा नाल रलाइंदा । आया दौडा विच्च संसार, कौडा मिठ्ठा परखणहार, भेव अभेदा छुपाइंदा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, सम्मत इक्की इक्क इकल्ला नौं रवण्ड पृथमी बणत बणाए इक्क महल्ला, सत्तां दीपां पावे सार । (६—१३३)

नारद कहे भगतो तुसीं नहीं जाणदे प्रभू दा किस तरां दा इंतजामा, ते बन्दोबस्त किस तरां आपणे हत्थ रखाईआ । जिस ने अवतार पैगंबर गुरू सन्त भगत बणाए आपणा गुलामा, गुलामी दे जंजीर शरअ नाल बन्न के जगत लोकमात दित्ते टिकाईआ । जदों खुशी विच्च आवे ते सचरवण्ड विच्चों सुणावे, ते सतिगुर शब्द संदेशा लै के आवे, तत्तां वाले सरीर विच्च टिकावे, उह फिर अवतार पैगंबर गुरू मुख रसना नाल गावे, ते अकर्खरां दे अकर्खर बणा लिखाए, ते कागज उत्ते टिकाए, ते ओसे दा ध्यान ओसे वल लगाए, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे रवेल साचा हरि, सच दा रंग आप रंगाईआ । (२३—५२७)

गुर किरपा जन सेव कमाए । गुर किरपा जन, दर आए । गुर किरपा गुरसिख गुर मार्ग लाए । गुर किरपा घर नौं निध उपजाए । गुर किरपा रिध सिध गुर वस कराए । महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आप आपणी सेवा लाए ।

गुर किरपा गुर होए रखवाला । गुर किरपा गुर सद प्रितपाला । गुर किरपा गुर जोत जगाए गुरसिख ज्वाला । गुर किरपा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान होए आप रखवाला ।

प्रभ किरपा कर भरे भंडारे । कर किरपा देवे शब्द अधारे । गुर किरपा गुरसिख आए प्रभ चरन दवारे । गुर किरपा गुरसिख गुर चरन निमस्कारे । गुरमुख साचा गुर पूरा तारे । महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, दुःख भंजन दुःख निवारे ।

प्रभ किरपा गुर वड मेहरवान । गुर किरपा जीव उपजे गुर चरन ध्यान । गुर किरपा गुरसिख करे चरन अशनान । गुर किरपा गुर देवे सोहँ नाम निधान । गुर किरपा प्रभ पाया

वड बलवान्। गुर पूरा गुरसिरव साचा शब्द मेल मिलाण। गुर पूरा गुरसिरव दर पाईए आत्म ब्रह्म ज्ञान। गुरमुख पूरा मेटे आत्म अन्ध अज्ञान। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, देवे दरस जोत सरूपी आण।

गुर पूरा गुर दया कमाए। गुर पूरा गुरसिरव दरस दिखाए। गुर किरपा गुरसिरव हरस मिटाए। गुर किरपा गुरसिरव आत्म मेघ बरसाए। गुर किरपा गुरसिरव आत्म तृखा मिटाए। गुर पूरा गुरमुख साचे लेख लिखाए। महाराज शेर सिंघ सतिगुर साचा, आपणी सेवा लाए।

गुर पूरा गुर सूरा। करावे शब्द लिखावे पूरा। गुरमुख देवे नाउँ मेवा। गुर पूरा शब्द अनहद तूरा। आत्म करे भरपूरा। वड्हिआई देवे विच्च देवी देवा। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, गुरसिरव बिरथा जाए ना तेरी सेवा।

गुर पूरा सिरव चरनी लाग। गुर पूरा गुरसिरव लगाए भाग। गुर पूरा सोहँ शब्द उपजाए साचा राग। गुर पूरा आत्म जेत रखाए, तृष्णा काम ना पोहे आग। गुर पूरा गुरचरन सुहाए, लगाए सिरव जिउँ बाशक नाग। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान् गुरसिरव चरनी लाग।

गुर पूरा जीव जंत उपाए। गुर पूरा गुरसिरव नीव रखाए। गुर पूरा गुरमुख साचे बूझ बुझाए। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान् जोत सरूपी मेल मिलाए।

गुर पूरा गहर गम्भीर। गुर पूरा आत्म देवे गुरसिरव धीर। गुर पूरा रक्खे पत्त, अन्तकाल ना लथ्ये चीर। गुरमुख पिलाए प्रभ अमृत साचा सीर। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, सार ना जाणे साध सन्त फ़कीर।

गुर पूरा कल जामा पाए। गुर पूरा भेरव धारी सर्ब भुलाए। गुरमुखां प्रभ पूरा दिस ना आए। गुर पूरा जोत अधारी जोत रहाए। गुर पूरा प्रभ गिरधारी जामा मातलोक विच्च पाए। गुर पूरा गुर चरन बणाए। गुर पूरा हरि का दवार गुरसिरव विरला नावृण जाए। गुर पूरा हउमे रोग सोहँ करे कारी, आत्म रोग सर्ब मिटाए। गुर पूरा वड दाता वड भण्डारी, नाम दान दर भिछ्या पाए। गुर पूरा गुरमुख साचे आत्म जोत जगाई, गुर पूरा गुरसिरव समाए। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, साचा नाम भिख्ख्यया पाए। गुर पूरा गुरमुख साचे लेख लिखाए। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान् गुरसिरवां पूरन आस कराए।

गुर पूरा गुर भगत उधारे। गुर पूरा ब्रह्म विचारे। गुर पूरा गुर जोत अधारे। गुर पूरा साचा विवहारे। गुर पूरा गुरसिरव साचे पंचम जेठ साचे तिवहारे। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, साची जोत विच्च मात उतारे।

आवे पंचम पंचम पंचम मुख | साध संगत दिसावे साचा सुख | प्रगट जोत निहकलंक अमृत चवाए मुख | आत्म मिटाए सर्ब शंक, सुफल कराए मात कुकर्ख | एक लगावे आपणे अंक, जगत तृष्णा मिटावे भुक्ख | महाराज शेर सिंघ गुरसिर्ख तरावे, गरभवास ना उपजे उलटा रुख |

गुर पूरा गुर दातार | गुर पूरा दुर्खीआं भुरिखां पावे सार | गुर पूरा भोग लगाए रुखिवां सुखिवां, गुरसिर्खां जाए तार | गुर पूरा भाग लगाए दुर्खीआं, सर्व जाए पैज सवार | महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, उजल करे मुखीआं, जो जन आए दरबार |

गुर पूरा पूरन मत पाए | गुर पूरा गुरमुख साचे साचा सति रखाए | गुर पूरा आत्म जॅत, सोहँ बीज बिजाए | गुर पूरा गुरसिर्ख रकर्वे पत्त, चार यारां चोबदार बणाए | एका उपजावे चलावे सोहँ तत्त, महाराज शेर सिंघ नाउं रखावे |

पूरा गुर पूरन उपदेश | पूरा गुर जोत सरूपी कीआ वेस | गुर पूरा कलिजुग जामा पाया गुरसिर्ख समाया झूठी काया वटाया भेस | महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, कोई ना जाणे दर खडे ब्रह्मा विष्ण महेश |

गुर पूरा वड वड्डिआई | गुर पूरा सृष्ट भुलाई | गुर पूरा साध संगत साचा सति रखाई | गुर पूरा अन्तकाल कल सर्व र्भिश्ट कराई | गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सृष्ट सबाई साचे मार्ग देवे लाई |

गुर पूरा सच मार्ग लाए | गुर पूरा सारंग धर आप अखवाए | गुर पूरा गुरदेव आप आपणी कल प्रगटाए | गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, साचा शब्द चलाए |

गुर पूरा सच शब्द लिखाए | गुर पूरा सृष्ट सबाई एका मार्ग लाए | गुर पूरा सोहँ साचा नाम चार वरन रखाए | गुर पूरा मात साचा थाउं चरन धर जाए सुहाए | साचा गुर अगम्म अथाहो, निहकलक जोत सरूपी कल जामा पाए |

गुर पूरा राओ रंक इक्क कराए, आपणा हुक्म आप वरताए | गुर पूरा बैठे आप अडोल अटंक जे कोई देरवे दिस ना आए | गुरसिर्ख पूरे जोत सरूपी लाए तनक, आप आपणा दरस दिखाए | गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, गुरमुख साचे कल आपणी सेवा लाए |

गुर पूरा सज्जण सुहेला | गुर पूरा विछङ्गयां कल कराया मेला | गुर पूरा पारब्रह्म परमेश्वर अचरज रवेल आप प्रभ रवेला | महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, साध संगत साचा प्रभ मिलण दा वेला |

गुर पूरा गुर मेल मिलाए। गुर पूरा अचरज रवेल कल आप कराए। गुर पूरा बिन अगन तेल जोत सर्घी सृष्ट जलाए। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, अचरज रवेल जगत वरताए।

गुर पूरा अचरज रवेल कराए। गुर पूरा सृष्ट सबाई आप समाए। गुर पूरा जामा धार निहकलंक आप आपणा वक्त सुहाए। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सोहँ साचा डंक वजाए।

गुर पूरे नाद धुन वजाया। गुर पूरे गुरमुख साचे आत्म सुन्न समाध खुलाया। गुर पूरे गुरसिरव कल विरले लाध, आपणी सेव लगाया। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, पूरब लहणा झोली पाया।

गुर पूरा सच फल दवाए। गुर पूरा गुरसिरव कर दरस सद बल बल जाए। गुर पूरा गुरसिरव आत्म मेघ बरसाए। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, दे दरस सहिंसा रोग गवाए।

गुर पूरा सहिंसा रोग गवाया। गुर पूरा सोहँ साचा जोग कमाया। गुर पूरा गुरसिरव तीन लोक वडिआया। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, गुरसिरव जगत ना पोहे माया।

गुर पूरा माया अगन जलाए। गुर पूरा गुरसिरव पूरे आत्म आपणी जोत जगाए। गुर पूरा गुरसिरव सद रसना वाचे प्रभ सर्ब सोत खुलाए। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान जोती मेल मिलाए।

गुर पूरा आत्म जोत जगाए। गुर पूरा गुरसिरव साचे सद रहाए। गुर पूरा सर्ब कला भरपूरा, गुरमुख साचे रिहा समाए। गुर पूरा वड नूरी नूरा, एका जोत एका रंग कराए। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, गुरसिरव साचे बुध बिबेक कराए।

गुर पूरा गुरसिरव बिबेक। गुर पूरा एका बख्तो चरन टेक। गुर पूरा एक अकार सोहँ देवे नाम एक। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जगत अगन लावे सेक।

गुर पूरा सांतक सीतला। गुर पूरा साचा मीतला। गुर पूरा गुरसिरव चरन लाग गुरमुख मानस जन्म जीतला। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सोहँ शब्द चलावे साची रीतला।

सोहँ शब्द जग साची रीती। गुर पूरा गुरसिरवां आत्म करे पुनीती। गुर पूरा कर दरस गुरमुख साचे काया सीतल कीती। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान सर्व जीआं दी परखी नीती।

गुर पूरा कर्म उजागर। गुर पूरा वड वड सागर। गुर पूरा सति सति सति नागर।
गुर पूरा गुरसिखां जोत जगाए झूठी देह गागर। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, गुरसिखां
कराए निर्मल कर्म उजागर।

गुर पूरा सद निराहारा। गुर पूरा कर किरपा गुरसिख पार उतारा। गुर पूरा आदि
अन्त कोई ना जाणे वड पारावारा। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, एका
चरन रखावे साचा दवारा।

गुर पूरा सच दवार। गुर पूरा पार उतारनहार। गुर पूरा देवे वड्डिआई सर्ब संसार।
गुर पूरा प्रगटे जोत निहकलंक अवतार। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, गुरसिखां
जाए तार

गुर पूरा दुःख भंजन। गुर पूरा चरन धूड देवे साचा अंजन। गुर पूरा गुर
दरस जीव साचा जग मंजन। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, साचा साक सैण
सज्जण।

गुर पूरा साचा सनबंध। गुर पूरा आत्म मिटावे अज्ञान अन्ध। गुर पूरा होए सहाए,
जम नेड़ ना आए सर्ब कटाए फंद। गुर पूरा होए सहाए दरस दिखाए गुरसिख उपजाए
सच्चा चन्द। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, दुःख दर्द मिटाए आत्म उपजाए परमानंद।

गुर पूरा सुख उपजाए। गुर पूरा दर्द दुःख मिटाए। गुर पूरा कलिजुग भुक्ख
गवाए। महाराज शेर सिंघ सतिगुर साचा, सतिजुग साचा सूखम सुख उपजाए।

गुर साचा सुख उपजाए। सतिजुग साचा मार्ग लाए। गुर पूरा दुःख दर्द मिटाए।
गुर पूरा कलिजुग अन्तम अन्त कराए। गुर पूरा सांतक सति वरताए। गुर पूरा कलिजुग
झूठा खेल मिटाए। गुर पूरा गुरमुख साचे नाम दृढ़ाए। सोहँ साचा नाम सद रसना गाए।
गुर पूरा मदिरा मास नष्ट कराए। अन्तकाल कल कोई रहण ना पाए। गुर साचा सति
सन्तोख गुरसिख रखाए। दर दर भिक्ख कोई मंगण ना जाए। गुर पूरा कलिजुग विख
आप गवाए। गुर पूरा सोहँ साची रंगण रंगाए। गुर पूरा गुरसिख साचे अञ्जण लगाए।
गुर पूरा गुरसिख साचे महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, गुरमुख साचे सेवा लाए।

गुर पूरा सेव कमाओ। गुर पूरा कर दरस आत्म तृप्ताओ। गुर पूरा मानस
जन्म सुफल कराओ। गुर पूरा लक्ख चुरासी गेड कटाओ। गुर पूरा आत्म नेड़ सद नेड़
वसाओ। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान्, कर दरस गुरमुख साचे अन्तकाल कल तर
जाओ।

साचा गुर दया धारी। पूरन गुर सदा निमस्कारी। साचे गुर चरन बलिहारी। कलिजुग आए पैज सवारी। साची जोत महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, एका जोत निरँकारी।

साचा प्रभ जोत निरँकार। साचा प्रभ जोत सरूपी करे अकार। साचा गुर सन्त मनी सिंघ प्रभ साचे दीआ तार। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, एका दीआ चरन प्यार।

साचा गुर सर्ब गुण। प्रभ अबिनाशी चरन लगाए गुरमुख चुण। साचा गुर सोहँ शब्द उपजावे धुन। गुरमुख विरला लए कन्न सुण। साचा गुर महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, गुरसिखां जगाए जीव जंतां विच्छों चुण।

गुर पूरा एका जोत। गुर पूरा गुरसिखां चलावे एका गोत। गुर पूरा कर दरस आत्म मैल जाए सभ धोत। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, गुरसिखां जगाए आत्म जोत।

गुरसिखां आत्म जोत जगाए। गुर पूरा सोहँ साचा जाप जपाए। गुर पूरा गुरसिख सेवा विच्छ घृत टिकाए। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आत्म दीपक जोत जगाए।

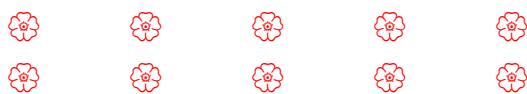
गुर पूरा गुरसिख तरावे। गुर पूरा आत्म तृखा मिटावे। गुर पूरा गुरसिख रिख मुन उपजाए। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, निहकलंक कल जामा पाए।

गुर पूरा गुरसिख तारे। गुर पूरा कल रवेल अपारे। गुर पूरा गुरमुख हिरदे जोत अधारे। गुर पूरा एका जोत जगाए एकँकारे। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जामा घनकपुरी विच्छ धारे।

गुर पूरा दया कमाए। गुर पूरा गुरसिख साचे सेव लगाए। गुर पूरा गुरसिख वड देवी देव बणाए। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, निहकलंक कल जामा पाए।

गुर पूरा गुरसिख भंडारा। गुर पूरा देवे नाम अधारा। गुर पूरा गुरमुख साचे आत्म जोत करे उजिआरा। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, निहकलंक नर अवतारा।

गुर पूरा वड देवी देव। गुर पूरा गुरसिख लगावे आपणी सेव। गुर पूरा सोहँ देवे साचा नाउँ आत्म साचा मेव। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, कलिजुग जीव ना पावे भेव। (९५ विसारख २००६)

सतिगुर साचा विच्च वरभंडे। सतिगुर साचा विच्च नव खण्डे। सतिगुर साचा विच्च ब्रह्मण्डे। सतिगुर साचा साचा दान जगत विच्च वंडे। सतिगुर साचा सोहँ शब्द उठाए खण्डे। सतिगुर साचा गुरमुखां वड्हिआए विच्च वरभंडे। सतिगुर साचा बेमुखां आत्म करे रंडे। सतिगुर साचा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, साध संगत दुःख रोग सारे खण्डे।

सतिगुर साचा सर्ब गुण। सतिगुर साचा मेल मिलाए गुरमुख साचे चुण। सतिगुर साचा आप वरवाणे कोई ना जाणे प्रभ साचे दे साचे गुण। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सतिजुग साचे सिरव उपजावे विच्च मात जुण।

सतिजुग साचे कर्म कमावणा। गुरमुखां प्रभ आप उठावणा। जोत सरूपी दीपक आत्म विच्च जगावणा। एका जोत एका गोत रंग रंगावणा। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, साचा समां सुहावणा।

सतिगुर सति सति सति वरताए। आपे सतिगुर चरन लगाए। बेमुखां प्रभ गूँडी नींद सवाए। अद्वी नौं खण्ड विहाए। कलिजुग जीव सुंज मसाण रखाए। गुरमुख साचे प्रभ चरन बहाए। प्रगट जोत जोत सरूपी दरस दिखाए। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, एका चरन ध्यान रखाए।

सतिगुर साचा चरन ध्याना। सतिगुर देवे ब्रह्म ज्ञाना। आत्म जोत जगे महाना। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आप आपणा समां सुहाणा।

पंचम जेठ जोत जगाए वड जोधन जोध। सतिगुर साचा आपे बोध। वड वड प्रभ वड जोध। सृष्ट सबाई जाए सोध। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, कलिजुग मिटाए अन्तम औध।

सतिगुर साचा साची रुत्त। धरे जोत प्रभ अचुत। कलिजुग जीव मिटाए झूठे सुत। गुरमुख साचे प्रभ बणाए साचे पुत्त। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, देवे दात दुध्ध पुत्त।

सतिगुर साचा वड्हा वड्हा दानी। सतिगुर साचा जन भगतां देवे नाम निशानी। सतिगुर साचा गुरमुख साचे बूझ बुझाणी। सतिगुर साचा आपे राजा राणी। सतिगुर साचा आपे आप होए वड ज्ञानी। सतिगुर साचा आपे देवे चरन ध्यानी। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सद गुरमुख साचे जाणी।

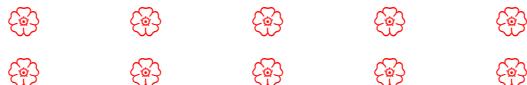
सतिगुर साचा सच कर जाणो। सतिगुर साचा सतिसंग माणो। सतिगुर साचा पूरन ब्रह्म पछाणो। सतिगुर साचा दिवस रैण इक्क समाणो। सतिगुर साचा पूरन देवो माणो। सतिगुर साचा ऊँच नीच सर्ब मिटाणो। सतिगुर साचा बीचो बीच जीव जंत

ਸਮਾਣੋ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਗੇੜ ਚੁਕਾਣੋ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜੋਤ ਸੱਥੀ ਜੋਤ ਮਲਾਣੋ ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਜੋਤ ਨਿਰਾਲਮ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਆਪ ਭੁਲਾਏ ਸਾਰੀ ਆਲਮ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਹਤਥ ਫੜਾਏ ਕਾਲਮ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਵਡ ਵਡ ਭੁਲਾਏ ਔਲੀਏ ਆਲਮ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਸਾਚੀ ਦੇਵੇ ਮਤ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਦੇਵੇ ਆਤਮ ਸਾਚਾ ਜਤ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਆਤਮ ਬਿਜਾਏ ਸੋਹੁੱ ਸਾਚੇ ਵਤ । ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਏਕਾ ਉਪਾਏ ਰਖਾਏ ਸਾਚਾ ਤਤ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦੇਵੇ ਸਾਚੀ ਮਤ । (੬ ਜੇਠ ੨੦੦੬)

ਗੁਰ ਪੂਰਾ ਕਰਮ ਵਿਚਾਰਦਾ । ਕਰ ਕਿਰਪਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰਦਾ । ਜਨਮ ਮਰਨ ਦਾ ਕਾਜ ਸਵਾਰਦਾ । ਜੋ ਜਨ ਆਏ ਚਰਨ ਨਿਮਸ਼ਕਾਰਦਾ । ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਏਕਾ ਰੰਗ ਸਾਚੇ ਕਰਤਾਰ ਦਾ । (੧੮ ਜੇਠ ੨੦੦੬)

ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਉਪਦੇਸ਼ੇ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਸ਼ਬਦ ਜਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਖਿਆ ਸੁਣਨ ਵਿਛਨ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਮਹੇਸੂਹ, ਮਹਿਖਾਸੁਰ ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਬਣਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰ ਸੁਣਨ ਸਂਦੇਸੇ, ਬਿਨ ਸ਼ੰਧਧਾ ਸਰਧੀ ਰਿਹਾ ਫੜਾਈਆ । ਜੋ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਰਹੇ ਹਮੇਸ਼ੇ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ । ਜੋ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਬਦਲਣਹਾਰਾ ਭੇਸੇ, ਭੇਖਾਧਾਰੀ ਅਗਮ ਅਥਾਈਆ । ਜੋ ਵਸਣਹਾਰਾ ਸਚਖਵਣਡ ਸਾਚੇ ਦੇਸੇ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਜੋ ਤਨ ਵਜੂਦਾਂ ਮੇਟਣਹਾਰ ਕਲੇਸੇ, ਕਲ ਕਾਤੀਆਂ ਕਰੇ ਸਫ਼ਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਮੁਛ ਦਾਫ਼ਡੀ ਨਾ ਕੋਈ ਕੇਸੇ, ਤਨ ਵਜੂਦ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਸ਼ਬਦ ਸਤਿਗੁਰ ਦਸ ਦਸਮੇਸ਼ੇ, ਦਹ ਦਿਸ਼ਾ ਵੇਰਵ ਵਰਖਾਈਆ । ਜਿਸ ਦਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੁਕਮ ਨਰ ਨਰੇਸ਼ੇ, ਨਰ ਹਰਿ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ । ਜਿਸ ਦੀ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹ ਕਰੇ ਸਹੱਸਰ ਮੁਰਖ ਸ਼ੇਸ਼ੇ, ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ । ਜੁਗ ਬਦਲਣਾ ਜਿਸ ਦਾ ਪੇਸ਼ੇ, ਪੇਸ਼ੀਨਗੋਈਆਂ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰ ਗਏ ਜਣਾਈਆ । ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥੀ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮਾਲਕ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ ।

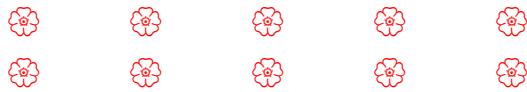
ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਬੋਲ, ਅਨਬੋਲਤ ਰਾਗ ਫੜਾਈਆ । ਸ਼ਵਾਮੀ ਹੋ ਕੇ ਵਸੇ ਕੋਲ, ਘਰ ਬੈਠਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ । ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ ਦਾਏ ਅਨਤੋਲ, ਅਤੁਲ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ । ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਦੇਵੇ ਖੋਲ੍ਹ, ਪਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚੋਂ ਚੁਕਾਈਆ । ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਵਜਾ ਕੇ ਢੋਲ, ਸੋਈ ਸੁਰਤ ਦਾਏ ਜਗਾਈਆ । ਬੜਾ ਕਪਾਟੀ ਪਰਦਾ ਖੋਲ੍ਹ, ਭੇਵ ਅਮੇਦਾ ਦਾਏ ਸਮਯਾਈਆ । ਨਿਰਗੁਣ ਹੋ ਕੇ ਨਿਰਗੁਣ ਕਰੇ ਚੌਲ੍ਹ, ਚੋਜੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ । ਸ਼ਵਾਮੀ ਹੋ ਕੇ ਜਾਏ ਸੌਲ੍ਹ, ਸੌਲਾ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਖੇਲ ਰਿਵਲਾਈਆ ।

पंच विकार करे ना घोल, तन वजूद करे ना कोई लङ्डाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा मालक इक्क अरववाईआ।

सतिगुर पूरन पूरा, पूर रिहा सर्ब ठाईआ। आदि जुगादी धुर दा नूरा, जोती जाता अंगम अथाईआ। शब्द अनादी अगम्मी तूरा, तुरीआ बाहर दृढ़ाईआ। नित नवित हाजर हजूरा, हजरतां बाहर धुरदरगाहीआ। इशारा देवणहारा मूसा उत्ते कोहतूरा, कुदरत कादर नूर अलाहीआ। जिस दी मसती नाम सरूपा, सुरती शब्द विच समाईआ। उह जन भगतां लहणा देणा पूरा करे ज्ञरूपा, जरूरत वेरवे चाई चाईआ। जिस दा नाम कलमा मशहूरा, सतिगुर शब्द नाल सलाहीआ। जिस दा पन्ध नहीं नेरन दूरा, दूर दुराडा इक्को रंग समाईआ। सो पुरख अकाला दीन दयाला करनहारा मेहरा, मेहर नजर उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दा मालक बेपरवाहीआ।

सतिगुर पूरन पूरन एक, एकँकार रूप समाईआ। आदि जुगादी देवणहारा टेक, इके मस्तक खाक रमाईआ। करनहारा बुद्ध बिबेक, पतित पुनीत कराईआ। त्रैगुण माया ना लाए सेक, अगनी तत्त ना कोई तपाईआ। हरिजन सन्त सुहेले बणाए नेक, निकका वड्हा वंड ना कोई वंडाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, सच दी करनी कार कमाईआ।

सतिगुर पूरन पूरन देवे जाप, जग जीवण दाता दया कमाईआ। सच स्वामी अन्तरजामी प्रगट होए आप, आप आपणा पर्दा लाहीआ। त्रैगुण माया मेटे ताप, अगनी तत्त ना कोई तपाईआ। जन भगत बणा के आपणी जात, आत्म परमात्म संग बणाईआ। अमृत बरवश के बूंद सवांत, झिरना निझर दए झिराईआ। दरस दिखाए आप इकांत, इक्क इकल्ला धुर दा माहीआ। जन भगतां पुच्छे अन्तम वात, वारस हो के वेरव वरवाईआ। मेहरवान हो के लेखे लावे प्रेम प्यार दी रात, रुतड़ी आपणे नाल महकाईआ। नाम निधाना देवे दात, अमुल आप वरताईआ। जन भगतां पुच्छे वात, सिर सिर आपणा हृथ टिकाईआ। चरन प्रीती जोड़ के नात, मेल मिलाए सहज सुभाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा साचा वर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, बरवशणहारा अमृत बूंद सवांत, तृस्ना तृखा मेटे सहज सुभाईआ। (३० माघ शहिनशारी सम्मत ११)

पूरन सतिगुर आप प्रभ, आदि जुगादी परवरदिगार। पूरन सतिगुर आप प्रभ, इक्क इकल्ला एकँकार। पूरन सतिगुर आप प्रभ, निरगुण सरगुण सांझा यार। पूरन सतिगुर आप प्रभ, जोती जोत करे उजिआर। पूरन सतिगुर आप प्रभ, शब्द नाद दए धुनकार। पूरन सतिगुर आप प्रभ, अमृत बरब्धे ठंडा ठार। पूरन सतिगुर आप प्रभ, पन्ध मुकाए नौं दवार।

ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਜਗਤ ਤੁਣਾ ਦਏ ਸਾਰ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਨਾਮ ਨਿਧਾਨਾ ਦਏ ਖੁਮਾਰ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਭਗਤਾਂ ਦਏ ਅਧਾਰ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਲੇਖਾ ਦਏ ਨਿਵਾਰ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਸਚਰਖਣਡ ਬਖੜੇ ਚਰਨ ਪਾਰ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸ਼ਵਾਮੀ ਆਪਣੀ ਬਨ੍ਹੇ ਧਾਰ।

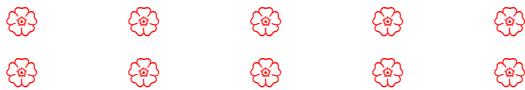
ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਅਲਕਖ ਲਰਵੀਨਾ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਸ਼ਾਹੋ ਵਡ ਪਰਬੀਨਾ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਜੋ ਹੋਏ ਸਹਾਈ ਦੀਨਨ ਦੀਨਾ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਜੋ ਜਨ ਕੇ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਭਗਤਾਂ ਮਾਘ ਮਹੀਨਾ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਪ੍ਰਭ ਸਚ ਪ੍ਰੀਤੀ ਦੱਸੇ ਮਰਨਾ ਜੀਣਾ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਝਗੜਾ ਮੁਕਾਏ ਲੋਕ ਤੀਨਾ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਹਰਿਜਨ ਠਾਂਢਾ ਕਰੇ ਸੀਨਾ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਗੁਰਮੁਖ ਪਾਸ ਬੁਜ਼ਾਏ ਜਿੱਉ ਜਲ ਮੀਨਾ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਲੋਕਮਾਤ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਅਗਮਸ਼ ਨਗੀਨਾ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ ਪ੍ਰਭ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਖੌਂ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਹਰਿਜਨ ਲੇਖ ਮੁਕਾਏ ਲੋਕ ਤੀਨਾ, ਤੈਗੁਣ ਮਾਯਾ ਪੰਜ ਤਤਤ ਆਪਣੇ ਲੇਖੇ ਲਾਈਆ। (੧੪ ਮਾਘ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮੱਸਤ ੧੧)

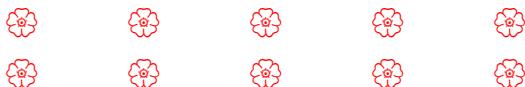
ਸਤਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਰੂਪ ਵਟਾਈਆ। ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਵਿਚਚ ਸਮਾਈਆ। ਆਦਿ ਨਿਰਭਣ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਜੋਤ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਏਕੱਕਾਰ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਰਿਹਾ ਸ਼ਬਦ ਥਾਈਆ। ਅਬਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤੇ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਰਿਹਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਖੇਲ ਵਿਖਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਵਡਧਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਸੁਤ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਇਕਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਵਿਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਸਰਕਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਵਰਤਾਈਆ। ਤੈਗੁਣ ਮਾਯਾ ਪੰਜ ਤਤਤ ਦਾ ਅਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਖੇਲ ਖਲਾਈਆ। ਚਾਰ ਖਾਣੀ ਚਾਰ ਬਾਣੀ ਦਾ ਵਿਹਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਕਲ ਵਰਤਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਦਾ ਉਜਿਆਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਹਰ ਘਟ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਸਤਿਜੁਗ ਤ੍ਰੇਤਾ ਦ੍ਰਾਪਰ ਕਲਿਜੁਗ ਦੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਸਾਚੀ ਕਂਡ ਕਂਡਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂ ਪਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ। ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਅਗਮਸ਼ ਅਥਾਹ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਨਿਰਵੈਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਨਿਰੱਕਾਰ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਧਰਮ ਦੀ ਧਾਰ ਮੀਤ ਮੁਰਾਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਗੀਤਾ ਜ਼ਾਨ ਅੜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਪੂਰਨ, ਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਦੋ ਜਹਾਨੀ ਖੇਲ ਅਪਾਰ ਫੁਫਾਈਆ। ਆਦਿ ਅਨੱਤ ਕਨਤ ਭਗਵਨਤ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਪੂਰਨ ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਵਰ ਦਾਤਾ ਇਕਕ ਹੋ ਜਾਈਆ।

ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਸਤਿ ਧਾਰ ਪੂਰਨ, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਪੂਰਨ ਆਪ ਅਖਵਾਈਆ। ਆਦਿ ਨਿਰਭਣ ਨੂਰ ਉਜਿਆਰ ਪੂਰਨ, ਪੂਰਨ ਏਕੱਕਾਰ ਅਕਲ ਕਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਕਰਤਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਪੂਰਨ, । ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਪੂਰਨ, ਜਗ ਨੇਤ੍ਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਸਰਬ ਪਸਾਰ ਪੂਰਨ, ਲਾਏ ਦੀਬਾਨ ਪੂਰਨ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਨਿਮਸਕਾਰ ਗੁਰਦੇਵ ਸ਼ਵਾਮੀ ਪੂਰਨ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ਼ ਪੂਰਨ ਸਰਬ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਹਰਿ ਵੰਡਾ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ।

(੨੧ ੫੩੮ ੫੩੬)

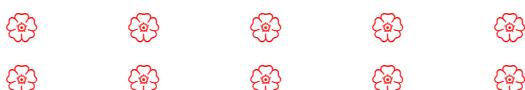

ਬੇਪਰਵਾਹ ਰਖੇਲ ਰਖਲਾ, ਵੇਰਵੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਰਾਤੀਂ ਸੁਤਿਆਂ ਗੁਰਸਿਰਖ ਲਏ ਜਗਾ, ਜੁਗਤੀ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਵਰਖਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਪ੍ਰੇਮ ਰਤ ਨਾਲ ਦਏ ਨੁਹਾ, ਜਗਤ ਨੀਰ ਨਾ ਕੌਈ ਰਖਵਾਈਆ। ਕਰ ਕਰ ਸੇਵਾ ਚਢਿਆ ਸਾਹ, ਦਿਵਸ ਰੈਣ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਕੌਈ ਵੇਰਵੇ ਨਾ, ਨੇਤ੍ਰ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਆਪਣਾ ਰਖੇਡਾ ਆਪੇ ਗਿਆ ਢਾਹ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਰਖੇਡਾ ਰਿਹਾ ਬਣਾਈਆ। ਏਸੇ ਕਾਰਨ ਸਿੱਘ ਪੂਰਨ ਲਿਆ ਪਰਨਾ, ਪੂਰਨ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਵਿਚਿ ਸਮਾਈਆ। ਪੁਤ੍ਰ ਧੀਆਂ ਨਾਤਾ ਲਿਆ ਤੁਡਾ, ਜਗਤ ਮੋਹ ਨਾ ਲਿਆ ਵਧਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਫੜ ਫੜ ਬਾਂਹ, ਆਪਣੇ ਅਗੇ ਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਾਚੀ ਸੇਵਾ ਆਪ ਕਮਾਈਆ। (੧੧—੧੨੫)

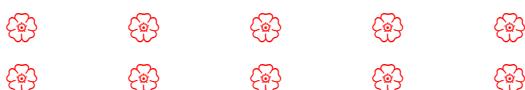
ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਕਿਤੇ ਸਮਝ ਨਾ ਲਿਐ ਭਰਾਮਾ, ਧੁਰ ਦਾ ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਕਿਤੇ ਜਾਣ ਨਾ ਲਿਐ ਏਹ ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਨਸਾਨਾ, ਪੂਰਨ ਸਿੱਘ ਕਹ ਕੇ ਸਾਰੇ ਰਹੇ ਗਾਈਆ। ਜੇ ਸਮਝੋ ਤੇ ਏਹ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨਾ, ਤੁਹਾਡਾ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ। ਤੁਹਾਥੋਂ ਕੌਈ ਖਾਣ ਨੂੰ ਮੰਗਦਾ ਨਹੀਂ ਬਦਾਨਾ, ਬਾਦਾਮਾਂ ਨਾਲ ਆਪਣਾ ਬਲ ਨਾ ਕੌਈ ਵਧਾਈਆ। ਨਾ ਏਹ ਗੋਪੀਆਂ ਵਾਲਾ ਸ਼ਾਮਾ, ਨਾ ਬਨਾਂ ਵਾਲਾ ਰਾਮਾ, ਨਾ ਪਢਨ ਵਾਲਾ ਕਲਾਮਾ, ਨਾ ਸਲਾਮਾਂ ਵਿਚਿ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਜੇ ਵੇਰਵੇ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ ਸ਼ਾਹਾਂ ਦਾ ਸੁਲਤਾਨਾਂ, ਸੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਰਿਹਾ ਜਗਾਈਆ। ਅਜ਼ਜ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਬਰੋ ਤਠੋ ਮੈਂ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣ ਆਯਾ ਇਨਾਮਾ, ਨਾਮ ਵੰਡ ਕੇ ਹਤਥ ਰਕਖ ਕੇ ਕੰਡ, ਕਂਡਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਲਾਂਘਾਈਆ।

(੨੦—੨੭੬)

ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨਣਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਕਰਤਾਰ। ਜਿਸ ਜੁਗ ਜੁਗ ਬੇਡਾ ਬਨ੍ਹਣਾ, ਬਨ੍ਹਣਹਾਰ ਸਚੀ ਸਰਕਾਰ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਬਰਖੇ ਸਚ ਅਨਨਦਨਾ, ਚਰਨ ਪ੍ਰੀਤੀ ਅਗਮ ਪਾਰ। ਨਿਮ ਮਹਕਾਏ ਵਾਸ ਚਨਦਨਾ, ਹਰਿਜਨ ਸਾਚੇ ਲਏ ਤਥਾਰ। ਇਕਕੋ ਦਸ਼ਸੇ ਧੁਰ ਦੀ ਬੰਦਨਾ, ਇ਷ਟ ਦੇਵ ਆਪ ਕਰਤਾਰ।

ਘਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਬਣੇ ਸਜ਼ਣਾ, ਹਰਿ ਠਾਕਰ ਸੀਤ ਸੁਰਾਰ। ਜਿਸ ਦਾ ਅਗਸ਼ੀ ਵਜਜੇ ਨਦਨਾ, ਆਤਮ ਦਏ ਸਚੀ ਧੁਨਕਾਰ। ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਮੋਹਿਨ ਮਦਨਾ, ਰੰਗ ਰੇਖ ਤੋਂ ਬਾਹਰ। ਜੋ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਆਲਾ ਅਦਨਾ, ਹਰਿਜਨ ਬਣੇ ਸੀਤ ਸੁਰਾਰ। ਜੋ ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਬਦਨਾ, ਪੱਧ ਤਤਤ ਕਰੇ ਸ਼ਿੰਗਾਰ। ਜਿਸ ਦਾ ਇਕਕੋ ਦੀਪਕ ਜਗਣਾ, ਜਗਤ ਜਹਾਨ ਹੋਏ ਉਜਿਆਰ। ਉਹ ਮੇਟਣਹਾਰ ਸ਼ਰਅ ਦੀ ਹਵਨਾ, ਆਪ ਵਸੇ ਹਦੂਦਾਂ ਬਾਹਰ। ਜਿਸ ਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਰਵਨਾ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਪਾਵਣਹਾਰਾ ਸਾਰ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜੋ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਲੇਖਾ ਪੂਰਾ ਕਰੇ ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਤਤਤ ਪੱਨਾ, ਪੰਚਮ ਸੀਤਾ ਠਾਂਡਾ ਸੀਤਾ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। (੧੪ ਮਾਘ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੧੧)

ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਣੀਏ, ਹਰਿ ਦਾਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਹਿਮਾ ਅਕਥਥ ਕਹਾਣੀਏ, ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾ। ਜੋ ਲੇਖਾ ਜਾਣੇ ਦੋ ਜਹਾਨੀਏ, ਪੂਰੀ ਲੋਅ ਬ੍ਰਹਮਣਡ ਖਵਣਡ ਥਲ ਅਸਾਹ। ਤਿਸ ਦਾ ਕਰੀਏ ਇਕ ਚਰਨ ਧਿਆਨੀਏ, ਜੋ ਸਦਾ ਸਦਾ ਹੋਏ ਸਹਾ। ਤੂਂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਗਾਈਏ ਬਾਣੀਏ, ਜੋ ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਦਾ ਸੁਕਾ। ਪਨਥ ਰਹੇ ਨਾ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀਏ, ਆਵਣ ਜਾਵਣ ਲਹਣਾ ਦਾ ਚੁਕਾ। ਸੋ ਸਾਹਿਬ ਸ਼ਵਾਮੀ ਜੋ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਪਾਣੀਏ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਨੂਰ ਅਲਲਾ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਬਣੇ ਹਾਣੀਏ, ਧੂਰ ਸੰਜੋਗੀ ਮੇਲ ਮਿਲਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸ਼ਾਹ ਪਾਤਸ਼ਾਹ ਸਚਵਾ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹ।

ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਣੀਏ, ਆਦਿ ਅਨਤ ਭਗਵਨਤ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਣੀਏ, ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਜੋਤੀ ਕਨਤ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਣੀਏ, ਜੋ ਅਨੱਤਰ ਆਤਮ ਦੇਵੇ ਆਪਣਾ ਮਨਤ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਣੀਏ, ਜੋ ਗੜ੍ਹ ਤੌਡੇ ਹਤਮੇ ਹੁੰਗਤ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਣੀਏ, ਜੋ ਮੇਲ ਮਿਲਾਏ ਸਾਚੀ ਸੰਗਤ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਣੀਏ, ਜੋ ਬੋਧ ਅਗਧਾ ਹੋਵੇ ਪੰਡਤ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਣੀਏ, ਜੋ ਹਰਿਜਨ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਆਪਣੇ ਸੜਤ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਣੀਏ, ਜੋ ਬਣਾਏ ਸਾਚੀ ਬਣਤ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਣੀਏ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਹਿਮਾ ਸਦਾ ਅਗਣਤ। ਪੂਰਨ ਸਤਿਗੁਰ ਜਾਣੀਏ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੁਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਂਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਤੂਂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ, ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਦਸ਼ੇ ਆਪਣਾ ਛੱਤ। (੧੪ ਮਾਘ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮਤ ੧੧)

ਗੁਰ ਸਾਚਾ ਕਰਮ ਵਿਚਾਰਦਾ। ਗੁਰ ਸਾਚਾ ਜਨਮ ਸਵਾਰਦਾ। ਗੁਰ ਸਾਚਾ ਪਾਰ ਉਤਾਰਦਾ। ਗੁਰ ਸਾਚਾ ਰੰਗ ਕਰਤਾਰ ਦਾ। ਗੁਰ ਸਾਚਾ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਚਰਨ ਲਾਗ ਨਾ ਪਾਸਾ ਆਵੇ ਹਾਰ ਦਾ।

गुर साचा जोत निरँकारा। गुर साचा जोत अकारा। गुर साचा कोटन कोट रखडे दवारा। गुर साचा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान सृष्ट सबाई आपे पावे सारा।

गुर साचा गुर गोबिन्दा। गुर साचा वड गुणी गहिंदा। गुर साचा वड वड सुरपत राजा इन्दा। गुर साचा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान गुरमुख साचे तेरा आत्म तोडे जिंदा।

गुर साचा पूरन आसा। गुर साचा गुरमुख साचे तेरी आत्म सद निवासा। गुर साचा चरन प्रीती देवे सच भरवासा। गुर साचा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान जुगो जुग जन भगतां होए दासन दासा।

गुर साचा गहर गम्भीर। गुर साचा गुरमुख साचे तेरी आत्म देवे धीर। गुर साचा अमृत मुख चवाए शांत कराए सरीर। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आत्म जोत जगाए एका शब्द वसाए दूई द्वैत मिटाए अरखीर।

एक मिटाए दोअं दोआ। एक वसाए सोहँ सोआ। एक दिसाए ओअं ओआ। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोत सरूप जोत निरञ्जन दूसर नाही कोआ।

गुर साचा चतुर सुजाना। गुर साचा भगत भगवाना। गुर साचा गुण निधाना। गुर साचा जोत जगाए जगत महाना। गुर साचा जोत सरूपी पहरया बाणा। गुर साचा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जन भगतां करे आप पछाणा।

गुर साचा रूप करतार। गुर साचा सच विहार। गुर साचा शब्द अपार। गुर साचा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आदि अन्त एकाएकँकार।

गुर साचा आदि अन्त। गुर साचा भेद रखुलाए साध सन्त। गुर साचा भेव ना पाए कोई जीव जंत। गुर साचा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, गुरमुख साचे तेरी मात बणाए आपे बणत। (१४ भादरों २००६)

गुर पूरे सद बलिहारी। गुर पूरे सद निमस्कारी। गुर पूरे किरपा धारी। गुरमुख साचे मात लगाए सची फुलवाडी। आपे रक्खे लज पत्त जो चरन छुहाए दाढी। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आप सवारे पिछा अगाडी।

सच गुर चरन निमस्कारो । कर दरस पारब्रह्म गुर करतारो । सच गुर चरन बलिहारो । जन्म मरन कल गेड़ निवारो । सच गुर सच घर बाहरो । चरन लाग आत्म खोलो दर दवारो । सच घर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, कलंक निह नरायण नर अवतारो ।

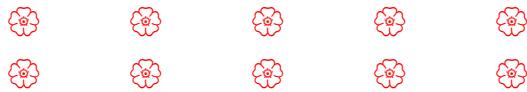
सच गुर वड सूरबीरा । गुरमुख उपजाए विच्च मात सतिजुग साचा हीरा । सच गुर सोहँ शब्द चलाए तीरा । महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सच गुर, गुरसिर्ख बन्धाए सिर सोहँ चीरा ।

सच गुर वड पीरन पीरा । सच गुर अन्तम अन्त कल माण गवाए पीर फकीरां । सच गुर गुरसिर्खां कट्टे गलों जंजीरा । सच गुर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान एका शब्द देवे धीरा ।

सच गुर सर्ब भरवास । सच गुर गुरमरवां करे दुखड़े नास । सच गुर सच शब्द चलाए स्वास स्वास । सच गुर मानस जन्म कराए रास । सच गुर गुरसिर्ख वड्डिआए लोक तीन विच्च मात पताल अकाश । सच गुर गुरसिर्खां कराए सचरवण्ड निवास । सच गुर आदि जुगादि सद सदा गुरसिर्खां वसे पास । सच गुर दर आए सीस झुकाए कोई ना जाए निरास । सच गुर अमृत साचा सीर प्लाए, साची देवे शब्द धरवास । सच गुर महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, हउमे रोग गवाए, होए गुरसिर्खां दास ।

सतिगुर साचा दास दसन्तर । सतिगुर साचा आप बुझाए पंचां लग्गी बसन्तर । सतिगुर साचा सर्ब जीआं दी जाणे आत्म अन्तर । सतिगुर साचा मात जपाए, सतिजुग साचा मार्ग लाए, सोहँ रखाए साचा मंतर । महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, सृष्ट सबाई फेर बणाए साची बणतर ।

सतिगुर साचा बणत बणाए । आप अगणत ना गणिआ जाए । साध सन्त कोई भेव ना पाए । बेअन्त बेअन्त सभ गए गाए । आदि अन्त ना कोई जणाए । जीव जंत कलिजुग भुल्ले रहे झूठे मरदंग वजाए । मायाधारी विच्च माया रुले, प्रभ अबिनाशी गए भुलाए । गुरमुखां घर साचा खुल्ले, पंचम जेठ निहकलंक मात जोत प्रगटाए । (१६ चेत २०१० बिक्रमी)

सतिगुर पूरा जाणीए, अन्तम जोती दए जगाए । सतिगुर पूरा जाणीए, इका गोती दए बणाए । सतिगुर पूरा जाणीए, आत्म सोती लए जगाए । सतिगुर पूरा जाणीए, दुरमत मैल जाए धोती दर्शन पाए । सतिगुर पूरा जाणीए, जोत सरूपी जोत हरि अवर ना दिसे कोई ।

सतिगुर पूरा जाणीए, वड्हा शहनशाह। सतिगुर पूरा जाणीए, आप कटाए जम का फाह। सतिगुर पूरा जाणीए, फड़ फड़ बाहों राहे देवे पा। सतिगुर पूरा जाणीए, दरगाह साची सच मलाह। सतिगुर पूरा जाणीए, देवे निथाविआं थां। सतिगुर पूरा जाणीए, माणो ठंडी छाँ। सतिगुर पूरा जाणीए, हँस बणाए कां। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, जोत सरूपी प्रगट होए सच्चा दरसे शब्द नां।

सतिगुर पूरा जाणीए, कह्वे गल फासी। सतिगुर पूरा जाणीए, रसन तजाए मदिरा मासी। सतिगुर पूरा जाणीए, दरस दिखाए प्रगट होए घनकपुर वासी। सतिगुर पूरा जाणीए, अन्तम अन्त बन्द खलासी। सतिगुर पूरा जाणीए, माया ममता दर तों जाए नासी। सतिगुर पूरा जाणीए, कवण आया कल चुरासी। सतिगुर पूरा जाणीए, मानस जन्म कराए विच मात रहिरासी। सतिगुर पूरा जाणीए, सोहँ शब्द जपाए स्वास स्वासी।

सतिगुर पूरा जाणीए, देवे शब्द ज्ञान। सतिगुर पूरा जाणीए, मेल मिलाए भगत भगवान। सतिगुर पूरा जाणीए, देवे सच्चा दान। सतिगुर पूरा जाणीए, करे कराए आत्म तीर्थ इशनान। सतिगुर पूरा जाणीए, शब्द मारे इक्को बाण। सतिगुर पूरा जाणीए, बजर कपाटी औरखी घाटी आपे आप चढ़ान। सतिगुर पूरा जाणीए, देवे नाम इक्क निधान। सतिगुर पूरा जाणीए, आत्म जोती आप जगाए गुरमुख आत्म आप महान। सतिगुर पूरा जाणीए, साचा शब्द सुणाए कान। सतिगुर पूरा जाणीए, देवे चरन ध्यान। सतिगुर पूरा जाणीए, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान।

सतिगुर पूरा जाणीए, सदा सुखदाई। सतिगुर पूरा जाणीए, देवे मात वड्हिआई। सतिगुर पूरा जाणीए, एथ्थे ओथ्थे होई सहाई। सतिगुर पूरा जाणीए, गर्भवास अन्तम अन्त दए कटाई। सतिगुर पूरा जाणीए, घट घट रक्खे वास, अन्तम होए सहाई। सतिगुर पूरा जाणीए, जन भगतां होया दास, दरस दिखाई। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, गुर संगत दए आप वधाई।

सतिगुर पूरा गुण निधान है। सतिगुर पूरा चतर सुजान है। सतिगुर पूरा वड्ह वड्ह मेहरबान है। सतिगुर पूरा इक्को देंदा सच्चा दान है। सतिगुर पूरा, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, आप चुकाए जम की कान है।

सतिगुर पूरा जाणीए, देवे धीर धरवासा। सतिगुर पूरा जाणीए, बख्खे चरन भरवासा। सतिगुर पूरा जाणीए, रसना गाईए स्वास स्वासा। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, मानस जन्म कराए रासा।

सतिगुर पूरा जाणीए, आत्म वेरव विचार। सतिगुर पूरा जाणीए, देवे शब्द सची धार। सतिगुर पूरा जाणीए, मुन सुन आप खुलार। सतिगुर पूरा जाणीए, लक्ख चुरासी विच्चों

चुण, रिवच्च लयाए चरन दवार। सतिगुर पूरा जाणीए, करे छाण पुण, आत्म कहु सर्ब हँकार। इकको दरसे साचा गुण, नर हरि नर अवतार। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जन भगतां आदिन अन्ता पाउँदा रहे सार।

सतिगुर पूरा जाणीए, सहज सुभाओ है। सतिगुर पूरा जाणीए, देवे सच्चा नाउँ है। सतिगुर पूरा जाणीए, हरि इकक अगम्म अथाहो है। सतिगुर पूरा जाणीए, वडु दाता बेपरवाहो है। सतिगुर पूरा जाणीए, पुरख बिधाता, गुरमुखां रकरवे ठंडी छाँओ है। सतिगुर पूरा जाणीए, ना आवे किसे दाओ है। सतिगुर पूरा जाणीए, आपे पिता आपे माउँ है। सतिगुर पूरा जाणीए, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, देवे ठंडी छाउँ है।

सतिगुर पूरा जाणीए, जोत अकारया। सतिगुर पूरा जाणीए, दरसे राह सच्चा दरबारया। सतिगुर पूरा जाणीए, आत्म तोडे गढ़ किला हंकारया। सतिगुर पूरा जाणीए, अंदर जाए वड जोत जगाए अपर अपारया। सतिगुर पूरा जाणीए, दर दवारे रहे खड़, देवे दरस अगम्म अपारया। सतिगुर पूरा जाणीए, पंचां चोरां नाल रिहा लड़, कहु बाहर दर दुरकारया। सतिगुर पूरा जाणीए, वेले अन्तम बांह लए फड़, सतिगुर पूरा जाणीए, साचा घाड़न रिहा घड़, गुरमुख ना भज्जण अन्तम वारया। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जिन नां फड़ाए आपणा लड़, रिवच्च लयाए सच दरबारया।

सतिगुर पूरा जाणीए, सच देवे मत्ती। सतिगुर पूरा जाणीए, आत्म देवे धीरज सती। सतिगुर पूरा जाणीए, हउमे विच्चों रोग गवाए जोत टिकाए इकको रती। सतिगुर पूरा जाणीए, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, लग्गण देवे ना वा तत्ती।

सतिगुर पूरा जाणीए, सच वरवानणा। सतिगुर पूरा जाणीए, आत्म देवे जोती चानणा। सतिगुर पूरा जाणीए, देवे शब्द नाउँ वडु ब्रह्म ज्ञानणा। सतिगुर पूरा जाणीए, गुणवन्त गुण निधानणा। सतिगुर पूरा जाणीए, निहकलंक नरायण नर, कलिजुग अन्त पछानणा। सतिगुर पूरा जाणीए, जन भगतां देवे सोहँ सच्चा दानणा। सतिगुर पूरा जाणीए, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवानणा।

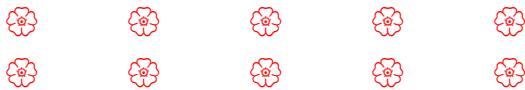
सतिगुर पूरा जाणीए, वडु दाता गहर गम्भीर। सतिगुर पूरा जाणीए, करे शांत सरीर। सतिगुर पूरा जाणीए, अमृत पिआए साचा सीर। सतिगुर पूरा जाणीए, बजर कपाटी देवे चीर। सतिगुर पूरा जाणीए, इकको हाटी साची घाटी आप चढ़ाए अरवीर। सतिगुर पूरा जाणीए, अगे नेड़े आई वाटी, पैणी अन्तम भीड़। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, जोत सरूपी जामा पाया, लकरव चुरासी विच समाए, ना कोई जाणे हस्त कीड़।

सतिगुर पूरा जाणीए, वड वड पीर। सतिगुर पूरा जाणीए, कहु हउमे पीड़। सतिगुर पूरा जाणीए, आत्म देवे साची धीर। सतिगुर पूरा जाणीए, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवन, एका मारे शब्द तीर।

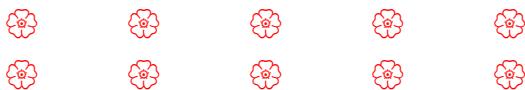
सतिगुर पूरा जाणीए, कलिजुग अन्तर। सतिगुर पूरा जाणीए, देवे शब्द सच्चा
गुर मंतर। सतिगुर पूरा जाणीए, जेहङ्ग बणाए सची बणतर। सतिगुर पूरा जाणीए, महाराज
शेर सिंघ विष्नुं भगवान, इकको जोत इकको गोत आदि अन्त जुगा जुगन्तर।

सतिगुर पूरा जाणीए, देवे सच संदेश। सतिगुर पूरा जाणीए, आवे जावे विच मात
प्रगट होए सद हमेश। सतिगुर पूरा जाणीए, माण गवाए विच जहान नर नरेश। सतिगुर
पूरा जाणीए, इकक जोत डगमगाए, बेमुख जीवां दिस ना आए, भुल्ले फिरदे कर कर वेस।
महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, निहकलंक कल जामा पाया, होया माझे देस।

सतिगुर पूरा जाणीए, ना होए परखण्डी। सतिगुर पूरा जाणीए, इकक दिखाए
साची डण्डी। सतिगुर पूरा जाणीए, सुख साचा माणीए आत्म होए ना फेर रंडी। सतिगुर
पूरा जाणीए, साची दात अठु पहिर जाए वंडी। सतिगुर पूरा जाणीए, महाराज शेर सिंघ
विष्नुं भगवान, गुरसिखां ना देवे कंडी। (१४ चेत २०११)

सतिगुर पूरा सर्ब सुखदाईआ। सतिगुर पूरा गुरमुखां देवे विच मात वडयाईआ।
सतिगुर पूरा मिटाए आत्म सगल वसूरा, साची देवे जोत जगाईआ। सतिगुर पूरा एका
शब्द देवे अनहद साची तूरा, अज्ञान अन्धेर मिटाईआ। जोत सरूपी जामा धारे वड दाता
वड सूरा, ना कोई भेव रखाईआ। सतिगुर पूरा जोत सरूपी इकको नूरा, लोकमात जोत
जगाईआ। जोती जोत सरूप हरि, महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, निहकलंक एका शब्द
वजाए डंक, फड़ फड़ उठाए राओ रंक, सृष्ट सबाई दए हिलाईआ। (१३ चेत २०११)

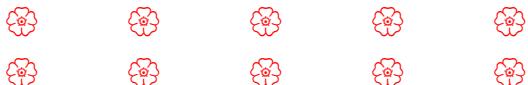
गुर पूरा गुण निधान है। गुर पूरा चतर सुजान है। गुर पूरा मेहरवान है। गुर
पूरा देवे जीआ दान है। गुर पूरा गुरमुख विरला आए लेवे, किरपा करे आप भगवान
है। महाराज शेर सिंघ विष्नुं भगवान, वडु दाता मेहरवान है।

गुर पूरा गुणी गहीर है। गुर पूरा गुरमुखां देवे साची धीर है। गुर पूरा वडु वडु
पीर फकीर है। गुर पूरा आत्म हँकारी कछु हउमे पीड़ है। गुर पूरा जोती जोत सरूप
हरि, इकक चलाए शब्द सच्चा तीर है।

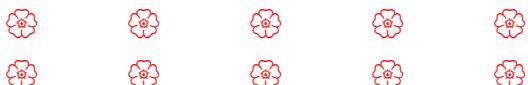
गुर पूरा गुरमुखां माण देवे शब्द सची दात विच जहान है। गुर पूरा गुरसिख तेरा

सच्चा दीनी ईमान है। कलिजुग माया विच ना रूल, ना बणना अन्त निधान है। गुर पूरा वङ्ग शाहो शाह सुल्तान है। गुर पूरा दरगाह साची गुरमुख तेरे नाउँ लाए सच्चा थाउँ मकान है। गुर पूरा महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान है।

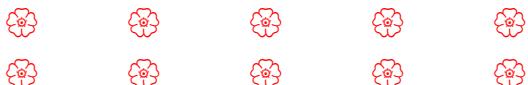
गुर पूरा गुर गोपाल। गुर पूरा दीन दयाल। गुर पूरा भगत वछल रछक किरपाल। गुर पूरा ना कोई करे बचन अद्वूरा, बण जाए मात सूरा उतरे पूरा, जोती जगे नूरो नूरा जिउँ कोहतूरा, मिल्या हरि सच्चा सर्ब कला भरपूरा ना वस्से दूरा। महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, वङ्ग दाता वङ्ग वङ्ग वङ्ग सूरा। (१३ चेत २०११ बिक्रमी)

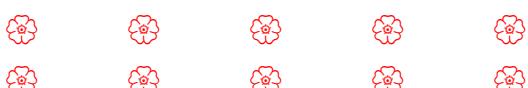
हरि शब्द जन टेक, विच जहानया। गुर शब्द करे बुध बिबेक, आत्म उपजे ब्रह्म ज्ञानया। हरि शब्द एका एक गुर गुरमुख आवे जावे देवे हरि महानया। जोती जोत सरूप हरि, लोकमाती जोत धर, देवे दान वड वड दानया। (१३ भादरों २०१२ बिक्रमी)

शेर सिंघ कहे मैं हो के दस्सणा शेर, शरअ धर्म धार दृढ़ाईआ। सतिगुर शब्द बण दलेर, हुक्म देणा दृढ़ाईआ। गोबिन्द धार वस के नेर, सिंघ पूरन विच्च समाईआ। पूरन सिंघ दा लेखा ना ज्बर रहे ना ज्जेर, जोती जाता इकको रंग रंगाईआ। धर्म दी धार होवे केहर, भबक इकको नाम लगाईआ। नव सत नूं करे ढेर, ढेरी खाक मिलाईआ। जन भगतां करे मेहर, मेहर नजर उठाईआ। एका रंग रंगाए गुरु गुर चेर, चेला गुर समाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा हुक्म इकक वरताईआ। (२४—४८४)

लोगो राम पछाणो, कबीर कूके दए दुहाईआ। आपणे अंदर आपणा राम जाणो, बाहर लभे ना किसे थाईआ। एका सतिगुर साचा चरन कँवल ध्यानो, धरत धवल दए वडयाईआ। गुर का शब्द मिले बबाणो, साचे राम लए मिलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, कबीर दिता एका वर, एका राम राजा राम आप दरसाईआ। (६—६५०

पुरख अकाल निरगुण धार, जोती जोत रुशनाईआ। पंज तत्त कर प्यार, काया माटी सोभा पाईआ। खेल मात कीता निरँकार, नां नानक दित्ता रखाईआ। धुर संदेशा दे के अगम्म अपार, अलख अगोचर दित्ता जणाईआ। शब्द अनादी दे धुनकार, अगम्मी राग सुणाईआ। कागज कलम शाही कर प्यार, त्रैगुण लेखा दित्ता मुकाईआ। बोध अगाधा कर विचार, अकरवरां नाल वडयाईआ। शब्द शब्द गुरू शब्द सची सच धार, धरनी धरत धवल उत्ते प्रगटाईआ। हुक्म संदेशा दे के आपणी वार, वारस गुरू एक इकको इकक जणाईआ। अञ्जन अमर रामदास बणे रहे लिखार, गुर अरजन सोहँ रंग चढाईआ। देह जोत शब्दी चलदी रही कार, करनी करता आप कराईआ। सति सति कर प्यार, सच सच नाल रखाईआ। गुरू गुरू गुरू अधार, गुरदेव स्वामी इकक दृढाईआ। हरि गोबिन्द कलम ना सककया उठाल, हरिराए अंक ना जोड जुडाईआ। हरिकृष्ण शब्दी सुरत ना सककया संभाल, राग नाद ना कोई जणाईआ। तेग बहादर उप्पर हो किरपाल, नानक निरगुण जोत कीती रुशनाईआ। उस ने शब्दी शब्द लिखे बण दलाल, मारू राग सिफत सालाहीआ। गोबिन्द वेख्या नाल खिआल, चौदां सौ तीस अंक फोल फुलाईआ। इकक कन्ना बणौणा विच्च दलाल, जिस ने पंना पंना देणा उठाईआ। एका जोत दस देह गोबिन्द सची धर्मसाल, धर्म दवारा इकक वरखाईआ। जिथे वसे शाह कंगाल, ऊँच नीच ना कोई जणाईआ। अमृत जाम दए रायाल, रस निझर इकक वरखाईआ। झगड़ा मेट के काल महांकाल, दर ठांडे दए वडयाईआ। हुक्म संदेशा मन्ने पुरख अकाल, अकल कलधारी आप जणाईआ। गोबिन्द तूं मेरा शब्दी सुत दुलारा लाल, लालन एका रंग रंगाईआ। तेरा लहणा लेखे लाउणा सन्तां भगतां बाल, बाल अवस्था आपणे लेखे पाईआ। त्रैगुण माया तोड जंजाल, जागरत जोत करनी रुशनाईआ। संदेशा दे के दीन दयाल, आपणी दया कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा लेखा आप सुणाईआ।

नानक गोबिन्द निरगुण जोती, जोती जोत रुशनाईआ। पुरख अकाल अंदर चढ़या चोटी, चोट अगम्मी शब्द लगाईआ। सुरती रही मूल ना सोती, आलस निंदरा दिती गवाईआ। इकक सुणा के सच सलोकी, सोहला सतिनाम दृढाईआ। जिस दी महिंमां विच्च गुरू ग्रंथ दी बण गई पोथी, रागाँ नादां नाल वडयाईआ। पुरख अकाला दीन दयाला आपणे प्रेम दा सदा मौजी, ठाकर हो के आपणी कार कमाईआ। आपणे शब्द दा आपे बण के खोजी, आपे आपणी करे सिफत सालाहीआ। जगत विकार दा रहे ना कोई रोगी, शब्द अणयाला तीर लगाईआ। जिस विच्च नाम भंडारा भरया रस भरया जगत रसीआ भोगी, भसमङ्ग आपणी कार कमाईआ। खेल खिलाया बण संजोगी वियोगी, करनी करता आपणा हुक्म वरताईआ। धार बदल के वेदी सोहुं, सो सोहला इकक उपजाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा मालक इकक अरखवाईआ।

निरगुण जोत दस अवतार, अवतरी रूप वटाईआ। गुरू गुरू गुरदेव घर बाहर, काया माटी वज्जी वधाईआ। शब्द संदेशा दे अगम्म अपार, साहु तिन्न हत्थ बंक सुहाईआ। रसना जिहा गए उच्चार, बत्ती दन्द सिफत सालाहीआ। भाई गुरदास बण लिखार, लेखा गिआ

ਵਰਖਾਈਆ। ਤਤਤ ਵਜ੍ਹੂਦ ਸ਼ਿੰਗਾਰ, ਗੁਰੂ ਗੁਰਦੇਵ ਬੇਪਰਗਾਹੀਆ। ਨਾਨਕ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਗੋਬਿੰਦ ਤਕ ਦਸ ਸਰੀਰ ਰਹੇ ਨਾ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰ, ਵਕਰਵਰੇ ਵਕਰਵਰੇ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਗਏ ਛੁਪਾਈਆ। ਫੇਰ ਕਿਛੁਨੂੰ ਮਨ ਨਣਾ ਸਿਰਜਣਹਾਰ, ਸਿਰ ਹਤਥ ਕਵਣ ਰਖਾਈਆ। ਨਾਨਕ ਅੜਾਣ ਅਮਰ ਰਾਮਦਾਸ ਅਰਜਨ ਹਰਿਗੋਬਿੰਦ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤੇਗ ਬਹਾਦਰ ਨਾਨਕ ਦਾ ਰੂਪ ਗੋਬਿੰਦ ਦੇਹ ਹੋ ਗਏ ਖਾਕੀ ਸ਼ਾਰ, ਖਾਕ ਵਿਚਚ ਤਨ ਖਾਕ ਰੂਪ ਬਣਾਈਆ। ਨਿਸ਼ਾਨਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਕੋਈ ਵਿਚਚ ਸੰਸਾਰ, ਜਿਸ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਉਤੇ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਝਣੂੰ, ਲੱਘਾਈਆ। ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਅੜਤ ਕਿਹਾ ਤਚਾਰ, ਧੁਰ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਗੁਰੂ ਮਨੌ ਅਗਮ ਅਪਾਰ, ਜੋ ਜਨਮ ਮਰਨ ਵਿਚਚ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਉਸ ਸ਼ਬਦ ਨੂੰ ਕਹਨਦੇ ਸ਼ਬਦ ਸਾਰ, ਜਿਸ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਮਹਿਮਾਂ ਗੁਰੂ ਅਵਤਾਰ ਅਕਰਵਰਾਂ ਵਿਚਚ ਸਤਰਾਂ ਵਿਚਚ ਲਾਇਨਾਂ ਵਿਚਚ ਸਿਪਤਾਂ ਵਿਚਚ ਸਾਲਾਹੀਆ। ਤਨ ਵਜ੍ਹੂਦ ਦੀ ਜਗ੍ਹਾ ਇਕ ਨੂੰ ਕਰੋ ਨਿਮਸਕਾਰ, ਜੋ ਇਕ ਜੋਤ ਇਕ ਰੂਪ ਇਕ ਇਕਲਲਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਓਸੇ ਦਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਥ ਕਰੇ ਝਜ਼ਹਾਰ, ਓਸੇ ਦੀ ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਕਰਨ ਪੁਕਾਰ, ਓਸੇ ਦਾ ਅੜੀਲ ਕੁਰਾਨ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚਚ ਕੀਤਾ ਪਾਰ, ਪ੍ਰੇਮੀ ਪ੍ਰੀਤਮ ਪਾਰਾ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਰਾਹ ਵਰਖਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਸ਼ਬਦ ਧਾਰ ਕਿਹਾ ਮੈਨੂੰ ਮਨਧੀ ਸ਼ਬਦ ਗ੍ਰਥ, ਗ੍ਰਥ ਗੁਰਦੇਵ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਓਸ ਮੰਜਲ ਨੂੰ ਕੇਹੜਾ ਸਮਝੇ ਵਿਚਚੋਂ ਪਨਥ, ਪਨਥਕ ਵਾਲੇ ਆਪਣੀ ਵਿਦਾ ਵਿਚਚ ਕਰਨ ਪਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਮੰਜਲ ਨੂੰ ਲਕਖ ਨਹੀਂ ਸਕੇ ਕੋਟਨ ਕੋਟ ਪਾਂਧੇ ਪੰਡਤ, ਸੋ ਮੰਜਲ ਗੋਬਿੰਦ ਗਿਆ ਜਣਾਈਆ। ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਵਾਲਾ ਗੁਰੂ ਨਾ ਮਨਧੀ ਕਿਧੋਂਕਿ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਲਏ ਅਵਤਾਰ ਅੜਤ, ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਤਾਰਨੇ ਸਾਰੇ ਭਗਤ ਸਨਤ, ਗੁਰਮੁਖ ਗੁਰ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਉਹ ਆਦਿ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਅੜਤ ਤਕ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰਾਂ ਪੈਗਗਬਾਰਾਂ ਦਾ ਧੁਰ ਦਾ ਕਨਤ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਵੇਖਣਾ ਜੀਵ ਜੰਤ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਬਿਨ ਵਰਨ ਗੋਤ ਕਰ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਓਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕੋਈ ਜਾਣ ਨਾ ਸਕੇ ਸੁਲਲਾ ਸ਼ੇਰਖ ਮੁਸਾਇਕ ਪਾਂਧਾ ਪੰਡਤ, ਵਿਦਾ ਧਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਦੂਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸੰਦੇਸ਼ਾ ਇਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਮਨਣਾ ਇਕਕੋ ਇ਷ਟ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਥ ਦੀ ਬਾਣੀ ਵਾਚਣ ਵਾਲਿਆਂ ਖੋਲ੍ਹੇ ਅਂਦਰਾਂ ਦ੃਷ਟ, ਦ੃਷ਟੀ ਦਾ ਦ੃਷ਟ ਕਵਣ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਇਸਾਰਾ ਕੀਤਾ ਰਾਮ ਤੋਂ ਵਣਿ਷ਟ, ਵਿ਷ਯਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਿੱਤਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸ਼ਵਰਗ ਨਾ ਕੋਈ ਬਹਿਸ਼ਤ, ਇਕਕੋ ਨਿਰਗੁਣ ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਅਕਰਵਰਾਂ ਵਾਲੀ ਪਢਤ ਲਿਖਵਤ, ਨਾ ਕੋਈ ਲੇਖਵਾ ਕਲਮ ਸ਼ਾਹੀ ਕਾਗਜ਼ ਨਾਲ ਬਣਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਯ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਖੇਲ ਆਪ ਵਰਤਾਈਆ।

ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਸਚ, ਸਤਿ ਸਚ ਦੂਢਾਈਆ। ਗੁਰੂ ਕਦੇ ਨਾ ਬਣੇ ਕਾਧਾ ਮਾਟੀ ਕਚਵ, ਜੋ ਜਮੇ ਤੇ ਮਰ ਜਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਸਤਿਗੁਰ ਜੋ ਹਰ ਹਿਰਦੇ ਜਾਏ ਰਚ, ਲੂੰ ਲੂੰ ਵਿਚਚ ਆਪਣਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਸਭ ਦੀ ਅਂਦਰਾਂ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਮਤ, ਬੁਦ਼ ਬਿਬੇਕ ਦਾਏ ਵਰਖਾਈਆ। ਝਗੜਾ ਮੁਕਾ ਕੇ ਵਿਕਾਰ ਤਤਤ, ਆਤਮ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾਏ ਸਮਝਾਈਆ। ਬਹੁਤਰ ਨਾਡ ਨਾ ਊਬਲੇ ਰਤ, ਤਿੰਨ ਸੌ

ਸਤ੍ਤੁ ਹਾਡੀ ਦੁੱਖਵਾਂ ਵਿਚਚ ਨਾ ਕੋਈ ਭਵਾਈਆ। ਏਸੇ ਕਰ ਕੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਥ ਦੀ ਗਾਥਾ ਦਿੱਤੀ ਦਸ਼ਾ, ਦਹਿ ਦਿਸ਼ਾ ਦਿੱਤਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਏਸ ਤੋਂ ਪਢਿਆਂ ਸੁਣਿਆਂ ਮਾਰਗ ਮਿਲਦਾ ਜਿਥੇ ਮਿਲੇ ਪੁਰਖ ਸਮਰਥ, ਓਸ ਮੰਜਲ ਚੜ੍ਹ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਰਸ਼ਨ ਲੈਣਾ ਪਾਈਆ। ਜੇ ਐਵੇਂ ਖਾਲੀ ਟੇਕੀ ਜਾਓ ਮਥਥ, ਮਥੇ ਟੇਕਿਆਂ ਹਤਥ ਕੁਛ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਨਾਂ ਚਿਰ ਤੁਹਾਡੇ ਅੰਦਰ ਨਾਨਕ ਗੋਬਿੰਦ ਨਾਮ ਨਾ ਜਾਏ ਵਸ, ਵਾਸਤਾ ਜਗਤ ਨਾਲੋਂ ਤੁੜਾਈਆ। ਓਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਖੁਲ੍ਹੇ ਨਾ ਅੰਦਰਾਂ ਅਕਰਖ, ਨਿੜਾ ਨੇਤ੍ਰ ਨਾ ਹੋਏ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਗੋਬਿੰਦ ਦੇ ਕੇ ਗਿਆ ਵਰ, ਗੁਰਬਾਣੀ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰ ਧਾਰ ਬਿਨਾਂ ਗੁਰ ਪਾਰ ਬਿਨਾਂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨਜ਼ਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ।

ਨਾਨਕ ਕਿਹਾ ਪਢ ਪਢ ਥਕਕਾ ਜਗਤ, ਜਗਤ ਵਿਚਚ ਦੁਹਾਈਆ। ਬਿਨਾਂ ਪ੍ਰਭੂ ਪਾਰ ਤੋਂ ਬਣਿਆ ਕੋਈ ਨਾ ਭਗਤ, ਭਗਵਨ ਮਿਲਣ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਥ ਦੀ ਬਾਣੀ ਸਤਿਗੁਰ ਦੀ ਧਾਰ ਸ਼ਕਤ, ਸ਼ਰਖ਼ਾਂਸ਼ੀਅਤ ਸਭ ਨੂੰ ਦਾਏ ਵਰਵਾਈਆ। ਜੋ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਲਿਖਿਆ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਨੇ ਆਉਣਾ ਜੋਤੀ ਜਾਮਾ ਪਾਉਣਾ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਉਪਜਾਉਣਾ ਉਸੇ ਦੇ ਕੋਲ ਵਕਤ, ਬਾਕੀ ਸਮਯਾ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਭਾਵੇਂ ਕਿਨ੍ਹੇ ਸੱਤ ਮਹਾਤਮਾ ਮੁਨੀਸ਼ਰ ਤਪੀਸ਼ਰ ਰਿਖੀਸ਼ਰ ਸੂਫੀ ਸੱਤ ਕਢ੍ਹੇ ਕਰ ਲਤ ਉਤੇ ਧਰਤ, ਧੌਲ ਧਵਲ ਦੇ ਮਾਲਕ ਦਾ ਭੇਵ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਖੇਲ ਫਰਸ਼ ਅਰਥ, ਉਹ ਜਾਣੇ ਆਪਣੀ ਤਸ਼ਾ ਤੜ੍ਹ, ਕਿਸ ਵੇਲੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਦੇਵੇ ਵਰਜ, ਕਿਸ ਵੇਲੇ ਆਪਣਾ ਪਿਛਲਾ ਪੂਰ ਕਰੇ ਫੜ, ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ ਲਏ ਉਪਜਾਈਆ। ਏਸ ਖੇਲ ਦੀ ਉਸ ਗੋਬਿੰਦ ਨੂੰ ਗੜ੍ਹ, ਜੇਹੜਾ ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਡੇਰਾ ਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਗਰੀਬ ਨਿਮਾਣਿਆਂ ਵੰਡਣਾ ਦਰਦ, ਦੁਰਖੀਆਂ ਹੋਣਾ ਆਪ ਸਹਾਈਆ। ਸ਼ਰਅ ਛੁਰੀ ਮੇਟੇ ਕਰਦ, ਕਤਲਗਾਹ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਾਏ ਚੁਕਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਅਗਗੇ ਕੀਤੀ ਅੜ੍ਹ, ਬੇਨੰਤੀ ਕਰ ਕੇ ਦਿੱਤੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਕੋਲ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਗੁਰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਨਬਰਾਂ ਦੀ ਫਰਦ, ਲਹਣਾ ਦੇਣਾ ਸਭ ਦਾ ਦੇਣਾ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਪ੍ਰਭ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਬਦਲਦਿਆਂ ਆਪਣਾ ਰਾਜ ਬਦਲਦਿਆਂ ਆਪਣਾ ਸਮਾਜ ਬਦਲਦਿਆਂ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕੁਛ ਹਰਜ, ਕਿਧੋਂ ਚੁਰਾਸੀ ਦਾ ਮਾਲਕ ਖੱਲਕ ਦਾ ਖੱਲਕ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਉਹ ਵੇਰਵਣਹਾਰਾ ਕਲਿਜੁਗ ਅੰਧੇਰਾ ਗੰਦ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਰਾਹ ਇਕਕ ਵਰਵਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਥ ਮਨਣਾ ਇਕਕ, ਸਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੇ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਥ ਮਨੌਗੇ ਤੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਸਮਯੋਗੇ ਇਕਕ, ਜੋ ਸਭ ਦਾ ਪਿਤਾ ਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚਚ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਰਹੇ ਦਿਸ, ਸਿਪਤਾਂ ਵਾਲੇ ਸਿਪਤੀ ਢੋਲੇ ਗਾਈਆ। ਏਹ ਵੀ ਮੇਰੇ ਨਾਮ ਦਾ ਹਿਸ, ਹਿਸ਼ਾ ਜਗਤ ਵਿਚਚ ਰਖਾਈਆ। ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਕਦੇ ਨਾ ਦੇਵੇ ਪਿਠ, ਪਾਸਾ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਮਾਤ ਬਦਲਾਈਆ। ਜੇ ਲਭਣਾ ਤੇ ਲਭਣਾ ਵਿਚਚੋਂ ਸਵਾ ਗਿਠ, ਲੰਮਾ ਪਨਥ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਅਗਮੀ ਲਿਖ ਕੇ ਗਿਆ ਚਿਟ, ਚਿਡੀ ਧਾਰ ਨਾਲ ਵਡਧਾਈਆ। ਦੁਨਿਆਂ ਪ੍ਰਾਣੇ ਪਥਰ ਝੜ੍ਹ, ਗ੍ਰਥਾਂ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਮਿਲੇ ਜੇਹੜਾ ਮੇਰਾ ਪੂਰਾ ਹੋਵੇ ਸਿਖ, ਸਿਖਿਆ ਸਿਕਰੀ ਵਿਚਚ ਰਖਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀਨ ਦਿਆਲ ਨੇ ਵੇਰਖ ਲੈਣਾ ਸਾਡਾ ਭਵਿਖ, ਜੋ ਭਵਿਖਾਂ ਵਿਚਚ ਉਸ ਦਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਰਾਹ ਇਕਕ ਦਰਸਾਈਆ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਥ ਕਹੇ ਮੈਂ ਕਰਦਾ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹ, ਗੁਰ ਦਸ ਦਸ ਵਡਧਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਚੋਂ ਤਕਕਣਾ

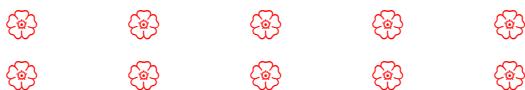
ਤੇ ਲਭੇ ਇਕ ਸਲਾਹ, ਰਖੇਟ ਰਖੇਟਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਨਾਂ, ਨਾਉਂ ਨਿਰੱਕਾਰਾ ਕਰ ਕੇ ਸਾਰੇ ਗਾਈਆ। ਜੋ ਵਸੇ ਹਰ ਘਟ ਥਾਂ, ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਤਿਸ ਦੇ ਬਲ ਬਲਹਾਰੀ ਜਾਂ, ਜੋ ਜਾਨਸ਼ੀਨ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰ ਆਪਣੇ ਲਏ ਬਦਲਾਈਆ। ਉਸ ਨੇ ਅਗਲਾ ਜੁਗ ਕਰਨਾ ਰਵਾਂ, ਰਵਾਨਗੀ ਸਭ ਦੇ ਹਤਥ ਫੜਾਈਆ। ਉਹ ਚੌਧਵੀਂ ਸਦੀ ਦਾ ਅੱਤਮ ਸਮਾਂ, ਵਕਤ ਸੁਹਝਣਾ ਦਾ ਸੁਹਾਈਆ। ਸਭ ਨੇ ਵੇਰਵਣਾ ਨਾਲ ਚਵਾਂ, ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਅਕਰਵ ਰਖੁਲਾਈਆ। ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਬਾਕੀ ਜਿਸ ਨੇ ਬਦਲਣੀ ਪਵਣ ਹਵਾ, ਆਦਮ ਹਵਾ ਦਾ ਸੁਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਰਖੁਲਾਈਆ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਥ ਦੀ ਬਾਣੀ ਨਾਮ ਨਿਧਾਨ, ਕਲਿਜੁਗ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਅਗਲਾ ਹੁਕਮ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ, ਧੂਰ ਫਰਮਾਣਾ ਇਕ ਦੂਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰ ਕਰਨ ਪਰਵਾਨ, ਸਿਰ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਬੈਠੇ ਬਾਲ ਅੰਬਾਣ, ਆਪਣੀ ਆਪ ਨਾ ਲਏ ਕੋਈ ਅੰਗੜਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਰਖੇਲ ਨੌਜਵਾਨ, ਸਵੇਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਚੌਹਨਦੇ ਕਲਿਜੁਗ ਅੱਤ ਸਭ ਦਾ ਬਦਲ ਦੇ ਵਿਧਾਨ, ਵਾਧਾ ਆਪਣਾ ਨਾ ਕੋਈ ਘੜਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਸੁਣਨ ਵਾਲੇ ਤੇਰਾ ਫਰਮਾਣ, ਸਾਂਦੇਸ਼ ਕਲਮੇ ਨਾਮ ਦੂਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਵਾਰਾ ਇਕ ਸੁਹਾਈਆ।

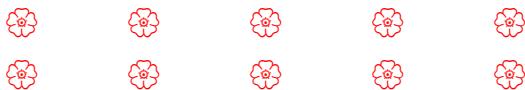
ਅਗਲਾ ਮਾਰਗ ਹੋ ਗਿਆ ਤਧਾਰ ਤੇ ਭਗਤਾਂ ਅੰਦਰ ਗਿਆ ਲਗਗ, ਲਗਗ ਮਾਤਰ ਦਾ ਲੇਖਾ ਰਿਹਾ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਉਹ ਛੁਡ੍ਹ ਗਏ ਪਿਛਲੀ ਰੀਤੀ ਜਗ, ਜਾਗਰਤ ਜੋਤ ਵਿਚਕਾਰ ਸਮਾਈਆ। ਭੁਲਲ ਗਿਆ ਕਾਅਬੇ ਵਾਲਾ ਹਜ਼, ਮਨਦਰ ਸੱਸੀਤ ਸ਼ਿਵਦਵਾਲੇ ਸਭੁ ਨਾ ਅਕਰਵ ਉਠਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਨੂਰ ਕੇਰਖ ਸੂਰੇ ਸਰਬਗ, ਸੀਸ ਜਗਦੀਸ ਦਿੱਤਾ ਨਿਵਾਈਆ। ਦੀਨ ਮਜ਼ਬੂਬ ਦੀ ਟੱਪ ਕੇ ਹਵਾ, ਹਦੂਦ ਇਕਕੋ ਕੇਰਖ ਵਰਖਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਸ਼ਬਦ ਅਨਾਦੀ ਵਜੇ ਨਦ, ਅਨਰਾਗੀ ਰਾਗ ਸੁਣਾਈਆ। ਦੀਪਕ ਜੋਤ ਰਿਹਾ ਜਗ, ਜੋਤੀ ਜਾਤਾ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਅਗਮਾ ਡੱਕ ਰਿਹਾ ਵਜ, ਤੂ ਮੇਰਾ ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਰਿਹਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਸੋ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅੱਤਰਯਾਮੀ ਘਟ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸ਼ੀ ਸ਼ਬਦੀ ਧਾਰ ਦਰਸ ਦੇਵੇ ਰਜ਼ ਰਜ਼, ਗੁਹ ਮਨਦਰ ਪੜਦਾ ਆਪ ਉਠਾਈਆ। ਉਹ ਭਗਤ ਸੁਹੇਲੇ ਪਿਛਲੀ ਰੀਤੀ ਗਏ ਤਜ, ਤਜਕਰਾ ਭਗਤਾਂ ਦਿੱਤਾ ਸਮਝਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਧੂਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਹਰਿ ਵੜਾ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ।

ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦਾ ਸ਼ਬਦੀ ਸਮਾਜ, ਸਮਝ ਸ਼ਬਦ ਰਿਹਾ ਦੂਢਾਈਆ। ਸਤਿ ਧਰਮ ਦਾ ਸਤਿ ਰਿਵਾਜ, ਸਤਿ ਸਚ ਵਿਚਕਾਰ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਏਹ ਕਰਕੇ ਧੂਰ ਦਾ ਕਾਜ, ਕਰਨੀ ਕਰਤਾ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਤੁਹਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਰਖੋ ਸਾਰੇ ਗਾਉਂਦੇ ਸੋਹੱ ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿਛੂਨ੍ਹ ਭਗਵਾਨ ਜਿਸ ਦਾ ਲਹਣਾ ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ, ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਏਸੇ ਧਾਰ ਨੂੰ ਨਿਰਗੁਣ ਨਿਰਗੁਣ ਮਾਰ ਕੇ ਗਏ ਆਵਾਜ, ਅਗਮ ਅਗਮੜੀ ਆਹ ਸੁਣਾਈਆ। ਸੋ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਦਾਤ, ਦਾਤਾ ਦਾਨੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਕਲਿਜੁਗ ਮੇਟਣੀ ਅਨਧੇਰੀ ਰਾਤ, ਸਤਿਜੁਗ ਸਚ ਚਨਦ ਚਮਕਾਈਆ। ਏਹ ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਰਖੇਲ ਤਮਾਸ, ਗੋਬਿੰਦ ਸਭ ਨੂੰ ਦਾ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿ ਵਰਖਾਏ ਆਪਣੀ ਮਣਡਲ ਰਾਸ, ਗੋਪੀ ਕਾਹਨ ਆਪਣੀ ਰਖੇਲ ਕਰਾਈਆ।

ਸਤਿਜੁਗ ਦਾ ਸਤਿ ਵਤੀਰਾ, ਵਿਤਕਰਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਰਖੇਲ ਸਿਵਲਾਏ ਵਡ ਪੀਰਨ ਪੀਰਾ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਪ੍ਰਭ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨੂਰੇ ਨਜ਼ਰ ਬੇਨਜੀਰਾ, ਜਗਤ ਨੇਤ੍ਰ ਨੈਣ ਅਕਰਖ ਵੇਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਸਮਝਾਈਆ। ਰਵਿਦਾਸੇ ਨ੍ਹੂਂ ਗੱਂਗਾ ਦੀ ਧਾਰ ਦਿੱਤਾ ਕਸੀਰਾ, ਕੁਸ਼ਲ ਦਾ ਮਾਲਕ ਕਿਛ ਆਪਣਾ ਪੜਦਾ ਲਾਹੀਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਨਾਲ ਜਗਤ ਦਾ ਬਦਲ ਦੇਣਾ ਵਰਤੀਰਾ, ਵਾਰਤਾ ਅਗਲੀ ਇਕਕ ਸਮਝਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਰਖੜਗ ਫੜੇ ਨਾ ਸ਼ਮਸੀਰਾ, ਚਿਲਲਾ ਤੀਰ ਕਮੰਦ ਨਾ ਕੋਈ ਉਠਾਈਆ। ਏਕ ਸਾਂਦੇਸ਼ ਦੇਵੇ ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਗੁਣੀ ਗਹੀਰਾ ਗਹਰ ਗਮ੍ਭੀਰ ਮੇਵ ਚੁਕਾਈਆ। ਰਾਤੀਂ ਸੁਤਿਆਂ ਦਿਨੇ ਜਾਗਦਿਆਂ ਅੰਦਰਾਂ ਬਦਲ ਦੇਵੇ ਖਮੀਰਾ, ਬੁੜ੍ਹ ਬਿਬੇਕ ਕਰਾਈਆ। ਜੇਹੜੀ ਆਸਾ ਰਕਖ ਕੇ ਗਿਆ ਕਬੀਰਾ, ਕਬਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਸ਼੍ਵਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੈਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕਂ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਬਾਣੀ ਬੋਧ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਧਾਰ ਅਕਰਖਾਂ ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੀਰਾ, ਧੀਰਜ ਧਰਵਾਸ ਧਰਮ ਦੀ ਧਵੁਜ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। (੨੪ ਅੱਸ਼੍ਵ ਸ਼ਹਨਸ਼ਾਹੀ ਸਮੱਤ ੫)

ਆਪਣਾ ਕਰਮ ਆਪ ਕਮਾ, ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਵਡ ਵਡਧਾਈਆ। ਅਨਨਦ ਅਨਨਦ ਗਿਆ ਸਮਾ, ਪੂਰੀ ਬਣਤ ਬਣਾਈਆ। ਗਢ ਕੇਸ ਡੇਰਾ ਲਾ, ਗਢੀ ਦਾਏ ਵਡਧਾਈਆ। ਸੀਸ ਧੜ ਲੇਖੇ ਲਾ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਈਆ। ਅਨੱਤਮ ਲੇਖਾ ਦਾਏ ਚੁਕਾ, ਭਾਣਾ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ। ਆਪਣੀ ਮੇਟਾ ਆਪੇ ਰਿਹਾ ਸੁਟਾ, ਸਰਸੇ ਵਿਚਚ ਟਿਕਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਚੇ ਸੱਤ ਸੁਹੇਲੇ ਸੇਵਾ ਲਾ, ਸ਼ਬਦੀ ਸ਼ਬਦ ਸਮਾਈਆ। ਆਪੇ ਵੇਰਖੇ ਆਪਣਾ ਥਾਂ, ਜਾਏ ਅਠਸਠ ਧਾਈਆ। ਕਚੀ ਗਢੀ ਡੇਰਾ ਲਾ, ਪ੍ਰੂਬ ਲਹਣਾ ਭਾਰ ਚੁਕਾਈਆ। ਚਾਰੇ ਚਾਰ ਘਰ ਦਾਏ ਸਹਾ, ਸੁੰਜਾ ਕੋਈ ਰਹਣ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਆਪੇ ਸੁੱਤਾ ਬੇਪਰਵਾਹ, ਸੂਲਾਂ ਸਤਥਰ ਹੇਠ ਵਿਛਾਈਆ। ਏਕ ਸੁਣਾਵੇ ਸਾਚਾ ਰਾਹ, ਤੇਰਾ ਰਾਹ ਤਕਾਈਆ। ਤੇਰਾ ਲਹਣਾ ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਦਿੱਤਾ ਪਾ, ਤੇਰਾ ਤੇਰੇ ਵਿਚਚ ਟਿਕਾਈਆ। ਦੋਵੇਂ ਹਤਥ ਚਾਰੇ ਕਾਨੀਆਂ ਖਾਲੀ ਰਿਹਾ ਵਰਖਾ, ਪਲਲੇ ਗੱਛੁ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਗੁਰਸਿਰਖਾਂ ਗਿਆ ਏਹ ਸਮਝਾ, ਕਂਡ ਰਖਾਣਾ ਰੀਤ ਚਲਾਈਆ। ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਥ ਲੈਣਾ ਮਨਾ, ਏਕ ਗੁਰ ਬੁੜਾਈਆ। ਘਰ ਘਰ ਦਰ ਦਰ ਏਹਦੀ ਕੀਮਤ ਨਾ ਦੇਣੀ ਪਾ, ਏਹਦੀ ਮੋਰਖ ਨਾ ਕੋਈ ਚੁਕਾਈਆ। ਏਕ ਮੋਰਖ ਗਿਆ ਸਮਝਾ, ਦੋਏ ਜੋੜ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਕਲਿਜੁਗ ਜੀਵ ਅਨੱਤਮ ਭੁਲਲਣਾ ਮੇਰਾ ਨਾਡੀ, ਹੜ੍ਹੋ ਹੜ੍ਹ ਵਿਕਾਈਆ। ਕਰਨ ਆਵਾਂ ਸਚ ਨਿਆਂ, ਭੁਲਲ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਫੜ ਦਾਢੀ ਦਿਆਂ ਹਿਲਾ, ਜੋ ਮੇਰਾ ਅੰਗ ਕਟਾਈਆ। ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਨਾ ਦੇਵਾ ਥਾਂ, ਜੋ ਰਹੇ ਵਣਜ ਕਰਾਈਆ। ਵਿਚਚ ਵਿਚੋਲਾ ਕੋਈ ਦਿਸੇ ਨਾ, ਨਾ ਵਿਦਾ ਕੋਈ ਸਿਰਖਾਈਆ। ਧੁਰ ਦਾ ਗੋਲਾ ਆਪ ਅਖਵਾ, ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਸੇਵ ਕਮਾਈਆ। ਸਾਚਾ ਤੋਲਾ ਤੋਲ ਤੁਲਾ, ਏਕ ਤੋਲ ਤੁਲਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਸ਼੍ਵਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਗੁਰ ਗੋਬਿੰਦ ਦਿਤਾ ਵਰ, ਹੋਧਾ ਮੇਲਾ ਏਕ ਘਰ, ਏਕ ਦਰ ਸੁਹਾਈਆ। (੦੭ ੪੬੬ ੪੬੭)

❖ फेर संगत ने बेन्नती कीती “श्री गुरू ग्रन्थ साहिब गुरू है” ❖

❖ शहनशाह जी ने रहमत कीती : ❖

पुरख अकाल खेल निरगुण निरवैर निराकार, धरत धवल धौल उत्ते आईआ। सनक सनंदन सनातन बण के सन्त कुमार, बराह आपणा वेस वटाईआ। यगह पुरुष हो त्यार, परदा परदिआं विच्चों चुकाईआ। हावगरीव खेल अपार, नर नरायण सर्व समझाईआ। कपल मुन हो उजिआर, परदा परदिआं विच्चों उठाईआ। किथे इकक दा दस्सणा लेरवा नहीं उस दी आउणी फेर वार, वारता अगली आप जणाईआ। रिखव हो के खबरदार, प्रिथू आपणी गंडु पवाईआ। मतस हो के ज्ञाहर, कछव वङ्गी वडयाईआ। धनंतर खोलू किवाड़, बावन वेस वटाईआ। हरनाकश दिता शंघार, आपणी कल समझाईआ। धरू लगाया पार, मेहरवान मेहर नजर उठाईआ। हँस चोग दिती खवाल, मानक मोती सोभा पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, खेल आपणे हत्थ रखाईआ। निरगुण सरगुण आया राम परस, राम दसरथ बेटा खेल खलाईआ। वेद व्यासे कर के तरस, लोकमात तन दिती वडयाईआ। कृष्ण खेल कीता असचरज, नूर नुराना डगमगाईआ। योधा बण के सूरबीर मरदाना मरद, आप आपणा वेस वटाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा हुक्म इकक शनवाईआ।

निरगुण सरगुण धार शब्द, तन वजूद दए वडयाईआ। जिस ने बणाए दीन मजहब, शरअ शरअ दिती तजाईआ। मूसा ते होया गजब, नूर नुराना कोहतूर दए गवाहीआ। ईसा दे अंदर रखवया कदम, आपणी दया कमाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद आपणा मेल मिलाईआ।

निरगुण किरपाहार दयाला, दीन दर्द दुःख भंजन अखवाईआ। जिस मुहम्मद कीता अलगमा, वही नाजल दिता कराईआ। जबराईल दए पैगामा, संदेशा धुरदरगाहीआ। सजदा करना कबूल सलामा, कदमबोसी विच्च सीस झुकाईआ। उस दा खेल बड़ा महाना, जुग जुग आपणा हुक्म वरताईआ। जिस सतिगुर नानक भेजिआ दे के सतिनामा, बिना देह तों सतिनाम टिकण किते ना पाईआ। उस सतिनाम ने अज्जण कीआ परवाना, अमरदास वज्जी वधाईआ। रामदास होया प्रधाना, गुरू अरजन गुरू गुरदेव अखवाईआ। हरिगोबिन्द पहिर के बाणा, दीन दुनी रीती दिती बदलाईआ। हरिराए प्यार कीता महाना, हरिकृष्ण वज्जी वधाईआ। गुर तेग बहादर धर्म दा बण निशाना, निशाना जगत जहान गिआ झुलाईआ। गोबिन्द खण्डा खडग रिच कृपाना, दुष्टां दिता घाईआ। उसे गोबिन्द दी धार शब्द शब्द गुरू ग्रन्थ जिस नूं सीस झुकाउण जिमी असमानां, विष्ण ब्रह्मा शिव सारे झोलीआं डाहीआ। बिना देह तों परमात्मा दा निरगुण सरूप लोकमात कदे नहीं होया प्रधाना, प्रधानगी विच्च कदे ना आईआ। उह निरगुण दी महिंमा एह सिफ्तां दा खजाना, नाम दा भंडारा बोध अगाध कागजां उत्ते कादर करते करीमां नूं रिहा मिलाईआ। एह कोई अकरवां वाला पथरां वाला सिफ्तां वाला अकल बुद्धि दा नहीं अफसाना, एह धुर संदेशा धुर पैगाम धुर दा हुक्म हुक्म इकको नजरी आईआ। एह तत्त देह नहीं एहदा स्वास नहीं नौं दवार नहीं

ਪਵਨ ਨਹੀਂ ਏਹ ਸਤਿਗੁਰ ਦਾ ਨਿਰਾਕਾਰ ਦਾ ਅਕਾਰ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਨਥ ਸਾਹਿਬ ਮਹਾਨਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਉਤੇ ਸਿਪਤ ਸਿਪਤ ਸਲਾਹ, ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਅਕਾਰ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਰੇ ਕਹਨਦੇ ਜਗਤ ਮਲਾਹ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਮਿਲੇ ਹਕੀਕਤ ਵਾਲਾ ਹਕ ਖੁਦਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਬਰ ਸਾਰੇ ਕਰਨ ਦੁਆ, ਵਾਸਤਾ ਬਗਲਗੀਰ ਹੋ ਕੇ ਪਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਬਣਧਾ ਰਹਿਨੁਮਾ, ਗੁਰੂ ਅਰਜਨ ਮੋਹਰ ਦਿੱਤੀ ਲਗਾ, ਸ਼ਹਾਦਤ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਭੁਗਤਾ, ਸਨਤ ਸੁਹੇਲੇ ਭਗਤ ਸਾਰੇ ਨਾਲ ਲਏ ਰਲਾ, ਵੱਡਾ ਛੋਟਾ ਊੱਚ ਨੀਚ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਦਾ ਮੇਲ ਆਪਣੇ ਹਤਥ ਰਖਾਈਆ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਨਥ ਸ਼ਬਦ ਬੋਧ ਗੁਰਬਾਣੀ, ਅਕਰਵਰ ਅਕਰਵਰਾਂ ਨਾਲ ਜੁੜਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਮਹਿੰਮਾ ਅਕਥਥ ਕਹਾਣੀ, ਅਕਲ ਬੁਦ्धਿ ਚਲੇ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਏਹ ਸਤਿਗੁਰ ਅਰਜਨ ਸਭ ਨੂੰ ਅਮ੃ਤ ਜਾਮ ਪਾਧਾ ਪਾਣੀ, ਕੋਝਾਂ ਕਮਲਾਂ ਗਰੀਬਾਂ ਨਿਮਾਣਾਂ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਧੁਰ ਦਾ ਰਸ ਚੁਆਈਆ। ਏਹ ਝਗੜਾ ਸੁਕਾਵੇ ਚਾਰੇ ਖਾਣੀ, ਅੰਡਜ ਜੇਰਜ ਤੁਭੁਜ ਸੇਤਜ ਲੇਖਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਏਹੋ ਮੰਜਲ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦੇ ਅਵਤਾਰਾਂ ਨੇ ਪੈਗਬਰਾਂ ਨੇ ਦਸ਼ੀ ਰੁਹਾਨੀ, ਰੁਹ ਬੁਤ ਵਿਚਵ ਮਿਲੇ ਮੇਲ ਧੁਰ ਦੇ ਮਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਦਾ ਤਰਲ ਜਵਾਨੀ, ਬੁੜਾਪੇ ਵਿਚਵ ਕਦੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਬਾਣੀ, ਬਾਣ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ।

ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਨਥ, ਗੁਰਦੇਵਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਨਾ ਕੋਈ ਦੀਨ ਨਾ ਕੋਈ ਮਜ਼ਹਬ ਨਾ ਕੋਈ ਅਕਖਰੀ ਅੰਸ, ਮਾਨਵ ਜਾਤੀ ਏਕਾ ਗੱਛੁ ਪਵਾਈਆ। ਜੋ ਠਗਾਂ ਚੋਰਾਂ ਧਾਰਾਂ ਬਦਮਾਸ਼ਾ ਬਣਾਵੇ ਗੁਰਮੁਖ ਹੱਸ, ਬੁਦ਼ਿ ਬਿਬੇਕ ਦਾ ਬਣਾਈਆ। ਜੋ ਹੱਕਾਰ ਨਿਵਾਰੇ ਕੰਸ, ਨਿਮਰਤਾ ਨਿਰਮਾਣਤਾ ਇਕ ਸਮਯਾਈਆ। ਜੋ ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਿਮ ਸਿਰਖ ਈਸਾਈਆਂ ਦਾ ਇਕਠਾ ਬਣਾਵੇ ਬੰਸ, ਪਰਿਵਾਰ ਇਕਕੋ ਇਕ ਦੂਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਤੋਂ ਵਕਖਰੀ ਬਣਤ, ਘੜਨ ਭਨਣਹਾਰ ਜਿਸ ਦਾ ਮਾਰਗ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਏਸੇ ਦੀ ਮਹਿੰਮਾ ਕਰਦੇ ਸਨਤ, ਸਿਪਤਾਂ ਵਿਚਵ ਸਲਾਹੀਆ। ਏਹਦਾ ਲੇਖਾ ਆਦਿ ਅੰਤ, ਜੁਗ ਜੁਗ ਰੀ਷ਟੀ ਚਲੀ ਆਈਆ। ਏਹਦਾ ਮੇਲਾ ਨਾਲ ਭਗਵਨਤ, ਭਗਵਨ ਮੇਲਾ ਸੈਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਏਹ ਕਦੇ ਨਾ ਹੋਏ ਭਸਮਤ, ਭਸਮਡ ਰੂਪ ਨਾ ਕੋਈ ਦਰਸਾਈਆ। ਇਸ ਦੇ ਵਿਚੋਂ ਮਿਲੇ ਬਹਿਸਤ ਜਨਤ, ਜਨਤ ਸ਼ਵਰਗ ਇਸ ਦੇ ਚਰਨ ਚੁਮ੍ਮੇ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਗਢ ਪੁਣੇ ਹੁਡੇ ਹੁਡੇ ਹੁਂਗਤ, ਹੁੱ ਬੜਮ ਦਾ ਦੂਢਾਈਆ। ਬੋਧ ਅਗਾਧ ਮਿਲੇ ਪੱਡਤ, ਘਰ ਬੈਠਿਆਂ ਸਭ ਨੂੰ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਰਹਬਰ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਨਥ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰਦੇਵਾ, ਦੇਵ ਆਤਮ ਮੇਲ ਮਿਲਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਭੇਵ ਅਲਰਖ ਅਮੇਵਾ, ਅਗੋਚਰ ਕਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਫਨਾ ਨਾਲ ਰਸਨਾ ਜੇਹਵਾ, ਆਤਮ ਬੜਮ ਦਾ ਸਮਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਨਾਲ ਮਿਲੇ ਧਾਮ ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰ ਨਿਹਚਲ ਨਿਹਕਵਾ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਏਹ ਅਮ੃ਤ ਰਸ ਮਾਨਵ ਜਾਤਿ ਦਾ ਅੰਤਰ ਆਤਮ ਦਾ ਮੇਵਾ, ਰਸਨਾ ਦੇ ਨੌਂ ਰਸ ਕਮਮ ਕਿਸੇ ਨਾ ਆਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਧੁਰ ਦਾ ਹਰਿ, ਧੁਰ ਵੱਡਾ ਇਕ ਅਰਖਵਾਈਆ।

ਵੱਡਾ ਸਤਿਗੁਰ ਆਪ, ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਚਾਰ ਜੁਗ ਦਾ ਧੁਰ ਦਾ ਜਾਪ,

ਜਗਜੀਵਣ ਦਾਤਾ ਆਪਣਾ ਨਾਮ ਦੂਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਰਚਨਾ ਰਚੀ ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਨਾਨਕ ਹੋ ਕੇ ਆਪ, ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚਾਂ ਉਠਾਈਆ। ਏਹ ਤੈਗੁਣ ਦੀ ਧਾਰ ਤੈਗੁਣ ਦਾ ਮੇਟੇ ਪਾਪ, ਤੈਮਵਨ ਦਾ ਮੇਲਾ ਮੇਲੇ ਸਹਜ ਸੁਭਾਈਆ। ਏਹਦੇ ਵਿਚਾਂ ਨਾ ਕੋਈ ਦਿਵਸ ਨਾ ਕੋਈ ਰਾਤ, ਘੜੀ ਪਲ ਵੱਡ ਨਾ ਕੋਈ ਵੱਡਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਦਸ਼ਾ ਅਨਧੇਰਾ ਢੁੰਘਾ ਰਖਾਤ, ਗਢੇ ਸ਼ਰਅ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਨਾ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਰਕਖਦਾ ਜਾਤ ਪਾਤ, ਦੀਨ ਦੁਨੀ ਨਾ ਕੋਈ ਲੜਾਈਆ। ਇਕਕੇ ਸਾਹਿਬ ਦਸ਼ਾ ਅਭਿਨਾਸ਼, ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤਾ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਸੋ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਜਿਸ ਦਾ ਕੀਤੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, ਹਰਿ ਪੁਰਖ ਨਿਰਭਣ ਦਧਾ ਕਮਾਈਆ। ਏਕੱਕਾਰ ਰਖੇਲ ਖਲਾਯਾ ਤਮਾਸ, ਆਦਿ ਨਿਰਭਣ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨ ਦਿੱਤੀ ਦਾਤ, ਅਭਿਨਾਸੀ ਕਰਤੇ ਦਿੱਤੀ ਵਰਤਾਈਆ। ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਹਾਟ, ਬ੍ਰਹਮ ਵਰਤ ਅਮੋਲਕ ਝੋਲੀ ਦਿੱਤੀ ਪਾਈਆ। ਏਹ ਨਾਨਕ ਦੀ ਧੁਰ ਦੀ ਲਿਆਂਦੀ ਸੁਗਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਸਤਿਗੁਰੂ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਦੀ ਸਿਪਤ ਸਿਪਤ ਵਿਚਾਂ ਵਡਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਗੋਬਿੰਦ ਬਣਧਾ ਦਾਸ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲ ਕਹ ਕੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਸ਼ਵਾਮੀ ਅਨਤਰਯਾਮੀ ਘਟ ਨਿਵਾਸੀ ਪੁਰਖ ਅਭਿਨਾਸੀ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਸਾਂਝਾ ਧਾਰ ਨੂਰ ਅਲਾਹ ਅਲਾਹ ਆਲਮੀਨ ਇਕਕੇ ਇਕਕ ਅਖਵਾਈਆ।

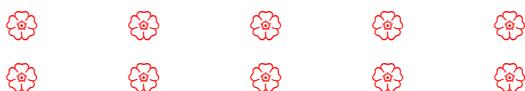
ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਨਥ ਜਗਤ ਸੁਹੇਲਾ, ਹਿੰਦੂ ਮੁਸਲਿਮ ਸਿਰਖ ਈਸਾਈ ਪਾਰਸੀ ਬੋਧੀ ਜੈਨੀ ਆਪਣੇ ਅੰਗ ਲਗਾਈਆ। ਆਤਮ ਪਰਮਾਤਮ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਬ੍ਰਹਮ ਕਰਾਏ ਮੇਲਾ, ਪਰਦਾ ਦੂੰਝ ਫੈਤ ਉਠਾਈਆ। ਇਕੇ ਘਰ ਵਰਵਾਏ ਗੁਰੂ ਗੁਰ ਚੇਲਾ, ਕਾਧਾ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਵਜੇ ਵਧਾਈਆ। ਘਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਸਜ਼ਜਣ ਮਿਲੇ ਤਹ ਅਗਮੀ ਸੁਹੇਲਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਵਿਛੋੜਾ ਏਥੇ ਓਥੇ ਹੋਣ ਕਦੇ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੀ ਧਾਰ ਸਤਿਗੁਰ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਅਚਰਜ ਰਖੇਲਾ, ਰਖਾਲਕ ਰਖਾਲਕ ਰਖਾਲਕ ਵਿਚਾਂ ਗਿਆ ਵਰਖਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਸਦ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਚੁਕਾਈਆ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਨਥ ਸਤਿਗੁਰੂ ਸਤਿਗੁਰੂ ਦਾ ਪਦ, ਪਦਵੀ ਧੁਰਦਰਗਾਹੀਆ। ਜਿਥੇ ਦੀਨ ਮਜ਼ਹਬ ਜਾਤ ਪਾਤ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਹਵਾ, ਤਨ ਵਜ੍ਹੂਦ ਮਾਟੀ ਰਖਾਕ ਪੁਤਲਾ ਨਜਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਥੇ ਇਕਕੋ ਜੋਤ ਦੀਪਕ ਰਿਹਾ ਜਾਗ, ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ ਡਗਮਗਾਈਆ। ਵਿਣ ਬ੍ਰਹਮਾ ਸ਼ਿਵ ਉਥੇ ਕੋਈ ਨਾ ਸਕੇ ਲਭ, ਦੂਰ ਦੁਰਾਡੇ ਥਲਲੇ ਬੈਠੇ ਨੈਣ ਉਠਾਈਆ। ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਓਥੇ ਚਦਧਾ ਮਜ਼ਜ, ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਵੇਖਦਾ ਪਰਮ ਪੁਰਖ ਦਾ ਨੂਰ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਓਥੋਥੋਂ ਵਰਤ ਲਿਆਂਦੀ ਦੁਰਲਭ, ਆਪਣੀ ਸਤਿ ਵਾਲੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਫੇਰ ਆਧਾ ਲੋਕਮਾਤ ਵਰਤ ਲੈ ਕੇ ਹਕ, ਹਮਸਾਜਣ ਆਪਣਾ ਨਾਲ ਰਖਾਈਆ। ਓਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਾਰ ਵਿਚ, ਓਸ ਦੀ ਧਾਰ ਵਿਚ, ਸੰਸਾਰ ਵਿਚ, ਗਾਧਾ ਨਾਲ ਰਸਨਾ ਜਿਛਾ ਲਬ, ਧੁਰ ਦਾ ਰਾਗ ਧੁਨ ਆਤਮਕ ਵਿਚਾਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਬਾਹਰ ਕਢਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਰੂਪ ਸੂਰਾ ਸਰਬਗ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੈਗਗਬਰਾਂ ਕਿਹਾ ਯਾਮਬੀਨ ਅਲਾਹੀ ਰਬ, ਨੂਰੀ ਰਬ ਨੂਰ ਅਲਾਹੀਆ। ਓਸੇ ਦਾ ਨਾਮ, ਓਸੇ ਦਾ ਕਲਮਾ, ਓਸੇ ਦਾ ਸ਼ਬਦ, ਓਸੇ ਦਾ ਨਾਦ, ਓਸੇ ਦੀ ਧੁਨ, ਓਸੇ ਦੀ ਸਦ, ਓਸੇ ਦਾ ਢੋਲਾ ਗਾਈਆ। ਜੋ ਐਸ ਵੇਲੇ ਸਾਰੀ ਸੂਢਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਗਟ ਤੇ ਉਹਦਾ ਮਾਲਕ ਪ੍ਰਗਟ ਅਜ਼ਜ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਜਜ ਹੋ ਕੇ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਏਸ ਦਾ ਪਰਦਾ ਪਰਦਿਆਂ ਵਿਚਾਂ ਸਕੇ ਕੋਈ ਨਾ ਕਜ਼ਜ, ਉਹਲਿਆਂ ਵਿਚਾਂ ਨਾ ਕੋਈ ਛੁਪਾਈਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਪਿਛੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦਾ ਰਖਾਲਸਾ ਤੇ ਵਾਹਿਗੁਰੂ ਜੀ ਦੀ ਫਤਹ ਦਾ ਜੈਕਾਰਾ ਲਾਧਾ ਗਜ਼ਜ, ਜਿਸ ਗਜ ਦੇ ਤਨਵ ਦਿੱਤੇ ਤੁਝਾਈਆ। ਤਹ ਸਾਰੀ ਸੂਢਟੀ

ਦਾ ਦੂ਷ਟੀ ਦਾ ਆਤਮਾ ਦਾ ਬ੍ਰਹਮ ਦਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਹੋ ਕੇ ਕਬੂਲ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹਾਜ਼ਿਰ ਅਵਰ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਭੇਵ ਆਪ ਚੁਕਾਈਆ।

ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਨਥ ਸਾਹਿਬ ਗੁਰਬਾਣੀ ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਪਰਮਪਰ, ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ ਵਡਯਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਜੁਗ ਚੌਕੜੀ ਹੁੰਦਾ ਰਿਹਾ ਸਵਾਂਬਰ, ਨਿਰਗੁਣ ਸਰਗੁਣ ਤਤਾਂ ਵਾਲੇ ਤਤ ਲਾਏ ਪ੍ਰਨਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਨਾਮ ਬਾਣੀ ਦਾ ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਗਬਰ ਗੁਰੂ ਦੀ ਧਾਰ ਵਿਚਿਆਂ ਕੀਤਾ ਅਡਮ੍ਬਰ, ਲੇਖਾ ਲਿਖਵਤ ਲਿਖਵਤ ਨਾਲ ਬਣਾਈਆ। ਉਹ ਸੰਬੰਧ ਕਲਾ ਭਰਤਬਾਂਬਰ, ਭਰਪੂਰ ਰਿਹਾ ਸੰਬੰਧ ਥਾਈਆ। ਉਸ ਦਾ ਕਾਧਾ ਰੂਪੀ ਸਚ ਸਚ ਦਾ ਮਨਦਰ, ਜਿਸ ਮਨਦਰ ਅੰਦਰ ਵਸੇ ਧੁਰ ਦਾ ਮਾਹੀਆ। ਭਾਗ ਲਗਾਏ ਛੁੰਧੀ ਕਂਦਰ, ਅਨ੍ਧ ਅਨ੍ਧੇਰ ਦਾ ਗਵਾਈਆ। ਗੜ੍ਹ ਤੋਡ੍ਹ ਹੱਕਾਰੀ ਜਾਂਦਰ, ਪਦਾ ਦੂਝੀ ਵਾਲਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਕਰ ਕੇ ਬਿਨਾਂ ਸੂਰਧਾ ਚਨਦਰ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਸਚ ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦ ਗੁਰ ਦਾਤ, ਸਤਿਗੁਰ ਨਾਨਕ ਨਿਰਗੁਣ ਧਾਰ ਸਰਗੁਣ ਲਿਆਂਦੀ ਲੋਕਮਾਤ, ਧਰਨੀ ਧਰਤ ਧਰਲ ਧੌਲ ਉੱਤੇ ਮਾਨਸ ਮਾਨਸ ਮਾਨਵ ਸਭ ਦੀ ਝੋਲੀ ਦਿੱਤੀ ਭਰਾਈਆ। ਏਸੇ ਦਾ ਰੂਪ ਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਕਮਲਾਪਾਤ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਧੁਰ ਦਾ ਵਰ, ਧੁਰ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਫਰਸਾਨ, ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਦੇਵੇ ਜਗਤ ਜਹਾਨ, ਬ੍ਰਹਮ ਵੇਤਾ ਆਤਮ ਨੇਤਾ ਨਰ ਨਿਰੱਕਾਰ ਨਿਰਾਕਾਰ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ।

(੨੩—੧੬੯ ੧੬੪)

ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਰਖੇਲ ਤਕ ਇਕ ਏਕੱਕਾਰੀ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਰਿਹਾ ਜਣਾਈਆ। ਨੇਤ੍ਰ ਤਕ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖਵਾਰੀ, ਪੰਜ ਪੰਜ ਪੰਜ ਨਾਲ ਵਡਯਾਈਆ। ਗ੍ਰਨਥ ਤਕ ਜਿਹਨੂੰ ਝੁਕਣੀ ਸੂਣੀ ਸਾਰੀ, ਸਾਰ ਸ਼ਬਦ ਨਾਲ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਉਹ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣੇ ਭਗਤ ਦਵਾਰ ਵਡ ਦਰਬਾਰੀ, ਦਰ ਦਰਬਾਰੇ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਫੇਰ ਰਖੇਲ ਵਰਤੇ ਅਪਰ ਅਪਾਰੀ, ਅਪਰਮਪਰ ਸ਼ਵਾਮੀ ਆਪ ਜਣਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਰੀਂ ਅਗੇ ਕਲਾ ਵਰਤਣੀ ਜਾਹਰੀ, ਜਾਹਰ ਜ਼ਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਦੀਨ ਦਿਆਲਾ ਕੋਈ ਰੂਪ ਨਹੀਂ ਮਰਦ ਨਾਰੀ, ਨਾਰੀ ਪੁਰੂ਷ ਨਾ ਵੰਡ ਕਂਡਾਈਆ। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਜੁਗਾਦਿ ਆਦਿ ਦਾ ਇਕ ਨਿਰਾਕਾਰੀ, ਨਿਰਵੈਰ ਨ੍ਹੂ ਇਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਸਤਿਜੁਗ ਦੀ ਸਤਿ ਕਰਨੀ ਉਸਾਰੀ, ਨੀਂਹ ਸਚ ਵਾਲੀ ਰਖਾਈਆ। ਜਨ ਭਗਤਾਂ ਦੀ ਲੇਖੇ ਲਾਏ ਸੇਵਾ ਭਾਰੀ, ਭਾਰਦਵਾਜ ਰਿਖੀ ਦਾ ਲੇਖਾ ਦਾ ਚੁਕਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਭ ਨੇ ਕਰਨੀ ਨਿਮੱਕਾਰੀ, ਨਿਉਂ ਨਿਉਂ ਸੀਸ ਝੁਕਾਈਆ। ਨਾਰਦ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਹੋਵੇ ਸਵਾ ਹਤਥ ਲੰਮੀ ਬੋਦੀ ਸੁਢ੍ਹੀ ਹੋਵੇ ਪਿਚਾਡੀ, ਤ੍ਰਿਸੂਲ ਤੈ ਧਾਰ ਮਥੇ ਉੱਤੇ ਬਣਾਈਆ। ਸਦੀ ਚੌਧਰੀ ਦੀ ਗੋਲੀ ਬੁਲਾਂ ਉੱਤੇ ਲਾਲੀ ਲਾਈ ਹੋਵੇ ਗਡੀ, ਗੜ੍ਹ ਗੜ੍ਹੀ ਚਮਕਾਰ ਦਾ ਗਵਾਹੀਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸ਼ਰੂਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਕਰੇ ਰਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਧਨ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਘ ਵਿਖੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਸਤਿ ਦੀ ਧਾਰ ਕਰੇ ਧਾਰੀ, ਪਾਰ ਮੁਹਬਤ ਸਚ ਰੂਪ ਦਰਸਾਈਆ। (੨੨—੬੭੬)

हरि मन्दर हरि दवार हरि साचा ताल सुहाया । निरगुण जोती कर उजिआर, गुर अरजन वेरव वरवाया । अठू पहिर रंग करतार, अन्ध अन्धेर दिस ना आया । दिवस रैण शब्द धुनकार, धुन अनादी रिहा वजाया । चरन कँवल हरि कर प्यार, गुर नानक नजरी आया । नानक बोले कर प्यार, अरजन वेरव वरवाया । आए दान धुर फ्रमाण, लेरवा एह समझाया । चिष्टे उत्ते लिख काला निशान, ना कोई सके मेट मिटाया । कलिजुग मेटे झूठ दुकान, भेरव परखण्ड रहण ना पाया । गुर का ज्ञान ना कोई वेचे विच्च दुकान, ना हड्ठे हड्ठ फिराया । दो जहान कीमत कोई ना सके चुकान, ना कोई मुल्ल पवाया । धुर दी बाणी धुर दी बाण, धुर करता रिहा लिखाया । अकाल पुरख होया मेहरवान, गुर अरजन सेवा लाया । शब्द गुर आया विच्च मैदान, आपणा पड़दा लाहिआ । गुरमुख विरला करे ध्यान, जिस जन बूझ बुझाया । जगत ज्ञान ना सके पछान, पढ़ पढ़ वादि वधाया । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, गुर अरजन दिता एका वर, एका गुर वरवाया ।

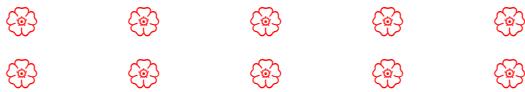
एका गुर इक्क ग्रंथ, एका रूप दरसाइंदा । एका सिख एका सिख्या एका पन्थ, एका मार्ग लाइंदा । सृष्ट सबाई दीसे मिथ्या ना कोई रहे अन्त, असथिल कोई रहण ना पाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, शब्द गुर जणाई लोकमात वज्जे वधाई धाम सुहाए इक्क अनडीठिआ ।

गुरु ग्रंथ शब्द चोट, एका तन लगाईआ । मनमुखां कछु काया खोट, जो जन हिरदे रिहा दिसाईआ । ग्रन्थी पन्थी माया भरे ना कोई पोट, ना कोई विश्टा वढ़ी लै लै खाईआ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणा शब्द धर, शब्द गुर रिहा सलाहीआ ।

शब्द गुर गुर दीनां, शब्दी लेरव लिखाया । शब्दी शब्द शब्द रस भीन्ना, शब्दी रंग चढ़ाया । शब्द जल शब्द मीना, शब्द शब्द विच्च समाया । शब्द बंने लोक तीनां, अकाश प्रकाश शब्द टिकाया । शब्द दाना शब्द बीना, दाना बीना शब्द अखवाया । शब्द खाणा शब्द पीणा, शब्द तृस्ना तृप्त कराया । शब्द मरना शब्द जीणा, शब्द शब्द लए उपाया । शब्द जोधा शब्द परबीना, शब्द डंक वजाया । शब्द पंचम नीचो नीच शब्द हीणा, शब्द निँउ निँउ सीस झुकाया । शब्द राज शब्द राजाना, शब्द शाह सुल्तान अखवाया । शब्द काज शब्द साज, शब्द बंध बंधाया । शब्द सीस शब्द ताज, शब्द रिहा टिकाया । शब्द मंत्री शब्द जोग राज, शब्द रयीअत रिहा अखवाया । शब्द रक्खे जगत सांझ, शब्द नाता दए तुङ्गाया । शब्द गुर आए लोकमात भाज, शब्द गुर रूप वटाया । शब्द गुर रक्खे लाज, शब्द गुर होए सहाया । नानक सुणाए नौं खण्ड पृथमी इक्क अवाज, गुर अरजन लेरव लिखाया । गुर अरजन मारे इक्क अवाज, हरि मन्दर दए सुहाया । हरि जू सवारे आपणा काज, गुर अरजन एह समझाया । कलिजुग अन्तम आवे भाज, जोती जामा भेरव वटाया । भाग लगाए देस माझ, छे योजन वंड वंडाया । छे शास्त्र खोले पाज, चार वेद फोल फोलाया । कलिजुग रावण गढ़ हँकारी तोड़े जगत समाज, कूड़ी क्रिया दए मिटाया । सज्जा चरन छुहाए दिल्ली दिलीज, आर पार आप हो जाया । गुरु ग्रन्थ उपर बाणी कलिजुग जीवां

ਇਕਕ ਨਕਾਬ, ਪੜਦਾ ਇਕਕ ਰਖਵਾਯਾ। ਅਕਾਲ ਤਖ਼ਤ ਅਕਾਲ ਸੂਰਤ ਨਿਰਗੁਣ ਸੁਣਾਏ ਨਾ ਕੋਈ
ਅਵਾਜ਼, ਢੁੱਡੁ ਸਾਰਿੰਗੇ ਰਹੇ ਵਜਾਧਾ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਗੁਰ ਅਰਜਨ
ਵੇਰਵੇ ਤੇਰਾ ਦਰ, ਹਰਿ ਮਨਦਰ ਸੋਹੇ ਸਾਚਾ ਘਰ, ਗੁਰੂ ਗ੍ਰਥ ਮਿਲੇ ਵਰ, ਭੇਵ ਚੁਕਾਏ ਨਾਰੀ ਨਰ, ਹਰਿ
ਸਾਚਾ ਢਾਡੀ ਦੋ ਜਹਾਨੀ ਬਣੇ ਗਾਡੀ, ਦੂਰੀ ਛੈਤੀ ਜਾਏ ਵਾਡੀ, ਏਕਾ ਦਰ ਰਖਵਾਧਾ।

(੦੭—੪੬੩ ੪੬੪)

ਗੋਬਿੰਦ ਸੇਜ ਕਹੇ ਮੇਰਾ ਰੂਪ ਘਾਸ ਫੂਸ, ਮੈਂ ਫੂਲਨ ਦਿਤੇ ਤਜਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਤਿਨਕਾ ਤਿਨਕਾ
ਬਣ ਗਏ ਤਾਣਾ ਪੇਟਾ ਸੂਤ, ਸ਼ਵਚਛ ਸੱਥ੍ਵੀ ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਸਾਡੇ ਉਤੇ ਸੁਤਾ ਪੁਰਖ
ਅਕਾਲ ਦਾ ਸੁਤ, ਦੁਲਾਰਾ ਇਕਕੋ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈਆ। ਸਾਡੇ ਗੁਰੂ ਮੌਲੀ ਰੁਤ, ਰੁਤੜੀ ਇਕਕ ਮਹਕਾਈਆ।
ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚੁਪਪ, ਵਾਸਤਾ ਦੇਣਾ ਪਾਈਆ। ਕਿਧਰਾਂ ਬਦਲ ਕੇ ਆ ਗਿਆ ਰੁਖ, ਬਣ ਕੇ ਪਾਨ੍ਧੀ ਰਾਹੀਅ। ਤੇਰੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ
ਕੋਈ ਦੁਂਖ, ਦੁਂਖ ਦਰਦ ਨਾ ਕੋਈ ਜਣਾਈਆ। ਸੇਜ ਕਹੇ ਮੈਂ ਫੇਰ ਵੇਖਵਾ ਤੁਸ ਨੇ ਤਾ ਦਿਤਾ ਸੁਚਛ,
ਹਸ਼ਸ ਕੇ ਕਿਹਾ ਸੁਸ਼ਕਲ ਤੁਹਾਡੀ ਦੂਰ ਕਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਮੈਂ ਛੁੱਕੇ ਆਵਾਂ ਕਾਧਾ ਬੁਤ,
ਬੁਤਖਾਨਾਨਾਂ ਡੇਰਾ ਢਾਹੀਆ। ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਆਉਣਾ ਅਭਿਨਾਸੀ ਅਚੁਤ, ਚੇਤਨਾ ਆਪਣੀ ਧਾਰ ਵਰਖਾਈਆ।
ਤੁਹਾਨੂੰ ਗੋਦੀ ਲਵਾਂ ਚੁਕਕ, ਫੜ ਬਾਹੋਂ ਗਲੇ ਲਗਾਈਆ। ਸਚਰਖਣਡ ਦਵਾਰੇ ਦੇਵਾਂ ਸੁਛੁ, ਦਰਗਾਹ ਸਾਚੀ
ਆਪ ਸੁਹਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਦੇਵਣਹਾਰਾ ਸਾਚਾ ਵਰ, ਮੇਹਰ
ਨਜ਼ਰ ਨਾਲ ਤਰਾਈਆ।

ਸੇਜ ਕਹੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਨਿਕਕੇ ਵਡੇ ਕੰਡੇ, ਆਪਣਾ ਸੁਖ ਭਵਾਈਆ। ਤਿੱਖੀ ਧਾਰ ਦਿਸਦੇ
ਦਨਦੇ, ਅਗੇ ਹੋ ਨਾ ਕਦੇ ਬਦਲਾਈਆ। ਸਾਰੇ ਕਹਣ ਸਾਡੇ ਭਾਗ ਚੰਗੇ, ਸਾਡੇ ਉਤੇ ਸੁਤਾ ਧੁਰ ਦਾ
ਮਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਦੇ ਰਖੂਨ ਨਾਲ ਅਸਾਂ ਜਾਣਾ ਰੰਗੇ, ਰੰਗ ਅਗਮਡਾ ਦਏ ਚੜ੍ਹਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਲੈ ਜਾਣਾ
ਓਸ ਢਣਡੇ, ਪਤਨ ਆਪਣੇ ਲਏ ਬਹਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਲੇਖੇ ਲਗਦੇ ਮੰਦੇ, ਪਤਿਤਾਂ ਹੋਏ ਸਹਾਈਆ। ਸਾਡੇ
ਨੈਣ ਰਹਣ ਨਾ ਅਨ੍ਧੇ, ਗੋਬਿੰਦ ਤਕਕੀਏ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਮੁਲਲ ਗਏ ਸੂਰਧਾ ਚੰਦੇ, ਨੂਰ
ਨੁਰਾਨਾ ਸੋਭਾ ਪਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਤਹ ਮੰਜਲ ਲੱਘੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੜਨ ਸੁਣਨ ਵਾਲਾ ਪਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ।
ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਥ੍ਵ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਮੇਲਾ ਆਪ
ਮਿਲਾਈਆ।

ਸੇਜ ਕਹੇ ਮੈਂ ਬੇਨਨਤੀ ਕੀਤੀ ਇਕਕ, ਨਿਮਰਤਾ ਵਿਚਚ ਸੁਣਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਕੁਛ ਲੇਖਾ ਦੇ
ਲਿਖ, ਹਿੱਸਾ ਸਾਡੇ ਨਾਲ ਪਾਈਆ। ਕੌਣ ਅੰਦਰ ਵਡਿਆ ਤੇਰੇ ਵਿਚ, ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ।
ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਮੇਰਾ ਪਿਤ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਬੇਪਰਵਾਹੀਆ। ਜੋ ਸਾਚਾ ਕਰੇ ਹਿਤ, ਨਿਤ ਨਵਿਤ
ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਲਭਦੇ ਕੋਟਨ ਕਿਤ, ਸ਼ਾਸਤਰ ਸਿਮਰਤ ਵੇਦ ਪੁਰਾਨ ਗੀਤਾ ਜ਼ਾਨ ਅੜੀਲ
ਕੁਰਾਨ ਰਖਾਣੀ ਬਾਣੀ ਪਢ ਪਢ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਤਹ ਕਿਸੇ ਨਾ ਪਏ ਦਿਸ, ਪ੍ਰਸਾਦ ਵਾਲੇ ਰਹੇ
ਕੁਰਲਾਈਆ। ਤਹ ਕਮਲੀਏ ਸੇਜਾ, ਜੇ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਖਵਾਤ ਮਿਲ ਜਾਏ ਤਹ ਸਭ ਲਹਣੇ ਦੇਣੇ
ਦਾ ਨਜ਼ਿਠ, ਮੇਹਰ ਨਿਗਾਹ ਇਕਕ ਉਠਾਈਆ। ਮੈਂ ਤੁਹਾਡੇ ਉਤੇ ਇਕਕੋ ਗਿਆ ਲਿਟ, ਏਸ ਦੇ ਬਦਲੇ

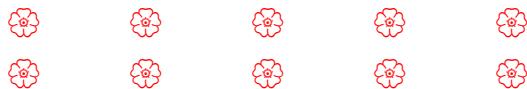
तुहानुं सचरवण्ड दिआं पहुंचाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, सद मेला आप कराईआ।

सेज कहे तेरा नाम चंगा कि दरस, सच दे समझाईआ। गोबिन्द किहा मैनुं मिल के मिटदी हरस, हवस रहे ना राईआ। मैं जिस उत्ते चाहवां कर देवां तरस, पापीआं पार कराईआ। नाम जपण वाले पता नहीं किन्ना चिर रहणगे तड़प, सतिगुर नजर कदे ना आईआ। नाम जपण वाले वेरवदे रहिंदे वक्त, दरस करन वाले दरस कर के आपणा आप पार कराईआ। एहो नाम दा ते मेरे मिलण दा फरक, फिकरे इकको विच्च समझाईआ। साख्यात सतिगुरू छिन्न विच्च चढ़ा दए फर्श दे उतों अर्श, अर्श तों फर्श एह मेरी बेपरवाहीआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, देवणहारा धुर दा वर, वाहवा आपणा संग बणाईआ।

सेज किहा गोबिन्द की चंगा तैनुं गाउणा, सिफतां राग अलाईआ। कि चंगा दर्शन पाउणा, निउँ के सीस निवाईआ। गोबिन्द किहा मैं ओस नूं अंग लगाउणा, जिस दा मेला नाल धुरदरगाहीआ। जिनां नूं अजे विछोड़े विच्च रखाउणा, उनां नूं नाम भगती विच्च लगाईआ। किसे नूं वेद पुरान शास्त्र, किसे नूं अञ्जील कुरान कलमे, किसे नूं गीता ज्ञान, किसे नूं गुरू ग्रंथ पढ़ाउणा, भगतां गुरमुखां नूं अंदर वड के आपणा दरस वरवाईआ। कागज कलम शाही वाला लेख नहीं हत्थ फड़ाउणा, फड़ बाहों पार कराउणा, मंजल साची आप चढ़ाउणा, सचरवण्ड दवार वसौणा, जिथ्ये मेरा जोत नूर डगमगाईआ। सच पुछें सेजा, मेरे तों बाद फेर पुरख अकाल आउणा, तत्ता वाला गुरू नहीं किसे मनाउणा, जिस ने शब्द गुरू उपजाउणा, चार जुग दिआं भगतां आप उठाउणा, साचा मार्ग इक्क दरसाउणा, बिनां भगती तों भगवन आपे पार कराईआ। गोबिन्द ने किहा मैं आपणे गुरसिख नूं किसे मकतब विच्च पढ़ने नहीं पाउणा, विद्यारथीआं वाला रूप नहीं दरसाउणा, उ अ इ स ह वाला टब्बर नहीं कोई बणाउणा, अलफ ये पे वाला लेखा नहीं कोई लिखाउणा, कलम शाही नाल पट्ठी वाला पटा नहीं कोई दृढ़ाउणा, जिस वल मेहर कीती उस नूं पार कराउणा, एह गोबिन्द दी बेपरवाहीआ। मेरे पिछ्ठों किसे पढ़ना ते किसे सुनाउणा, किसे हस्सणा ते किसे गाउणा, सच पुछें गोबिन्द हत्थ किसे नहीं आउणा, माछूवाड़े दी सेज दए गवाहीआ। सदी चौधरीं अन्त मेरयां सिखां मैनुं भुल्ल के मातलोक विच्च पछताउणा, पश्चाताप विच्च हाहाकार होए थाउँ थाईआ। गोबिन्द किहा अन्त अरवीर पूरे पन्थ विच्छों इकक सौ यारां सिखां ने गुरू ग्रंथ दा भेव पाउणा, बाकी समझ किसे ना आईआ। ऐवे जम्मे ते जम्म के मरे चुरासी विच्च भवाउणा, चारे रवाणी उत्भुज सेतज अंडज जेरज वंड वंडाईआ। गुरू ग्रंथ नूं मन्नणा ते पुरख अकाल नूं मनाउणा, एह गोबिन्द गिआ समझाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे रखेल साचा हरि, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, आदि जुगादि जुग चौकड़ी निरगुण नूर जोत जोत चमकाउणा,

।

(२२-६७) (२४ अस्सू शै सं ५)

..... अष्टभुज कहे तेरे ग्रंथ तकके भगत दवारे, भगवन रूप नजरी आईआ। जेहड़े सभ नूं देण इशारे, ऐशो इशर्त तजणा कूड़ लोकाईआ। सभ दी नईआ आई अन्त किनारे, नौका तकको थाउँ थाईआ। अवतार पैगगबर गुरू लेरवा दिउ सारे, सार शब्द हुक्म जणाईआ। आपणे नेत्र नैण लउ उघाड़े, अकर्व प्रतकर्व रूप दरसाईआ। धर्म दी धार आउणी विच्च अखाड़े, सच दवारे सोभा पाईआ। दिवस तकको सतारां हाढ़े, हाढ़ा कछु के इक्क जणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा धुर दा वर, धुर मस्तक लेरव बणाईआ।

ग्रंथ कहण असीं आ गए विच्च मैदान, मदन मोहण मानव दिती माण वडयाईआ। चार जुग दा झगड़ा मेटणा जो शरअ कीता विच्च दरमयान, दर दर आपणा हुक्म वरताईआ। साङ्खी समझ कर सके ना कोई इन्सान, बुद्धि विच्च ना कोई चतुराईआ। अवतार पैगगबर गुरू दिता ना किसे ज्ञान, मेहरवान हो के आपणी दया कमाईआ। सारे सिफतां वाले गा के गाण, ढोले रागाँ नादां विच्च कर शनवाईआ। हुण खेल श्री भगवान, हरि करता आप कराईआ। तीर अणयाला वज्जे बाण, बाण अणयाला आप चलाईआ। हुक्म कीता सूर्बीर बलवान बलधारी आप उठाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देणा साचा वर, सच दा हुक्म इक्क सुणाईआ।

ग्रंथ कहण असीं जुड़ गए अकर्वर अकर्वर, अकर्वरां नाल मिल के वज्जी वधाईआ। जन भगतो पूजा करनी नहीं किसे इट्ट पत्थर, पाहन सीस ना किसे निवाईआ। एह उह लेरवा जेहड़ा गोबिन्द लिखाईआ सी आपणे प्रेम पत्र, पत्रका समझ किसे ना आईआ। नौ वार रोज छिड़कदा सी अतर, अतर धुर दा नाम चढ़ाईआ। आपणे चोले दी कट के कतर, कतरा कतरा उत्ते रखाईआ। जन भगत हीरे बणा के रतन, देंदा रिहा माण वडयाईआ। पर जिस वेले सरसे दे पहुचँया पत्तन, घाट कन्धी डेरा लाईआ। आपणा लेरवा दस दरमेश जलधारा विच्च लगगा रक्खण, रखणा रवण्डे नाल बणाईआ। नाले इशारा कीता काहना आजा जो खांदा रिहा मक्खण, बंसरीआं धुन सुणाईआ। आह वेख मैं जाणा एका वार ओस प्रभू दे वतन, जो बेवतना लए मिलाईआ। फेर तकक जन भगतां आवां रक्खण, रक्खक हो के खेल खिलाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दी करनी कार कमाईआ।

ग्रंथ कहण गोबिन्द ने डोबे सी गिणती दे बाई, दूआ दूए नाल मिलाईआ। फेर दोवें उठा के बाहीं, बाबल अग्गे सीस निवाईआ। मैं उह काहन नहीं बणना जेहड़ा चरवाहा बणे गाई, गऊआं पिच्छे भज्जे वाहो दाहीआ। मैं उह राम नहीं बणना जेहड़ा जंगल बेले भज्जे वाहो दाही, रसत्तयां विच्च आपणा पन्ध मुकाईआ। मैं उह पैगगबर नहीं मन्नणा, जेहड़ा शरअ दी करे तबाही, तबा कूड़ वाली बणाईआ। उह गुरू नहीं मन्नणा जिस नूं जनणी कुकर्व दए जाई, माता आपणी कुकर्व उठाईआ। मैं उह पुरख अकाल नहीं मन्नणा, जेहड़ा सदा दा बणे ना गुसाई, सदा ना संग निभाईआ। मैं उह नाम नहीं मन्नणा,

जेहडा गुरमुखां दी कहੈ ना ਫਾਹੀ, ਫਾਂਸੀ ਗਲਿਂ ਨਾ ਦਏ ਕਟਾਈਆ। ਮੈਂ ਉਹ ਦਾਸ ਨਹੀਂ ਮਨਣਾ, ਜਹੇਡਾ ਦਮਾ ਦੀ ਦਏ ਨਾ ਗਵਾਹੀ, ਦਾਸਨਗੀਰ ਨਾ ਸਾਂਗ ਨਿਭਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ।

ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਗ੍ਰਥ ਸਰਸੇ ਵਿਚਚ ਭੋਬੇ, ਨਕਕ ਫੜ ਕੇ ਭੁਬਕੀ ਆਪਣੀ ਲੰਝ ਲਗਾਈਆ। ਫੇਰ ਸੂਧੇ ਮਾਰ ਕੇ ਗੋਛੇ, ਹਤਥ ਛਾਤੀ ਉਤੇ ਭਾਹੀਆ। ਏਹ ਹੋ ਗਏ ਤੋਹੋ ਜੋਗੇ, ਤੇਰੀ ਝੋਲੀ ਪਾਈਆ। ਹਤਥ ਲੈ ਆਪਣੇ ਬੋਝੇ, ਬੋਝਲ ਭਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ਬਣਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਕਿਹਾ ਨਾਲ ਰੋਹਬੇ, ਗੁਸਸੇ ਵਿਚਚ ਸੁਣਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੈਂ ਕੋਈ ਫਿਰਨਾ ਨਹੀਂ ਵਿਚਚ ਟੋਝਾਂ ਟੋਬੇ, ਭੁਬਕੀਆਂ ਲੈ ਨਾ ਝਾਵੁ ਲੱਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਸਰਸਾ ਕਹੈ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਬਾਈ ਗ੍ਰਥ ਮੇਰੇ ਪੁਜ ਗਏ ਵਿਚਚ ਤਹਿ, ਤਹਿਰਖਾਨਾ ਨਾਨਕ ਦਿਤਾ ਬਣਾਈਆ। ਗੋਬਿੰਦ ਦੋਵੇਂ ਹਤਥ ਸਿਰ ਤੇ ਰਕਖ ਕੇ ਗਿਆ ਬਹ, ਆਸਣ ਟੇਡੀ ਧਾਰ ਲਗਾਈਆ। ਨਾਲੇ ਹਸਸ ਕੇ ਕਿਹਾ ਆਦਿ ਅੜਤ ਤੂਹੀ ਹੈਂ, ਦੂਜਾ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਤੇਰੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸ਼ਕਤ ਸ਼ਵੈ, ਨੂਰ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਗ੍ਰਥ ਓ ਪੁਰਖ ਅਕਾਲੇ ਤੈਨੂੰ ਕੀਤੇ ਬੈਅ, ਦੂਜਾ ਹਕ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਜਿਸ ਵਿਚਚ ਤੂੰ ਸਭ ਕੁਛ ਕਰਨਾ ਲੈਅ, ਲਾਈਨ ਇਕਕੋ ਦੇਣੀ ਬਣਾਈਆ। ਅਵਤਾਰ ਪੈਗਬਰ ਗੁਰੂ ਸਾਰੇ ਤੇਰੀ ਚਰਨੀ ਜਾਣੇ ਢਹ, ਢੰਡਾ ਮੇਰਾ ਦਏ ਗਵਾਹੀਆ। ਮੈਂ ਖਾਲੀ ਹਤਥੀਂ ਜਾਣਾ ਮੇਰੇ ਹਤਥ ਵਿਚਚ ਹੋਣੀ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਥੈ, ਮਾਛੂਵਾਡਾ ਮੇਰਾ ਧਾਮ ਸੁਹਾਈਆ। ਮੈਂ ਇਕਕੋ ਸਰਸੇ ਦੀ ਜਗਹ ਤੇਰੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੀ ਵਗਦੀ ਕੇਖਣੀ ਨੈ, ਨਈਆ ਦੂਸਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣਨਾ ਤੂੰ ਮਾਲਕ ਤੈਲੋਕੀ ਕਿ ਤੈਅ, ਤਿਨਾਂ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਮਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਆਪਣੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਸਰਸਾ ਕਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਰਖਣਡੇ ਨਾਲ ਨੌਂ ਮਾਰੀਆਂ ਚਾਰੋਂ ਕੁਣਟ ਲਕੀਰਾਂ, ਆਪਣੀ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਲਗਾਈਆ। ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਚੋਲੇ ਦੀਆਂ ਕਰ ਕੇ ਲੀਰਾਂ ਲੀਰਾਂ, ਲੀਰਾਂ ਦਿਤੀਆਂ ਕਰਾਈਆ। ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਸੀਸ ਤੋਂ ਲਾਹ ਕੇ ਚੀਰਾ, ਪੁਟ੍ਠਾ ਦਿੱਤਾ ਲਟਕਾਈਆ। ਫੇਰ ਤੁੰਗਲੀ ਤੋਂ ਚਵੂ ਕੇ ਹੀਰਾ, ਹੀਰੇ ਗੁਰਮੁਖ ਦਿੱਤੇ ਰਖਾਈਆ। ਫੇਰ ਆਖਿਆ ਭਜ਼ ਕੇ ਆ ਕਬੀਰਾ, ਕਬਰਾਂ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਿਆਂ ਜਣਾਈਆ। ਆਹ ਕੇਖ ਲੈ ਮੈਂ ਉਚਚ ਦਾ ਪੀਰਾ, ਪੀਰ ਪੈਗਬਰ ਸਾਰੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਈਆ। ਤਹ ਕੇਖ ਮੇਰੀ ਤੁੰਗਲੀ ਨਾਲ ਰਖਿਦਾਸ ਦਾ ਕਸੀਰਾ, ਜੋ ਕਸ ਕੇ ਲਿਆ ਬੰਧਾਈਆ। ਤਹ ਕੇਖ ਮੇਰਾ ਕਮਾਨ ਤੋ ਤੀਰਾ, ਤੁਰੀਆ ਤੋਂ ਪਰੇ ਢੂਢਾਈਆ। ਮੈਂ ਕੋਈ ਗੋਬਿੰਦ ਭਾਹ ਕੇ ਬਹਿਣ ਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਪੀੜਾ, ਮੁਖ ਘੁੰਗਟ ਨਾ ਕੋਈ ਰਖਾਈਆ। ਜਦ ਆਵਾਂਗਾ ਦੋ ਜਹਾਨਾਂ ਚੁਕਾਂਗਾ ਬੀੜਾ, ਆਪਣਾ ਬਲ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਦਾ ਰਾਹ ਰਹਣ ਦੇਣਾ ਨਹੀਂ ਭੀੜਾ, ਭੀੜੀ ਗਲੀ ਵਿਚਚੋਂ ਬਾਹਰ ਕਛੂਈਆ। ਮੈਂ ਇਕਠੇ ਕੀਤੇ ਜਵੁ ਨਾਈ ਛੀਬੇ ਝੀਰਾ, ਝੀਵਰ ਹੋ ਕੇ ਗੁਰਮੁਖਾਂ ਅਮ੃ਤ ਪਾਵਾਂ ਚਾਈ ਚਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਸੁਣਾਈਆ।

ਸਰਸਾ ਕਹੈ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਕਨਨ ਫੜ ਕੇ ਮੇਰੇ ਅੰਦਰ ਮਾਰੀ ਝਾਕੀ, ਨਿਗਹ ਨਿਗਹ ਵਿਚਚੋਂ ਬਦਲਾਈਆ। ਇਕਕ ਰਖਬਰ ਅਗਮੀ ਆਰਵੀ, ਬਿਨ ਅਕਰਖਾਂ ਦਿਤੀ ਸੁਣਾਈਆ। ਹਾਜ਼ਰ ਹੋ ਜਾ ਮੇਰੇ

ਕਮਲਾਪਾਤੀ, ਪਤਿਪਰਮੇਸ਼ਵਰ ਆਪਣਾ ਪਨਥ ਸੁਕਾਈਆ। ਆਹ ਤਕਕ ਲੈ ਪੋਹ ਦੀ ਠੰਡੀ ਰਾਤੀ, ਰੁਤੜੀ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਮਹਕਾਈਆ। ਜਿਥੇ ਮੇਰੇ ਗ੍ਰਥ ਜਿਥੇ ਮੇਰਾ ਪਨਥ ਉਥੇ ਨਾ ਕੋਈ ਦੀਵਾ ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਤੀ, ਬਿਨਾਂ ਤੇਰੀ ਜੋਤ ਤੋਂ ਨੂਰ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਚਿਰ ਮੈਂ ਸ਼ਬਦ ਰੂਪ ਹੋ ਕੇ ਨਾ ਆਵਾਂ ਤੈਨੂੰ ਕਰਨੀ ਪਊਗੀ ਰਾਖੀ, ਰਾਖਿਆ ਆਖਾ ਮਨਨ ਕੇ ਫਿਰ ਮੈਨੂੰ ਹੁਕਮ ਲੈਣਾ ਮਨਾਈਆ। ਮੈਂ ਤੇਰਾ ਲਾਡਲਾ ਸੁਤ ਜੇ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚਚ ਕਰ ਲਵਾਂ ਗੁਸ਼ਟਾਖੀ, ਫੇਰ ਵੀ ਬੁਝ ਕੇ ਗਲੇ ਲੈਣਾ ਲਗਾਈਆ। ਪਰ ਧਾਦ ਰਕਖਣਾ ਤੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਤੇਰੇ ਗ੍ਰਥ ਮੇਰੇ ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਪਨਥ ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਯਾ ਬਿਨਾਂ ਭਜਨ ਤੋਂ ਤਾਰ ਦੇਵਾਂਗਾ ਪਾਪੀ, ਪਤਿਤ ਪੁਨੀਤ ਬਣਾਈਆ। ਮੰਜਲ ਚਾਢ ਦੇਵਾਂ ਘਾਟੀ, ਘਾਟਾ ਰਹੇ ਨਾ ਰਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸੱਚ ਦਾ ਆਪਣਾ ਹੁਕਮ ਇਕਕ ਮਨਾਈਆ।

ਸਰਸਾ ਕਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਮੇਰੇ ਉਤੇ ਲਾ ਦਿਤਾ ਪੰਜਾਂ, ਪੰਜੇ ਉਂਗਲਾਂ ਫੇਰ ਆਪਣੇ ਸੁਖ ਵਿਚਚ ਪਾਈਆ। ਜੇਹੜਾ ਹੁਕਮ ਹੁਕਮ ਲਿਖ ਸਕੇ ਨਹੀਂ ਮੇਰੇ ਕਵੀ ਧਾਰ ਬਵਂਜਾ, ਬਾਵਨ ਰੰਗ ਰੰਗਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਸਾਹਿਬ ਨੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਮਿਲ ਕੇ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ, ਚੰਗੀ ਤਰਾਂ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਅਜ਼ ਓਏ ਸਰਸਿਆਂ ਮੈਂ ਭਜ਼ਾ ਜਾਂਦਾ ਛੁੱਕੇ ਪੁਰੀ ਅਨਨਦਾ, ਅਨਨਦ ਜਗਤ ਵਾਲਾ ਤਜਾਈਆ। ਏਹ ਫ਼ਹਿਣੇ ਕੋਠੇ ਕੰਧਾ, ਮਹਲਲ ਨਜ਼ਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਈਆ। ਮੈਂ ਗੋਬਿੰਦ ਬਣਯਾ ਤੇਰਾ ਨਜ਼ਰੀ ਆਵਾਂ ਪੰਜਾਂ ਤਤਤਾਂ ਵਾਲਾ ਬਨਦਾ, ਬੰਧਨ ਜਗਤ ਵਾਲੇ ਰਖਾਈਆ। ਅਗੇ ਖੇਲ ਕਰਾਂ ਅਚੰਭਾ, ਅਚਰਜ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ। ਆਪਣਾ ਰੂਪ ਸੱਚ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੱਸਾਂ ਚੌਡਾ ਲੰਮਾਂ, ਮਿਣਤੀ ਸਕੇ ਨਾ ਕੋਈ ਕਰਾਈਆ। ਨਾ ਧੋਤੀ ਪਹਨਾ ਨਾ ਤੰਬਾ, ਕਛਿਹਰਾ ਕਚ਼ ਨਾ ਸੰਗ ਰਖਾਈਆ। ਨਾ ਵੇਸ ਵਟਾਵਾਂ ਨਾ ਕੇਸ ਰਖਾਵਾਂ ਨਾ ਰੰਗ ਰੰਗਾਵਾਂ ਕੰਧਾ, ਕੰਗਣ ਤਨ ਨਾ ਕੋਈ ਚਤੁਰਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਹੋਵਾਂ ਤੇਰਾ ਰੂਪ ਹੋਵਾਂ ਸੂਰਾ ਸੰਬੰਧਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਜਨਮੇ ਕੋਈ ਨਾ ਮਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਸ਼ਬਦ ਹੋਵਾਂ ਇਕਕੋ ਹੋਵਾਂ ਮਰਦਾਂਗਾ, ਇਕਕੋ ਕਰਾਂ ਸ਼ਨਵਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਸੇਜ ਹੋਏ ਪਲੰਧਾ, ਆਸਣ ਇਕਕ ਸੁਹਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਨਾਮ ਹੋਵੇ ਇਕਕੋ ਹੋਵੇ ਰਖਣਡਾ, ਬ੍ਰਹਮਣਡਾਂ ਹੁਕਮ ਵਰਤਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਮੰਜਲ ਹੋਵੇ ਇਕਕੋ ਹੋਵੇ ਕਨਢ੍ਹਾ, ਕਨਢ੍ਹੀ ਬੈਠਾ ਧਿਆਨ ਲਗਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਚ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸੱਚ ਦੀ ਕਰਨੀ ਕਾਰ ਕਮਾਈਆ।

ਸਰਸਾ ਕਹੇ ਗੋਬਿੰਦ ਨੇ ਮੇਰੀ ਨਿਕਕੀ ਜਿਹੀ ਬਣਾਈ ਕਧਾਰੀ, ਕਦਮ ਢਾਈ ਪੁਫ੍ਹੇ ਪੈਰੀਂ ਚਲ ਕੇ ਦਿਤੀ ਜਣਾਈਆ। ਫੇਰ ਦੋ ਹਤਥਾਂ ਦੀ ਬਣਾ ਕੇ ਰਖਾਰੀ, ਸੀਸ ਆਪਣੇ ਉਤੇ ਟਿਕਾਈਆ। ਫੇਰ ਬਣ ਗਿਆ ਜਗਤ ਦਾ ਜਵਾਰੀ, ਸੱਚ ਝੂਠ ਦੀਆਂ ਗੋਹਟਾਂ ਹਤਥ ਟਿਕਾਈਆ। ਫੇਰ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਰੇ ਵਾਰੇ ਵਾਰੀ, ਇਕਕ ਦੂਜੀ ਉਤੇ ਛੁਹਾਈਆ। ਫੇਰ ਤਕਕਧਾ ਮੇਰਾ ਨੂਰ ਜੋਤ ਨਿਰੱਕਾਰੀ, ਨਿਰਵੈਰ ਇਕ ਇਲਲਾਹੀਆ। ਜਿਸ ਨੇ ਮੇਰੀ ਸਾਂਭ ਕੇ ਰਕਖਣੀ ਪਟਾਰੀ, ਪਟਨੇ ਵਾਲਾ ਰਿਹਾ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਜੇਹੜਾ ਆਦਿ ਤੋਂ ਵਡ੍ਹਾ ਭਣਡਾਰੀ, ਭੰਡਾਰੇ ਵਿ਷੍ਣੂ ਰਿਹਾ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਮੇਰਾ ਖੇਲ ਹੋਣਾ ਅਪਾਰੀ, ਅਪਰਮਪਰ ਰਿਹਾ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਮੇਰੇ ਲੇਖ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦੇਸ ਵਿਚਚ ਲੈ ਜਾਏ ਇਕਕ ਵਾਰੀ, ਵਾਰਸ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣੀ ਦਿਆ ਕਮਾਈਆ। ਫੇਰ ਬਣ ਸ਼ਾਹ ਸਿਕਦਾਰੀ, ਨਿਰਵੈਰ ਹੋ ਕੇ ਰੂਪ ਬਦਲਾਈਆ। ਨਾਦ ਸ਼ਬਦ ਧੁਨ ਕਰ ਧੁਨਕਾਰੀ, ਸਾਂਦੇਸ਼ਾ ਦੇਵੇ ਥਾਉਂ ਥਾਈਆ। ਝੱਡ ਸ਼ਬਦ ਅਗਮੀ ਰਮਜ ਇਕ ਮਾਰੀ, ਮਾਰੂ ਰਾਗ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦਿਤੀ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਓ ਗੋਬਿੰਦ ਤੇਰੇ ਗ੍ਰਥ ਪਨਥ ਦਾ ਇਕਕੋ ਪਾਹੜ, ਪਹਿਰਾ ਦੇ ਕੇ ਆਪਣਾ

खेल खिलाईआ। याद कर लै जिस वेले आवे तेरयां गुरमरवां भगतां पार उतारू, उतर पूरब पच्छिम दक्खण वेरव वरवाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच सच सच नाल मिलाईआ।

ग्रंथ कहण जिस वेले गोबिन्द पाणी दे विच्च रक्खया, सैहज नाल टिकाईआ। असां प्यार विच्च टेकिआ मथथया, मस्तक सीस झुकाईआ। गोबिन्द पिच्छे ताली मार के हस्सया, पिच्छेतों पिच्छा दित्ता जणाईआ। उह तक्को आदि वस्सया, अन्त उहो होए सहाईआ। कलिजुग होवे अन्धरी मस्सया, साचा चन्द ना कोई चमकाईआ। बिनां कदमां तों आवे नस्सया, बण के धुर दा माहीआ। नाले खुशीआं दे विच्च नच्चया, कदम कदम नाल बदलाईआ। मेरा वाहिदा कौल पूरा होण लगगया सच्चया, पुरी अनन्द दित्ता तजाईआ। नाले तूं मेरा मैं तेरा ढोला जपिआ, सोहँ राग सुणाईआ। नाले हस्स के किहा वाहिगुरू तेरी रक्खया, पुरख अकाल तेरी सरनाईआ। नाले घुट्ठ के कमर कसिआ, सूरबीर लई अंगढाईआ। सच पुछो गोबिन्द इक्को कदम नाल सरसे नूं टप्पआ, दूजा कदम ना विच्च टिकाईआ। अग्गे प्रकाश तक्कया लट्ठ लट्ठया, नूर जोत रुशनाईआ। गोबिन्द ने पुढ़ा सीस चरनां ते सुट्ठआ, सुट्ठ के दित्ता वरवाईआ। पुरख अकाल चुक्क के आपणे पट्ठया, पट्ने वाला छाती ते लिआ टिकाईआ। वाह मेरे बच्चया, बचपन तेरा मोहे भाईआ। उह वेरव तेरा टुट्ठ जाणां भाण्डा शरीर कच्चया, तन वजूद रहण ना पाईआ। औह वेरव तेरा नंदेड़ अंगीठा मच्चया, जिथ्थे नानक निशाना गिआ टिकाईआ। औह वेरव तैनूं झुकदे कोटन रव सस्सआ, उण्डावत कर के खुशी बणाईआ। उह वेरव सचरवण्ड दवारा तेरी करे कथिआ, कथनी राग अलाहीआ। उह रवेड़ा तक्क बण गिआ रूप स्मर्थया, दूजा नजर कोई ना आईआ। फेर नीचे वेरव कलिजुग अन्धेरी मस्सआ, साचा चन्द ना कोई चमकाईआ। खिआल कर सस्से उत्ते होड़ा होड़े नाल मिल्या सस्सआ, सो आपणा रूप वरवाईआ। हँ ब्रह्म अन्धेरे विच्च छपिआ, गोबिन्द चन्न चन्ना तेरे बिना करे ना कोई रुशनाईआ। गोबिन्द किहा प्रभू तेरा मेरा कौल इकरार पक्कया, पारब्रह्म गंदु पक्की लैणी बन्नाईआ। फेर जोत धार विच्च नस्सया, भज्जया वाहो दाहीआ। फिर खिड़ खिड़ा के हस्सया, बिनां मुख दन्द तों आपणा राग अलाईआ। अबिनाशी करते इशारा कीता रतिआ, सैनत दिती लगाईआ। गोबिन्द आह वेरव दोहां दा धाम नयारा, जिथ्थे खेल होणा अपारा, पूरन ते पूरन दा सोहे पॅपिआ, पतिपरमेश्वर तेरा मेरा रूप इक्को नजरी आईआ। जेहड़ा तूं सरसे विच्च मेरे सहारे रक्खया, सो सांभ के रक्खां चाई चाईआ। पर इक्क गल्ल याद कर लै जिस वेले तेरा ढईआ टप्पिआ, इन्हां ग्रंथां दे टप्पे मैं देणे सुणाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा वर हरि, सच दा हुक्म इक्क सुणाईआ।

गोबिन्द किहा मेरे पुरख अकाल स्वामी, साहिब तेरी सरनाईआ। आदि अन्त दे अन्तरजामी, आदि अन्त तेरे हत्थ वडयाईआ। मैं तैनूं इक्को वार करां सलामी, सलामां लैण वाल्या तेरे अग्गे सीस झुकाईआ। पर मैथों होणी नहीं किसे दी गुलामी, चाकर हो ना सेव कमाईआ। मैं शरअ छड़ु देणी तमामी, पिछले ज़ंजीर गल ना कोई पवाईआ। जदो

जावांगा तेरा नाता सभ दा जोड़ांगा बाहमी, ब्रह्म नूर ब्रह्म दिआं जणाईआ। जेहडा लेख लिखया तमामी, तस्था तस्था दिआं समझाईआ। इक्के खेल करां तेरयां भगतां नूं खड़ा करां तेरयां गुरमुखां दी निशानी, निशाना नाम तीर देणा चलाईआ। जोती जोत सस्प हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा हुक्म इक्के वरताईआ।

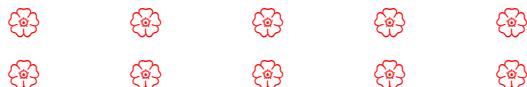
पुरख अकाल किहा गोबिन्द तेरे सिख बणा दिआं भगत, एह मेरी बेपरवाहीआ। र्सिफ तेरे उत्ते किरपा करां फकत, फिकरा तेरा आपणे नाल बदाईआ। जिस वेले सदी चौधवीं दा आया वक्त, सम्मत शहनशाही सत्त नाल वडयाईआ। प्रगट होवां विच्च जगत, जागरत जोत कर रुशनाईआ। गुरसिख बणा के जिगरे लखत, लेखा सभ दा दिआं बणाईआ। पर इक्के गल्ल याद करलै अवतारां पैगंबरां गुरुओं वास्तो मेरा हुक्म होवे सख्त, सखीआं वाला काहन बचया रहण कोई ना पाईआ। मैं शरअ दी गुंजाइश रहण नहीं देणी बचत, बच्चू बणा के सारे देणे समझाईआ। मेरे कोल चल के आवे कोई ना वफद, आपणा मता पकाईआ। याद कर लै गोबिन्द मेरा रूप इक्को सतिगुरु ते सतिगुरु मेरा शब्द, तत्त कम्म किसे ना आईआ। आत्म दी धार सदा मेरा मज़्हब, परमात्म इष्ट देणा रखाईआ। पर इक्के हैरान होण वाली गल्ल जिस नूं सारयां कहणा गज्जब, भैव आपणा ना किसे खुलाईआ। जेहडा इशारा दित्ता नानक नूं विच्च अरब, अरबां खरबां तों परे दिता समझाईआ। उस नूं नौं सौ चुरानमे चौकड़ी जुग जिंने शास्त्रां दे अक्खर जे ओनी वार देंदे रहण जरब, उहदा हासल समझ कोई ना पाईआ। जोती जोत सस्प हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा हुक्म इक्के वरताईआ।

पुरख अकाल किहा गोबिन्द जिस वेले बीत गिआ अरसा, आपणा पन्ध मुकाईआ। मैं पूरन दी धार बणा देवां तेरा सरसा, सरीर बेनजीर रूप प्रगटाईआ। मुहम्मद दा पूरा हो गिआ बरसा, बरसी सतिगुर शब्द लए मनाईआ। तेरे ग्रंथां दी पूरन दी धार विच्चों करांगा चर्चा, चरागाहां खोजण कोई ना जाईआ। हुक्म देवागा उतों अरशा, वसावांगा उत्ते फर्शा, फर्शी हो के आपणी खेल खिलाईआ। जिस दीआं वक्खरीआं होणगीआं तर्जां, मेरीआं होणगीआं गर्जां, गरज के दूजा राह ना कोई तकाईआ। नाले अवतारां पैगंबरां गुरुओं दीआं पूरीआं करांगा अर्जां, अर्जीआं फोलो चाईं चाईआ। जोती जोत सस्प हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दी आपणी करनी कार कमाईआ।

गोबिन्द दे वेंहंदिआं वेंहंदिआं सरसे विच्च आ गई लहर, लहर लहर नाल टकराईआ। उस ने प्रेम विच्च तूं मेरा मैं तेरा गाया नाल बहिर, बहिरयां दित्ता सुणाईआ। नाले हस्स के किहा गोबिन्द गुणी गहिंदा मेटणी चिन्दा जदों वसणा सोहणयां वसणा तेरा सम्बल शहिर, शहनशाह तेरा डेरा लए लगाईआ। उस वेले जरूर दीन दुनी उत्ते वरतेगा कहर, सरसा काहिरे वल ध्यान लगाईआ। इक्के होर खबर सुण प्रभू दी सार पा सके कोई ना गैर, गहर गम्भीर नज्जर किसे ना आईआ। उस वेले तूं गुरमुखां दे अंदर दी करीं सैर, सैरगाह इक्को इक्के जणाईआ। जोती जोत सस्प हरि, आप आपणी किरपा कर, करे खेल साचा हरि, सच दा मेला लए मिलाईआ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਗ੍ਰਥਾਂ ਨੇ ਗਾਉਣਾ ਇਕਕ ਗਾਣਾ, ਬਿਨਾਂ ਜਬਾਨ ਹਿਲਾਈਆ। ਸਰਸ਼ਸਿਆ ਤੁੰ ਬਣ ਗਿਆ ਸਾਡਾ ਕੁਤਬਰਖਾਨਾ, ਕੁਤਬਿਆਂ ਦਾ ਝਗੜਾ ਦੇਣਾ ਸੁਕਾਈਆ। ਤੇਰੇ ਵਿਚਚ ਵੇਰਵਣਾ ਖੇਲ ਸ਼੍ਰੀ ਭਗਵਾਨਾ, ਜੋ ਭਗਵਨ ਧੁਰਦਰਗਾਈਆ। ਜਿਸ ਦਾ ਇਕਕੋ ਇਕਕ ਤਰਾਨਾ, ਇਕਕੋ ਕਰੇ ਪਢਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਨੂਰ ਨੁਰਾਨਾ, ਇਕਕੋ ਜੋਤ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਘਰ ਘਰਾਨਾ, ਇਕਕੋ ਗ੍ਰਹ ਵਸਾਈਆ। ਇਕਕੋ ਹੋਵੇ ਮੇਹਰਖਾਨਾ, ਮੇਹਰ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈਆ। ਅਸੀਂ ਚੌਹਨਦੇ ਉਸ ਦਾ ਕਰੀਏ ਬਿਆਨਾ, ਜੋ ਬੇਜਬਾਨ ਅਰਖਵਾਈਆ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਝੁਕਣ ਜਿਮੀ ਅਸਮਾਨਾਂ, ਇਸਮ ਆਜਮ ਇਕਕ ਵਡਧਾਈਆ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਰਿਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਸਚ ਦਾ ਆਪਣਾ ਭੇਵ ਖੁਲ੍ਹਾਈਆ।

ਗੋਬਿੰਦ ਕਿਹਾ ਏਹ ਖੇਲ ਨਿਰੱਕਾਰੀ, ਅਕਲ ਕਲਧਾਰੀ ਆਪ ਕਰਾਈਆ। ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਆਵੇ ਉਸ ਦੀ ਵਾਰੀ, ਵਾਰਤਾ ਮੇਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਗਟਾਈਆ। ਉਸ ਦੀ ਕਲਾ ਹੋਵੇਗੀ ਜਾਹਰੀ, ਜਾਹਰ ਜਹੂਰ ਕਰੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈਆ। ਖ਼ਬਰ ਹੋਵੇ ਸਭ ਤੋਂ ਬਾਹਰੀ, ਬਹਰਹਾਲ ਦ੃ਢਾਈਆ। ਉਸ ਦੇ ਪੰਜਾਂ ਤਤਾਂ ਦੇ ਪੰਜ ਹੋਣੇ ਲਿਰਖਾਰੀ, ਪੰਜਾ ਗੋਬਿੰਦ ਦਾ ਦਾ ਦਾ ਗਵਾਈਆ। ਮੇਰੀ ਆਸ਼ਾ ਪੂਰੀ ਕਰੇ ਸਾਰੀ, ਸਰਸਾ ਦੀ ਭੇਟਾ ਵਾਲੇ ਫੇਰ ਦਾ ਦੁਹਰਾਈਆ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਚ ਲਗ ਮਾਤਰ ਘਟ ਨਾ ਕਰੇ ਕਨਾਂ ਤੇ ਬਿਹਾਰੀ, ਔਂਕਡ ਦੁਲੈਂਕਡ ਲਾਂਵ ਦੁਲਾਂਵ ਬਚੀ ਰਹਣ ਕੋਈ ਨਾ ਪਾਈਆ। ਸੋ ਵਕਤ ਸੁਹਿਜਣਾ ਆ ਗਿਆ, ਪੁਰਖ ਅਕਾਲਾ ਆ ਗਿਆ, ਖੇਲ ਖਿਲਾ ਗਿਆ, ਗੋਬਿੰਦ ਸੂਰਾ ਨਾਲ ਰਲਾ ਗਿਆ, ਸਮੱਲ ਆਪਣਾ ਧਾਮ ਸੁਹਾ ਗਿਆ, ਸ਼ਬਦ ਸ਼ਬਦੀ ਡੱਕ ਵਜਾ ਗਿਆ, ਭੇਵ ਅਭੇਦਾ ਭੇਦ ਛੁਪਾ ਗਿਆ, ਬਿਨਾਂ ਛਘਰ ਛੜਨ ਤੋਂ ਵਸਣ ਵਾਲਾ ਪੂਰਨ ਦੀ ਛਘਰੀ ਵਿਚਚ ਆਪਣਾ ਡੇਰਾ ਲਾ ਗਿਆ, ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਰਿਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਕਿਰਪਾ ਕਰ, ਕਰੇ ਖੇਲ ਸਾਚਾ ਹਰਿ, ਨਿਹਕਲਕ ਨਰਾਯਣ ਨਰ, ਮਹਾਰਾਜ ਸ਼ੇਰ ਸਿੱਧ ਵਿ਷ਨੂੰ ਭਗਵਾਨ, ਜਿਸ ਦੀ ਸਭ ਨੇ ਚਲਣਾ ਵਿਚਚ ਆਗਿਆ, ਅਗੇ ਹੋ ਕੇ ਆਪਣਾ ਬਲ ਨਾ ਕੋਈ ਵਰਖਾਈਆ। (੧੮ ਹਾਡ ਸ਼ੈ ਸਂ ੭ ਰਾਤ ਨੂੰ)

ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਪੁਰਖ ਮਨਾਯਾ, ਆਤਮ ਭਧਾ ਅਨਨਦ। ਗੁਰ ਮੰਤਰ ਨਾਮ ਦ੃ਢਾਯਾ, ਮਿਟਾਈ ਸਗਲੀ ਚਿੰਦ। ਗੁਰਮੁਖ ਸਾਜਨ ਬੂੜਾ ਬੁੜਾਯਾ, ਹਰਿਜਨ ਬਣਾਈ ਬਣਤ। ਮਨਮੁਖਾਂ ਦਿਸ ਨਾ ਆਯਾ, ਜਗ ਮਾਯਾ ਪਾਈ ਬੇਅੰਤ। ਹਰਿ ਜੋਤੀ ਨੂਰ ਉਪਾਯਾ, ਸ਼ਬਦ ਮਿਲਾਵਾ ਸਾਚੇ ਕਨਤ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਰਿਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਖੇਲੇ ਖੇਲ ਆਦਿ ਅੰਤ।

ਗੁਰ ਸਤਿਗੁਰ ਪੂਰਾ ਸੇਵਿਆ, ਨਾਮ ਨਿਰਭਣ ਦੇਵ। ਗੁਰ ਪਾਧਾ ਅਲਕਰਖ ਅਭੇਵਿਆ, ਘਰ ਲਗਗਾ ਸਾਚਾ ਨੇਂਹ। ਕਲਿਜੁਗ ਗਾਧਾ ਰਸਨਾ ਜਿਹਵਿਆ, ਦਰ ਪਾਧਾ ਸਾਚਾ ਥਾੜ੍ਹ। ਜੋਤੀ ਜੋਤ ਸੱਖ੍ਰਿਪ ਹਰਿ, ਆਪ ਆਪਣੀ ਜੋਤ ਧਰ, ਹਰਿਜਨ ਮੇਲਾ ਸਾਚੇ ਦਰ, ਘਰ ਸਾਚੇ ਘਨੇਰਾ ਚਾਓ।

ਹਰਿ ਸਤਿਗੁਰ ਸਾਚਾ ਪਾਰਬ੍ਰਹਮ, ਆਦਿ ਪੁਰਖ ਅਬਿਨਾਸ਼। ਆਦਿ ਜੁਗਾਦੀ ਜਾਣੇ ਕਰਮ, ਆਵੇ ਜਾਵੇ ਵੇਰਖੇ ਖੇਲ ਤਮਾਸਾ। ਲਕਖ ਚੁਰਾਸੀ ਤੇਰੇ ਕਰਮ, ਤੇਰੇ ਕਰਮ ਬਲ ਬਲ ਜਾਸਾ। ਨੌਂ ਖਣਡ ਵੇਰਖੇ ਚਾਰੇ ਵਰਨ, ਕਵਣ ਦਵਾਰ ਦਾਸੀ ਦਾਸਾ। ਭਗਤਨ ਮੇਲਾ ਇਕਕ ਪਧਾਰ, ਹਰਿ ਸ਼ਬਦ ਸੱਚਾ

भरवासा। मनमुख भुल्ले जीव गवार, निर्मल जोत ना दीप प्रकाश। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, कलिजुग तेरी अन्तम वर, आपे वेरवे आपणी रासा।

हरि सतिगुर साजन पाया, घर घर वज्जी वधाईआ। गुर पूरे मेल मिलाया, विछड़ कदे ना जाईआ। गुरमुख साचे मंगल गाया, धुन अनादी इक्क वजाईआ। मनमुख मूढ़े जन्म गवाया, नेत्र नैण दरस ना पाईआ। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, कलिजुग तेरी अन्तम वर, खेले खेल हर घट थाईआ।

पारब्रह्म हरि बेअन्त, गुर पूरे राह साचा दस्सया। मेल मिलावा साचे सन्त, गुरसिरव दवारे आवे नस्सया। भरम भुलेखा जीव जंत, मनमुख वेरवे रैण अन्धेरी मस्सआ। मिले मेल ना साचे कन्त, माया ममता बह बह हस्सया। झूठ विकारा बणया सन्त, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, कलिजुग तेरी अन्तम वर, आपणी महिमा आपे जाणे खेले खेल आदि अन्त।

हरि हरि सतिगुर साजन मीता, परम पुरख अखवाया। गुर गुर भाणा लागा मीठा, धुर फरमाणा रिहा जणाया। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, दर दवारा इक्क खुलाया।

हरि दवारा साचा दर, हरि साचा आप खुलाइंदा। सतिगुर पूरा देवणहारा वर, पूरन इच्छया आप कराइंदा। गुरु गुर मेला दए कर, विछड़ कदे ना जाइंदा। गुरमुख चुकाए आवण जावण डर, लक्ख चुरासी फंद कटाइंदा। मनमुख जीव आपणा कीता लैण भर, राए धर्म वेरव वर्खाइंदा। चारों कुण्ट आवे डर, दहि दिशा सर्व कुरलाइंदा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, कलिजुग तेरी अन्तम वर तेरा खेल रिलाइंदा।

हरि सतिगुर हरि पारब्रह्म, हरि हरि पुरख अविनाशा। गुर करता गुर सच कर्म, गुर खेले खेल तमाशा। गुरसिरव साचा ना जन्मे ना मरदा, मिल्या मेल शाहो शबाशा। मनमुख जीव लहणा देणा आपणा आपे भरदा, ना कोई घटाए तोला मासा। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी जोत धर, कलिजुग तेरी अन्तम वर, खेले खेल पृथमी अकाशा। (७-३६६ ४००)

हरि सतिगुर एका सेवीए, पारब्रह्म करतार। हरि सतिगुर एका सेवीए, आदि पुरख अपार। हरि सतिगुर एका सेवीए, निरगुण जोत अकार। हरि सतिगुर एका सेवीए, अन्त ना पारावार। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपे जाणे आपणी सार।

सतिगुर एका सेवीए, देवे साची वत्थ । सतिगुर एका सेवीए, जगत विकारा देवे मथ । सतिगुर एका सेवीए, पंचम पाए नत्थ । सतिगुर एका सेवीए, कर दरस सगल विसूरे जाइण लथ्थ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन शब्द जणाए अकथ्थ ।

सतिगुर पूरा जाणीए, वड दाता बेपरवाह । सतिगुर पूरा जाणीए, एका एक जपाए नां । सतिगुर पूरा जाणीए, सच दलाला देवे थां । सतिगुर पूरा जाणीए, फड़ हँस बणाए कां । सतिगुर पूरा जाणीए, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, होए सरवाई पिता मां ।

सतिगुर पूरा जाणीए, दीना बंधप दीन दयाला । सतिगुर पूरा जाणीए, घर मन्दर वरवाए सची धरमसाला । सतिगुर पूरा जाणीए, इक्क वरवाए बेहंगम चाला । सतिगुर पूरा सेवीए, सदा सदा होए रखवाला । सतिगुर पूरा सेवीए, देवे नाम सच्चा धन माला । सतिगुर पूरा सेवीए, एका दस्से राह सुखाला । सतिगुर पूरा सेवीए, तोङ्नहार जगत जंजाला । सतिगुर पूरा सेवीए, नेड़ ना आए काल महांकाला । सतिगुर पूरा सेवीए, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, एका देवे नाम दोशाला ।

सतिगुर पूरा सेवीए, सर्ब कला भरपूर । सतिगुर पूरा जाणीए, अटु पहर हाजर हज्जूर । सतिगुर पूरा जाणीए, ना नेडे ना दूर । सतिगुर पूरा जाणीए, नाता तोडे कूड़ो कूड़ । सतिगुर पूरा जाणीए, बख्खे चरन साची धूड़ । सतिगुर पूरा जाणीए, चतुर सुघड मूर्ख मूढ़ । सतिगुर पूरा जाणीए, काया चोली रंगण चाढे गूड़ । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन वेरवे साचे सूर ।

सतिगुर पूरा जाणीए, साची सिफ्त सलाह । सतिगुर पूरा जाणीए, आपणे धंदे देवे ला । सतिगुर पूरा जाणीए, पापी गंदे लए तरा । सतिगुर पूरा जाणीए, हउमे हंगता दए मिटा । सतिगुर पूरा जाणीए, साची संगता लए मिला । सतिगुर पूरा जाणीए, खाली मंगता कोई जाए ना । सतिगुर पूरा जाणीए, गुरसिख अञ्जणा लए लगा । सतिगुर पूरा जाणीए, मानस जन्म ना होए भंगता, भरमां गढ़ दए तुड़ा । जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे लए उठा ।

सतिगुर पूरा जाणीए, साजन हरि गोबिन्द । सतिगुर पूरा जाणीए, वड दाता गुणी गहिंद । सतिगुर पूरा जाणीए, सदा सदा बस्खिशंद । सतिगुर पूरा जाणीए, मिटाए सगली चिन्द । सतिगुर पूरा जाणीए, माण गवाए करोड़ तेतीसा इन्द । सतिगुर पूरा जाणीए, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन उपजाए साची बिन्द ।

सतिगुर पूरा जाणीए, दो जहानां वाली । सतिगुर पूरा जाणीए, धुरदरगाही साचा माली । सतिगुर पूरा जाणीए, फल लगाए काया डाली । सतिगुर साचा जाणीए, दो जहान करे रखवाली । सतिगुर साचा सेवीए, देवे नाम सच दलाली । सतिगुर साचा सेवीए, आदि अन्त ना होया

रखाली । सतिगुर साचा सेवीए, जुग जुग चले अवल्लडी चाली । सतिगुर साचा सेवीए, जोती जोत सरूप हरि, आप जोत धर कर, जोत जगाए इक्क अकाली ।

सतिगुर साचा सेवीए, परम पुरख अकाल । सतिगुर साचा सेवीए, दीनां नाथ दीन दयाल । सतिगुर साचा सेवीए, साचा घर घर विच्च दए वरखाल । सतिगुर साचा सेवीए, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, जन उपजाए साचे लाल ।

सतिगुर साचा सेवीए, बणे धुर संजोग । सतिगुर साचा सेवीए, आत्म रस चुगाए साची चोग । सतिगुर साचा सेवीए, इक्क कराए निर्मल भोग । सतिगुर साचा सेवीए, सो पुरख निरञ्जन चरन प्रीती देवे साचा जोग । सतिगुर साचा सेवीए, हउमे हंगता दूई छैती कहु रोग । सतिगुर साचा सेवीए, देवे दरस अमोघ । सतिगुर साचा सेवीए, आत्म रस जुगाए साची चोग । सतिगुर साचा सेवीए, पार कराए तीना लोक । सतिगुर साचा सेवीए, एका बख्खे साची मोख । सतिगुर साचा सेवीए, अद्वे पहिर ना विआपे हररख सोग । सतिगुर साचा सेवीए, इक्क सुणाए सहागी साचा सच सलोक । सतिगुर साचा सेवीए, पार कराए कोटी कोट । सतिगुर साचा सेवीए, तन नगारे लाए शब्द चोट । सतिगुर साचा सेवीए, माया ममता कहु खोट । सतिगुर साचा सेवीए, गुरमुख उठाए आलणिउँ डिगे बोट । सतिगुर साचा सेवीए, देवे नाम भंडारा अतोट । सतिगुर साचा सेवीए, कर दरस लक्ख चुरासी जाए छूट । सतिगुर साचा सेवीए, पंचां चोरां कहु कुट्ठ । सतिगुर साचा सेवीए, ठग्ग चोर यार कोई ना सके लुट्ठ । सतिगुर साचा सेवीए, फड़ बांहों आप मनाए जो जुग जुग बैठे रुट्ठ । सतिगुर साचा सेवीए, आदि जुगादी शब्द ब्रह्मादी आपे जाए तुट्ठ । सतिगुर साचा सेवीए, नाता तोड़े जूठ झूठ । सतिगुर साचा सेवीए, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आप आपणा लाहा लुट्ठ ।

सतिगुर साचा सेवीए, पारब्रह्म अचुत । सतिगुर पूरा सेवीए, इक्क सुहाई साची रुत । सतिगुर साचा सेवीए, करे प्रकाश माटी बुत्त । सतिगुर साचा सेवीए, गुरसिख बणाए साचे सुत । सतिगुर साचा सेवीए, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निहकलंक नरायण नर, इक्क लगाए साची चोट ।

सतिगुर पूरा सेवीए, पारब्रह्म बेअन्त । सतिगुर पूरा सेवीए, मेल मिलाए साचे कन्त । सतिगुर साचा सेवीए, साची सेज सुहाए नारी कन्त । सतिगुर साचा सेवीए, नाम जपाए मणीआ मंत । सतिगुर साचा सेवीए, जुग जुग महिमा गणत अगणत । सतिगुर साचा सेवीए, इक्क वरखाए रुत बसन्त । सतिगुर साचा सेवीए, लक्ख चुरासी पार कराए जीव जंत । सतिगुर साचा सेवीए, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, आपे जाणे आदि अन्त ।

सतिगुर साचा सेवीए, वड वड सागर सिंध । सतिगुर साचा सेवीए, वड दाता गुणी गहिंद । सतिगुर साचा सेवीए, शब्दी शब्द मरगिंद । सतिगुर साचा सेवीए, सेवक वेरखे ब्रह्मा

विष्ण शिव सुरप्त राजा इन्द। सतिगुर पूरा सेवीए, ना मरे ना जन्मे हरख सोग ना विआपे चिन्द। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साजन आप बरिखिंशंद।

सतिगुर पूरा सेवीए, हरि साचा शाहो शाबाश। सतिगुर साचा सेवीए, पारब्रह्म पुरख अबिनाश। सतिगुर पूरा सेवीए, खेले खेले पृथमी आकाश। सतिगुर पूरा सेवीए, हर घट अंदर रक्खया वास। सतिगुर पूरा सेवीए, लेरखे लाए स्वास स्वास। सतिगुर पूरा सेवीए, सर्व गुणा गुण तास। सतिगुर पूरा सेवीए, लेरखे लाए नाड़ी हड्ड तन रत्त मास। सतिगुर पूरा सेवीए, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन वेरखे मण्डल रास।

सतिगुर पूरा सेवीए, शाहो भूप सुल्ताना। सतिगुर पूरा सेवीए, सदा सद मेहरवाना। सतिगुर पूरा सेवीए, हरिजन देवे जीआ दाना। सतिगुर पूरा सेवीए, खेले खेले दो जहाना। सतिगुर पूरा सेवीए, एका देवे धुर फरमाना। सतिगुर पूरा सेवीए, इकक वरखाए पद निरबाना। सतिगुर पूरा सेवीए, इकक सुणाए अनादी गाणा। सतिगुर पूरा सेवीए, इकक उपजाए सच तराना। सतिगुर पूरा सेवीए, इकक वरखाए सच टिकाणा। सतिगुर पूरा सेवीए, हरिजन देवे नाम बिबाना। सतिगुर पूरा सेवीए, चुकके आवण जाणा। सतिगुर पूरा सेवीए, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, इकक वरखाए सच निशाना।

सतिगुर पूरा सेवीए, हर घट जोत जगाए। सतिगुर पूरा सेवीए, हरिजन साचे वेरख वरखाए। सतिगुर पूरा सेवीए, मन तन हरया दए कराए। सतिगुर पूरा सेवीए, डंका डौरू इकक वजाए। सतिगुर पूरा सेवीए, राओ रंकां एका धाम सुहाए। सतिगुर पूरा सेवीए, बार अंका अंक बार जोत जगाए। सतिगुर पूरा सेवीए, वासी पुरी घनका नाउँ रखाए। सतिगुर पूरा सेवीए, गुरमुख जन जनका लए तराए। सतिगुर पूरा सेवीए, मन मनका दए फिराए। सतिगुर पूरा सेवीए, जोती तनका दए लगाए। सतिगुर पूरा सेवीए, दे दरस मन शंका दए गवाए। जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साजन वेरख वरखाए।

सतिगुर पूरा सेवीए, सदा सदा अडोल। सतिगुर पूरा सेवीए, जुग जुग तोलणहारा तोल। सतिगुर पूरा सेवीए, बजर कपाटी देवे खोलू। सतिगुर पूरा सेवीए, अनहद वजाए साचा ढोल। सतिगुर पूरा सेवीए, सुरत सवाणी करे चोहल। सतिगुर पूरा सेवीए, गुरमुख काया अंदर जाए मौल। सतिगुर पूरा सेवीए, देवे वड्डिआई उप्पर धौल। सतिगुर पूरा सेवीए, अमृत चवाए नाभ कँवल। सतिगुर पूरा सेवीए, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, हरिजन साचे लए तोल।

सतिगुर पूरा जाणीए, साजण हरि हरि प्रीत। सतिगुर पूरा जाणीइ, काया मन्दर वरखाए, सच गुरुद्वारा जगत मसीत। सतिगुर पूरा जाणीए, जुग जुग चले अवल्लड़ी रीत। सतिगुर पूरा जाणीए, सद बैठा रहे अतीत। सतिगुर पूरा जाणीए, सृष्ट सबाई रिहा जीत। सतिगुर पूरा जाणीए, पत्तत्त करे पुनीत। सतिगुर पूरा जाणीए, मिठा करे कौड़ा रीठ। सतिगुर पूरा

जाणीए, चाढ़े रंग मजीठ। सतिगुर पूरा जाणीए, देवे नाम जगत अनडीठ। सतिगुर पूरा जाणीए, एका रंग रंगाए हस्त कीट। सतिगुर पूरा जाणीए, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निहकलंक नरायण नर, गुरसिरख बख्खे चरन प्रीत।

सतिगुर साचा सेवीए, साचा सिरजणहार। सतिगुर साचा सेवीए, अन्त ना पारावार। सतिगुर साचा सेवीए, खोलै बन्द किवाड़। सतिगुर साचा सेवीए, मेट मिटाए पंचम धाड़। सतिगुर साचा सेवीए, जोत जगाए नाड़ नाड़। सतिगुर साचा सेवीए, गुर शब्द घोड़े देवे चाढ़। सतिगुर साचा सेवीए, घर साचे देवे वाड़। सतिगुर साचा सेवीए, वा लगे ना तत्ती हाड़। सतिगुर साचा सेवीए, होए सहाई जंगल जूह उजाड़ पहाड़। सतिगुर साचा सेवीए, इकक वरखाए धर्म अखाड़। सतिगुर साचा सेवीए, कर्म रोग दए निवार। सतिगुर साचा सेवीए, साचा शाहो बेएब परवरदिगार। सतिगुर साचा सेवीए, देवे दरस अगम्म अपार। सतिगुर साचा सेवीए, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निरगुण सरगुण मेला मेल मिलाए विच्च संसार।

सतिगुर पूरा सेवीए, निरगुण रूप निरञ्जन। सतिगुर पूरा सेवीए, सदा सदा दर्द दुःख भय भंजन। सतिगुर पूरा सेवीए, नेत्र पाए ज्ञान अंजन। सतिगुर पूरा सेवीए, चरन धूड़ कराए साचा मज्जन। सतिगुर पूरा सेवीए, दो जहानी पड़दे कज्जन। सतिगुर पूरा सेवीए, जोती जोत सरूप हरि, आप आपणी किरपा कर, निहकलंक नरायण नर, महाराज शेर सिंघ विष्णुं भगवान, हरिजन वेरवे साचे सज्जन। (७-१६३ १६५)

..... मैं इस नूं स्पष्ट करना चौहन्दा हां जिस भगत नूं इस लिखयां होयां
ग्रन्थां दे अकरवां दे उत्ते छक है वहिम है जां उहदे हिरदे विच्च विचार है कि एह झूठी
है अते सानूं झूठे माण ताण दित्ते जा रहे हन ..... सानूं कागजां नाल ठुकराया
जा रिहा है, जिस ने एह बचन वरतणा होवे उह बिलकुल मेरे मथ्ये ना लगे ते ना मैं
उस दे मथ्ये लगणा चौहन्दा हां। मैं स्पष्ट कहिंदा हां क्यों कि उह मैंनूं नहीं ठुकरा रिहा
मेरे भगवान नूं ठुकरा रिहा है। ..... (२६ पोह शै सं ११ दे बचनां विच्चों)

